

*Ribniške*novice

Glasilo Občine Ribnica na Pohorju

Maj 2022, številka 22

PREJEMNIKI PRIZNANJ V LETU 2022:

- Priznanje Občine Ribnica na Pohorju – Danilo Petrun
- Zlata plaketa – Alojz Ladinek
- Zlata plaketa – Krajevna organizacija Rdečega križa Josipdol - Ribnica
- Plaketa za športne dosežke – Nejc Garmut
- Priznanje župana – Medobčinsko društvo brigadirjev Koroške

Vsebina

SPOŠTOVANE OBČANKE IN OBČANI, SVETNICI IN SVETNIKI OBČINSKEGA SVETA OBČINE RIBNICA NA POHORJU, CENJENE SODELAVKE IN SODELAVCI, DRAGI PRIJATELJI!	3	»NAJVEČJA VREDNOTA JE RESNICA, TA PA ZAHTEVA HRABROST, DA SE TA RESNICA TUDI POVE. NALOGA ZVEZE BORCEV JE, DA ŠIRI RESNICO O NAJBOLJ VELIČASTNEM RAZDOBJU NAŠE ZGODOVINE.«	36
PRIZNANJA OBČINE RIBNICA NA POHORJU.....	16	DVDNEVNA DELOVNA AKCIJA – RIBNICA NA POHORJU 2021	38
LETA 2021 SO SE RODILI	18	PRAZNOVANJE OB 30-LETNICI OSAMOSVOJITVENE VOJNE ZA SLOVENIJO V RIBNICI NA POHORJU.....	39
POHORSKE PLANJE	18	ŽUPNIJSKA KARITAS RIBNICA NA POHORJU	40
»RIBNIŠKA ŽUPA«, JERNEJEVA NEDELJA IN OBISK ZGORNJE SAVINJSKE DOLINE.....	19	PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO RIBNICA - JOSIPDOL V LETU 2021	40
DRUŠTVO ZA ŠPORT IN REKREACIJO JOSIPDOL	20	VSI CVETOV PRIHODNOSTI SO V SEMENU SEDANJOSTI.....	41
ŠD HUDI KOT V »DRUGEM COVID LETU« 2021.....	22	10 LET – OD ZUMBE DO JOGE.....	41
OBELEŽILI SMO 30. DAN DRŽAVNOSTI, PONESLI SLOVENSKO OLIMPIJSKO BAKLO IN SKUHALI JERNEJEVO ŽUPO	24	POUČEVANJE BORILNIH VEŠČIN V NAŠEM KRAJU	42
MOŠKI PEVSKI ZBOR KUD STANE SEVER RIBNICA NA POHORJU	25	KO PRIDE KIMAVEC, JE ČAS ZA SREČANJE	43
KORONA, KORONA IN SPET KORONA	25	CELA ULICA (NORI) ŠPORTA!	44
V ŽIVLJENJU PUŠČAMO SLEDI IN RADI HODIMO PO DOBRIH SLEDEH	26	OLIMPIJSKA BAKLA V RIBNICI NA POHORJU	44
DRUŠTVO UPOKOJENCEV V LETU 2021	27	OSVOJIL JE ZLATO	46
KULTURNO, ETNOLOŠKO IN TURISTIČNO DRUŠTVO JOSIPDOL.....	28	KAKO POSTATI VODNIK PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE.....	46
NAŠI NAJMLAJŠI	29	NA JEŽI	48
STO LET ŠTEFANIJE LESJAK.....	31	LITERARNI VEČER S TONETOM PARTLIČEM	49
NATEČAJ OB 80. OBLETNICI USTANOVITVE OSVOBODILNE FRONTE	31	JOSIPDOLSKI KAMNOLOM.....	50
TIA FRIC OSVOJILA ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE	32	TISA PRAPROTNIK: (NAD)NARAVNO.....	50
VOL, PODJARMLJENA MOČ	33	SIMBIOZA MOBILN@	51
ZDRUŽENI ARABSKI EMIRATI – DRŽAVA BLIŠČA IN PRESTIŽA	35	OSKOTIRNA ŽELEZNICA PODVELKA–JOSIPDOL	51
POTOPIŠNO PREDAVANJE: AFRIKA.....	36	NAGRADNA KRIŽANKA.....	55
		IZID 22. ŠTEVILKE RIBNIŠKIH NOVIC SO FINANČNO PODPRILI	56

Izdajatelj in založnik: Občina Ribnica na Pohorju, Ribnica na Pohorju 1, 2364 Ribnica na Pohorju

Gradivo so zbrali in uredili: Srečko Geč, Alenka Klemenc Kovač, Tina Fric

Za vsebino člankov odgovarjajo avtorji.

Jezikovni pregled: Tina Fric

Fotografije: arhivi društev, Občine, avtorjev prispevkov; **fotografija na naslovnici:** mag. Matjaž Jež

Oblikovanje in tisk: Tiskarstvo in knjigoveštvo Grešovnik, d. o. o.

Številka: 22; leto: maj 2022

SPOŠTOVANE OBČANKE IN OBČANI, SVETNICI IN SVETNIKI OBČINSKEGA SVETA OBČINE RIBNICA NA POHORJU, CENJENE SODELAVKE IN SODELAVCI, DRAGI PRIJATELJI!

Obdobje zadnjih dveh let so zaznamovale aktivnosti za obvladovanje znane epidemije. V zadnjem času pa žal tudi vojna v Ukrajini, ki bo vsekakor močno vplivala na naše življenje, seveda pa se lahko tudi razširi do neslutnih razsežnosti.

Tudi slavnostnih sej Občinskega sveta z gosti ni bilo. Upam, da bo letos drugače.

V tem mandatu smo na slavnostni seji brez gostov Ani Hudernik poddelili naziv »Častna občanka«

Letos vas želim seznaniti z najpomembnejšimi projekti, ki smo jih izvedli v zadnjem desetletju, pa seveda tudi z vizijo, kako naprej. Seveda pa se vsega ne da zapisati v zgolj prispevku za novice.

Najprej je bilo potrebno poskrbeti za prvi stik z Občino, vhod v stavbo je doživel prenovo, prvo po letu 1945. Urediti je bilo potrebno še poslovne prostore, sanitarije in stopnišče.

Novi vhod in sejna soba

Zgradili smo komunalno infrastrukturo

Ko se spominjam začetkov mojega vodenja uprave, so bile apartmajske hiše v gradnji, pogled na Ribnico na Pohorju pa v marsičem drugačen. A bil je načrtan razvoj, ki smo mu sledili tudi naprej. Leta 2012 je bilo potrebno končati komunalno ureditev znotraj OLN in asfaltirati ceste in parkirne prostore v turističnem naselju, nekatere javne poti v Ribnici na Pohorju in plato pred osnovno šolo v skupnem znesku slabih 300.000 €.

Tisto leto smo pričeli s priklopi na novo kanalizacijo, ki je bila zgrajena leto poprej. Končno so prebivalci naše lokalne skupnosti dočakali širokopasovno omrežje in s tem kvaliteten telekomunikacijski sprejem in lahko ugotovimo, da smo delovna mesta pripeljali domov.

Že naslednje leto smo uredili parkirišče ob Vicmanovi vili, ki je bilo do tedaj makadamsko. Država pa je končno poskrbela za dokončanje ceste proti Vuhredu. S tem smo dobili eno najlepših gorskih cest v Sloveniji.

Obiskala nas je državna sekretarka in se pozanimala o izgradnji čistilne naprave Ribnica na Pohorju

Parkirni prostor pred obnovo

In po obnovi

Hiter turistični razvoj je terjal izgradnjo novega vodohrana v Ribnici na Pohorju. Projekt smo s 155.000 € uresničili v letu 2012. Novi objekt zadošča tudi za planirane gradnje v turističnem naselju.

Vodohran za 200 m³ v Ribnici na Pohorju v izgradnji

Leta 2013 smo uspešno uresničili projekt energetske sanacije osnovne šole z novo fasado in kurilnico na lesne pelete v vrednosti slabih 400.000 €. Istega leta smo investirali tudi v primarno vodovodno omrežje v Ribnici na Pohorju in v Josipdolu v znesku 150.000 € in tako zagotovili nemoteno oskrbo tako za prebivalce kot tudi za vedno številnejše turiste.

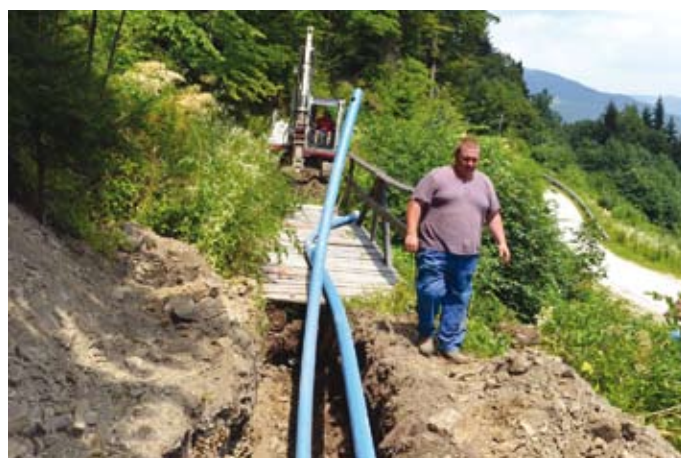
Opravili smo energetske sanacije osnovne šole in zamenjali stavbno pohištvo

Uredili smo novo kurilnico osnovne šole

Prenovljena šola

Novo vodovodno omrežje

Narava nam v letih 2013 in 2014 ni prizanašala. Udori cest v Hudem Kotu in Josipdolu so terjali veliko posredovanj naših gasilcev, ki so požrtvovalno za silo usposabljali ceste za promet, poznejše sanacije pa so seveda zahtevale velika finančna sredstva.

Kašta proti Gornežu je bila zahtevno opravilo

Kašta Ušman–Pušnik, promet ni bil več mogoč

Obnova strehe na poslovilnem domu je bila potrebna

Končali smo z renoviranjem Vicmanove vile, ki je bilo v višini preko 120.000 €, in jo predali uporabnikom. Tudi v šoli smo v telovadnici v celoti zamenjali parket in obnovili sanitarije. Investicije v znesku preko 50.000 € so bili veseli predvsem otroci.

Stari parket je zahteval obnovo, saj je bil že nevaren za uporabnike

Nova streha Josipdol 8

Obnova je bila uspešna

Nova streha Josipdol 7

Poslovilni dom pa je bil potreben nove strehe. Tudi sicer smo vsa leta pridno obnavljali strehe na naših objektih, tako da tovrstnih potreb trenutno ni.

Prizidek k osnovni šoli so željno pričakovali uporabniki te ustanove, pa tudi društva, posebej KUD Stane Sever in njihova dramska skupina. 200.000 € vredna investicija se je hitro pokazala kot nujno potrebna, mnoge pohvale zanjo smo prejeli od eminentnih oseb, tudi od Prešernovega nagrajenca Toneta Partljiča.

Potrebno je bilo odpreti zadnjo steno telovadnice

Zunanja podoba prizidka

Prizidek je telovadnico spremenil v večnamensko dvorano z modernim odrom

V letu 2015 smo sanirali tudi klanec nad dvorano v Josipdolu, zgradili žarni zid na pokopališču, velika pridobitev tistega leta pa je tudi travnato igrišče v Ribnici na Pohorju. Izgradnja slednjega je terjala 16.000 €, v letu 2021 pa smo zemljišče v sodelovanju s Športnim društvom Ribnica na Pohorju tudi odkupili od stečajnega upravitelja Rikoma v stečaju v skupnem znesku slabih 40.000 €.

Žarni zid je že leta 2021 postal premajhen, na desni strani bomo zgradili še enega in uredili prostor za raztros pepela

Klanec med sanacijo

Prebivalci pod klancem bodo mirneje spali

V letu 2016 smo obeležili 130 let organizirane kulture v Ribnici na Pohorju. O »najbolj kulturni občini na Pohorju« je spregovoril tudi nam vedno dragi gost Tone Partljič. V tistem letu smo se potapljali na nadmorski višini preko 700 m.

Veseli otrok in odraslih, potapljanje na nadmorski višini 700 m

Pričeli smo z gradnjo čistilne naprave v Josipdolu, kjer bomo v letošnjem letu postavili nov ekološki otok, saj nam sedanja lokacija ni v ponos. Nov ekološki otok bomo letos postavili tudi v Hudem Kotu. Pokopališče pa je dobilo nov tlak na glavni poti. Tudi v tistem letu smo izboljšali standard v osnovni šoli z novimi sanitarijami in koši v telovadnici. Pomembna pridobitev pa je bil končno sprejet Občinski prostorski načrt, ki smo ga pripravljali kar osem let.

Nova čistilna naprava Josipdol v gradnji

Lepo umeščena čistilna naprava Josipdol, manjka le še asfalt

Pokopališče je bilo potrebno obnove

Novi tlak na pokopališču

Leta 2017 nas je na slavnostni seji obiskal predsednik Republike Slovenije Borut Pahor. Prav tako smo temeljito obnovili lipov drevored v Josipdolu potem, ko je ena izmed lip padla na stanovanjsko hišo in le golemu naključju se lahko zahvalimo, da ni bilo človeških žrtev.

Predsednik Republike Slovenije v pogovoru z Občinsko upravo

Drevored v Josipdolu je bil zaradi starosti in nenadnega podiranja dreves nevaren

Drevored smo obnovili po smernicah Zavoda za varstvo kulturne dediščine

Našim gasilcem smo obnovili strešno kritino, za kar smo porabili slabih 40.000 €, kupili smo namensko vozilo – kombi z nadgradnjo za gasilsko uporabo. Tudi v tem letu smo izboljševali našo šolo. Zamenjali smo petnajst vrat in s tem omogočili več naravne svetlobe v učilnicah, na dvorišču vrtca pa poskrbeli za nova igrala. Skrbeli smo tudi za zdravstveno preventivo in nameščali srčne defibrilatorje. Do sedaj jih imamo na območju občine kar devet. Veseli smo bili tudi obiska delegacije Državnega sveta na čelu s predsednikom Mitjo Brvarjem. Predstavili smo jim razvoj naše lokalne skupnosti in poglede na prihodnji razvoj.

Defibrilator na večnamenskem objektu v Hudem Kotu

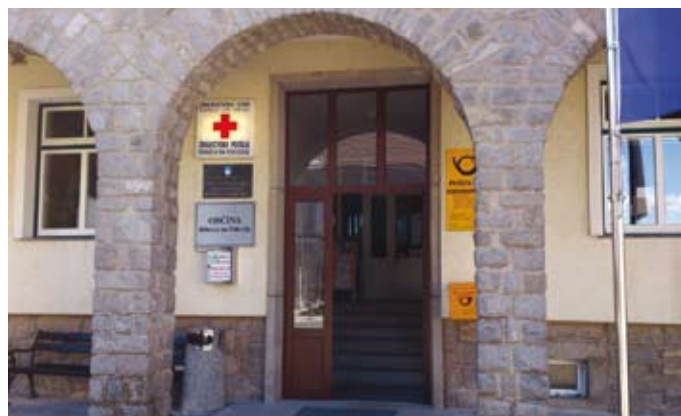
Obnovljene šolske sanitarije

Defibrilator na vhodu v trgovino Hribček v Josipdolu

Otroci in profesorji naše šole iz dneva v dan potrjujejo, da imamo prav, ko stremimo za čim boljšimi pogoji dela v šoli. Na sliki TIMSS 2011, razred, ki je med 187 šolami Slovenije zmagal v znanju matematike. Sprejem pri županu, slaščice in seveda pogostitev s pico.

Defibrilator na občinski zgradbi

Petnajst novih vrat omogoča več naravne svetlobe za uporabnike

Delegacija Državnega sveta pred občinsko zgradbo

18. leto obstoja smo po dolgih prizadevanjih prepričali oblast, da vendarle potrebujemo obnovo državnih cest. Obnova državne ceste skozi Ribnico na Pohorju, nato v dveh letih še popolna obnova ceste proti Podvelki, je na veselje naših občank in občanov pa tudi turistov velik in kvaliteten premik v varnem prometu skozi našo občino.

Začelo se je z državno cesto Ribnica na Pohorju–Ribniška koča

Izgradili smo hodnik za pešce in javno razsvetlavo ob cesti Ribnica na Pohorju–Ribniška koča

Prvi del rekonstrukcije državne ceste Ribnica na Pohorju–Podvelka

Drugi del rekonstrukcije državne ceste Ribnica na Pohorju–Podvelka

Pričeli smo z gradnjo novih kanalizacijskih vodov po celotnem naselju Josipdol. Investicija, ki je vredna preko milijon €, bo v prihodnjih letih občutno izboljšala stanje okolja, tudi sicer pa nas h gradnji zavezuje državni načrt opremljanja naselij s čistilnimi napravami. Velik problem te izgradnje je le odločitev, da jo moramo financirati sami, saj državni predpisi ne omogočajo sofinanciranja gradenj pod 2000 prebivalci. A vendarle smo do leta 2022 zgradili okoli 80 % vse načrtovane investicije.

Kanalizacija Josipdol je bil najzahtevnejši projekt zadnjih let

Kanalizacija Josipdol

Naša šola je bila ponovno deležna posebne pozornosti. Zamenjali smo razsvetljavo v telovadnici in na novo obložili stopnišče proti vrtcu. Novo stopnišče je dobila tudi poslovilna vežica na pokopališču.

Novo granitno stopnišče pri osnovni šoli

V tistem letu je doživel epilog tudi večnamenski prostor v Hudem Kotu, ki je bil z vztrajnostjo njegovih prebivalcev grajen kar deset let, zanj smo namreč pridobili uporabno dovoljenje.

Priznanje za razvojno odličnost

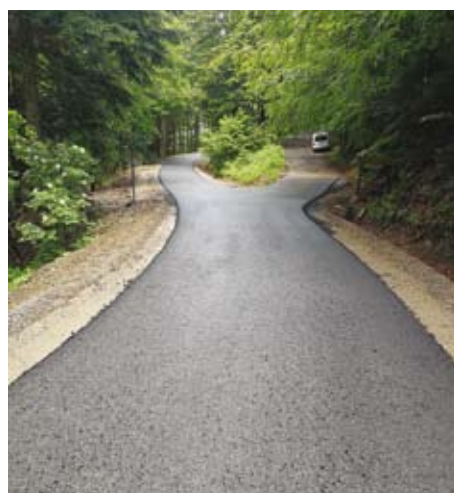
Naslednje leto smo pridobili »SREBRNI ISSO certifikat razvojne odličnosti za leto 2020«. Menim, da to ni naključje. Vse, kar smo v preteklih letih naredili na področju oskrbe z vodo, odvajanju in čiščenju odpadnih voda, lokalni infrastrukturi in družbenem standardu, enostavno ne more ostati neopaženo. V obrazložitvi so zapisali, da smo se uvrstili v sam vrh ocenjevalne lestvice vseh slovenskih občin, ki ponujajo prebivalcem kakovostno raven življenja in jih odlikuje solidna in uravnotežena stopnja doseženega razvoja.

Za cesto na Janževski vrh je bil skrajni čas

Stopnišče do sanitarij posvilnega doma

Rekonstruirana cesta z asfaltno prevleko

V tistem letu smo rekonstruirali cesto na Janževski vrh, asfaltno prevleko pa smo izvedli leto pozneje. Ponovno smo posebno pozornost posvetili naši šoli. Popolna obnova kuhinje je trajala cele počitnice, telovadnica pa je bogatejša za plezalno steno.

Obnova kuhinje med počitnicami

Delo v kuhinji je sedaj lažje in na primernem standardu

Nova je tudi plezalna stena v telovadnici

In na prostem

Ob šoli smo postavili moderne naprave za vadbo

Nato pa Covid-19. Močno omejeno gibanje prebivalstva in ukrepi, ki jih je narekoval NIJZ, so upočasnili življenje v naši občini. Štab Civilne zaščite je odlično odigral svojo vlogo, prav tako naši zvesti gasilci, pa OO Rdečega križa in Škofijska karitas. Prostovoljci Društva upokojencev, Kulturno etnološkega društva in Medobčinskega društva brigadirjev pa so od predsednika Vlade Republike Slovenije prejeli za požrtvovalnost posebno priznanje. Tudi sam sem prejel za »Uspešno delo na področju pripravljenosti sistema za zaščito, reševanje in pomoč«, Bronasti znak Civilne zaščite.

Občinski štab CZ v sejni sobi Občine

Zasluzeno drzavno priznanje

Razmere so se do poletja nekako umirile, v jeseni pa ponovno zaostrele. A kljub temu smo pričeli z izgradnjo čistilne naprave v Zgornjem Lehnu in preplastili večji del Josipdola.

Prebivalci Zgornjega Lehna so bogatejši tudi za pitno vodo

Izgradnja čistilne naprave Zgornji Lehen

Zaključena kanalizacija in vodovod v Zgornjem Lehnu

V letu 2021 smo zgradili kanalizacijo v Zgornjem Lehnu, vodovod in ulično razsvetlavo v vrednosti preko 200.000 €. V tem znesku je zajeto tudi asfaltiranje ceste.

S protiprašnimi zaščitami z asfaltom poskušamo urejati najbolj problematična mesta. Upamo, da bomo lahko v bližnji bodočnosti problemu prašnih cest namenili več pozornosti in denarja, saj smo velike in drage projekte v zvezi z varstvom okolja skoraj že končali.

Kanalizacija Zgornji Lehen v izgradnji

Protiprašna zaščita v Ribnici na Pohorju

Protiprašna zaščita v Hudem Kotu

Večnamenski objekt v Hudem Kotu je dobil vodno zajetje

Nov odsek ceste v Robnikovem jarku

Nov asfalt na igrišču v Josipdolu

Novega igrišča za balinanje so se razveselili predvsem invalidi

Asfaltno parkirišče na športnem igrišču v Josipdolu

Igrišče v Ribnici na Pohorju je dobilo nov asfalt

Mnogo postorijo sami člani društev, Občina prispeva material, člani opravijo delo. Slika prikazuje beljenje dvorane v Josipdolu

Uredili smo vaško jedro v Ribnici na Pohorju z avtobusnim obračališčem v znesku dobrih 150.000 €, v znesku pa je zajeta obnova šestih kapelic in obrezovanje lipovega drevoreda ob pokopališču. Vsako leto sofinanciramo obnovo naših cerkva.

Z avtobusnim obračališčem smo zadostili predpisom, vaško središče pa je bolje in lepše urejeno

V gradnji pa je Turistična destinacija Zahodno Pohorje (hodnik za pešce ob državni cesti in javna razsvetljava) v vrednosti 200.000 €.

V turističnem naselju smo kupili zemljišče, na katerem je načrtovana gradnja prepotrebnih parkirišč.

Kapelice v novi podobi

Hodnik za pešce je nujno potreben

Tudi spominska obeležja so deležna naše pozornosti in obnove (Jezerški vrh)

K vsemu pa je potrebno dodati, da Občina vsako leto financira izobraževanje v znesku dobrih 220.000 €, kjer predstavlja največji strošek vrtec, približno 100.000 €, socialnemu varstvu namenimo letno 120.000 €, kjer prednjačijo domske oskrbe v višini dobrih 90.000 €, zdravstvenemu varstvu 35.000 €, v lanskem letu smo skupaj z Zdravstvenim domom Radlje ob Dravi nabavili nov zobni stroj in dosegli, da zobna ambulanta v Ribnici na Pohorju dela vse dni v tednu.

Vzdrževanju gozdnih cest namenimo letno okoli 60.000 €, občinskih cest 90.000 € in vzdrževanju stanovanj 50.000 €. Ker se zavedamo, da je oskrba s pitno vodo ter omrežnina

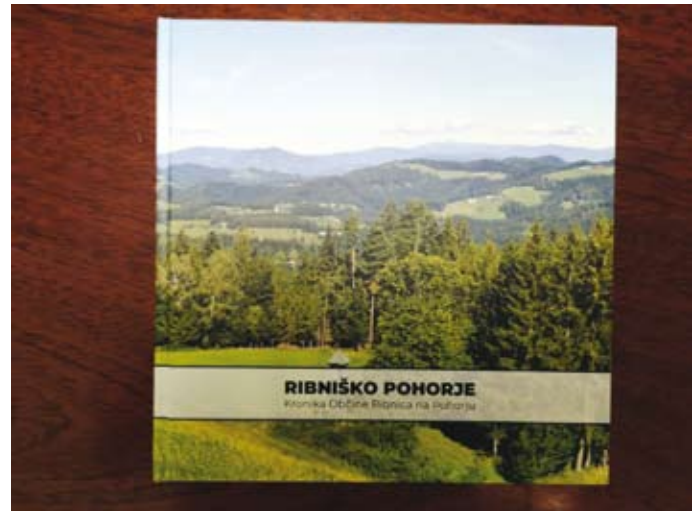

Končan pa bo v letu 2022, varnosti posvečamo posebno pozornost

za odpadne in komunalne vode precej velik strošek za gospodinjstva, vsako leto sofinanciramo dejavnost v znesku dobrih 25.000 €. Otrokom, dijakom in študentom vsako leto sofinanciramo smučarske vozovnice. Vsako leto objavimo

Nov zobni stroj v zobni ambulanti Ribnica na Pohorju

Kronika

razpise za sofinanciranje kmetijstva, podjetništva, turizma, kulture in športa, pa še za društva, ki jih ni mogoče uvrstiti v že našete dejavnosti v skupni višini 50.000 €.

Skupaj s Partnerstvom za Pohorje smo oblikovali Strategijo razvoja turizma. Skrbimo za tiskano in elektronsko gradivo za promocijo turizma. Uredili in izdali smo Kroniko Občine Ribnice na Pohorju, kar je sploh prva publikacija o naši lokalni skupnosti.

Seveda številke ne povedo vsega, a lahko nekako ugotovimo, da je letni občinski proračun približno 1,3 milijona €. Ko odštejemo vse bolj ali manj enake vsakoletne stroške, ostane za investicijsko dejavnost med 200.000 in 300.000 €. Ko se uzremo nazaj, smo zadovoljni, da nam uspe realizirati večino zastavljenih ciljev z letnimi proračuni, seveda pa se sam najbolj zavedam, da bi morebiti lahko naredili kaj še bolje, včasih pa tudi ceneje ali kvalitetnejše.

Z Občinskim svetom, ki je strateški organ lokalne skupnosti, smo bolj ali manj sodelovali uspešno. Seveda pa se zavedamo različnih interesov in prioritet svetnic in svetnikov. A vendarle moram ugotoviti, da uspešnega razvoja ne bi bilo brez njihovega razumevanja.

Na koncu se zahvaljujem vsem, ki so v vseh teh letih podpirali razvoj naše lokalne skupnosti, posebej pa seveda sodelavkam in sodelavcem. Uspešnega in strokovnega dela ne bi bilo brez znanja, požrtvovalnosti in pripadnosti kolektivu. Seveda se zavedam, da je uspešno delo v veliki meri odvisno od vodstva kolektiva, a o svojih sodelavkah in sodelavcih lahko zapišem le najvišje ocene. Uprava mora opraviti dela, za katera imajo v večjih občinah tudi do 300 zaposlenih. Res, da je obseg dela pri nas manjši, a po strokovnosti nič manj zahteven.

Spoštovane občanke in občani, cenjene sodelavke in sodelavci!

Upam, da bodo razmere dopuščale, da se 18. maja srečamo ob že 22. občinskem prazniku, ko občina praznuje prvi zapis imena Ribnica, leta 1266. Tudi letos imamo kar nekaj dobrih razlogov za praznovanje, zato vam ob prazniku iskreno čestitam. Posebne čestitke pa seveda letošnjim prejemnikom občinskih priznanj.

Župan Srečko GEČ

PRIZNANJA OBČINE RIBNICA NA POHORJU

PRIZNANJE OBČINE

Priznanje Občine Ribnica na Pohorju prejme

Danilo Petrun

Danilo Petrun

Predlagatelj:

Športno društvo Ribnica na Pohorju

Utemeljitev:

Danilo Petrun je predsednik Turističnega društva Ribnica na Pohorju že vse od leta 2011. Je uspešen organizator in promotor naše občine v Sloveniji in izven naših meja. Vedno poudarja pripadnost kraju in skrbi za ohranjanje tradicionalnih vrednot in kulturne dediščine.

Javne prireditve, kot so pustovanje, koncert po domače, Jernejeva nedelja, božično vzdušje, okrasitev vasi, silvestrovanje ... vedno znova uspešno nadgradi. Za izvedbo le-teh pa povezuje društva in posameznike. Kljub napornemu urniku vedno najde čas za vodenje skupin, ki si želijo ogledati naš kraj. Je tudi odličen vodič ekskurzij po Sloveniji, ki jih organizira za člane Turističnega društva in ostale občane.

Je človek s številnimi vrlinami, a kljub temu ostaja skromen in se ne želi izpostavljati. Za vse, kar je storil in še dela za dobrobit našega kraja, si zasluži Priznanje Občine Ribnica na Pohorju.

ZLATA PLAKETA

Zlato plaketo Občine Ribnica na Pohorju prejme

Alojz Ladinek

Alojz Ladinek

Predlagatelj:

Občinski odbor društva invalidov Ribnica - Josipdol in Ribniški fantje

Utemeljitev:

Alojz Ladinek se je rodil 18. februarja 1943. Najtežji moški glas, bas, mu je bil položen v zibelko in tako je že v osnovni šoli rad prepeval v pevskem zboru. Kot mladenič se je pridružil pevskemu zboru v Ribnici na Pohorju. Zborovodja Stojan Podlesnik je bil navdušen nad njegovim glasom in voljo, ki jo je imel do zborovskega petja. Nato je prepeval v moškem in mešanem pevskem zboru v Josipdolu, kasneje spet v Ribnici na Pohorju, kjer prepeva še danes. Poleg tega je aktiven član Ribniških fantov. Redno prihaja na vaje in na vse nastope.

Gospod Alojz si zasluži Priznanje Občine Ribnica na Pohorju, saj že desetletja žrtvuje svoj čas za prepevanje v zborih in je trenutno najstarejši pevec.

Zlato plaketo Občine Ribnica na Pohorju prejme

Krajevna organizacija Rdečega križa Josipdol - Ribnica

Predlagatelj:

Alojz Klančnik

Utemeljitev:

Delo Krajevne organizacije Rdečega križa je širši lokalni skupnosti manj znano. Nekoliko bolj ga pozna ožja skupina ljudi, ki so deležni pomoči zaradi različnih razlogov. Največji razlog je seveda skromen gmotni položaj posameznika ali družine. Tem ljudem številni prostovoljci v KO Rdečega križa pomagajo na več načinov. Pomagajo jim v obliki hrane v številnih akcijah, ki se zvrstijo preko

leta. Najpogostejši artikli so mleko, moka, testenine, olje itd. Na osnovi izdelanega programa socialno najbolj ogroženih delijo prehrabne pakete. Zelo pomembna dejavnost je organiziranje krvodajalskih akcij, ki zagotavljajo kri za preživetje ob nesrečah ali bolezni. Prav tako letovanje otrok iz socialno šibkih družin, ki ga organizira Rdeči križ. Pomoč socialno ogroženim in beguncem v obliki oblačil, obutve, šolskih potrebščin, pokrivanje stroškov položnic itd. Pomoč usposobljenih ekip prve pomoči v okviru Rdečega križa, ki pomagajo ob nesrečah. Delovanje Rdečega križa v Ribnici na Pohorju je že zelo dolgega veka. Segaj vse tja v prva leta po vojni in ves nadaljnji čas. Neznamenita prelomnica je bila leta 1992 po osamosvojitveni vojni in v letih, ko so nastajale nove občine. Prepričani smo, da bo podeljeno priznanje opravičeno z dosedanjim delom in bo hkrati vzpodbuda za pomoč najbolj ranljivim skupinam naše občine tudi v prihodnje.

PLAKETA ZA ŠPORTNE DOSEŽKE

Plaketo Občine Ribnica na Pohorju za športne dosežke prejme

Nejc Garmut

Nejc Garmut

Predlagatelj:

Turistično društvo Ribnica na Pohorju in Občinska organizacija borcev za vrednote NOB Ribnica na Pohorju

Utemeljitev:

Nejc Garmut je mladenič iz Ribnice na Pohorju, ki je ponesel ime naše občine izven meja Republike Slovenije. Kot član strelske ekipe Lovske zveze Slovenije je julija 2021 na 13. evropskem prvenstvu v lovski kombinaciji na strelišču Csakbereny na Madžarskem postal evropski mladinski prvak.

Sodelovalo je štirinajst držav in sto šestnajst strelcev. V ekipo je bil izbran na podlagi rezultatov Športne strelske zveze Slovenije.

PRIZNANJE ŽUPANA

Priznanje župana Občine Ribnica na Pohorju prejme

Medobčinsko društvo brigadirjev Koroške

Predlagatelj:

Župan Občine Ribnica na Pohorju Srečko GEČ

Utemeljitev:

Po letih zatišja, ko so številni brigadirji, tudi iz naše lokalne skupnosti, obnavljali takratno domovino po II. svetovni vojni, sodelovali pri izgradnji vodovodnih sistemov, cest in druge infrastrukture, je skupina zanesenjakov leta 2019 ustanovila Medobčinsko društvo brigadirjev Radlje ob Dravi, da bi ohranila spomin na veličastna leta obnove, druženja in strpnosti.

Tudi današnji brigadirji, ki so se letos preimenovali v Medobčinsko društvo brigadirjev Koroške, so hitro ugotovili, kaj lahko storijo za ljudi, lokalno skupnost in za ohranjanje vrednot iz preteklosti. Promovirajo občino z obiskom pri somišljenikih v Beogradu, gostili so delegacijo iz Makedonije, prevažajo hrano za Rdeči križ, pomagali so pri redarstvu ob cepljenju proti Covid-19 v Radljah ob Dravi, na domove so razvozili hrano Rdečega križa in Škofijske karitas, na delovnem srečanju pa so obnovili pešpot v Ribnici na Pohorju. Strpnost, ki vlada v vrstah brigadirjev, ne glede na politično pripadnost in osveščanje o pomembnosti prostovoljstva, je vrlina, ki je ne gre spregledati, zato Medobčinskemu društvu brigadirjev Koroške podeljujem Priznanje župana Občine Ribnica na Pohorju.

LETA 2021 SO SE RODILI ...

OTROK	STARŠI	NASELJE
Adam Tompa	Marina Držečnik, Damijan Tompa	Zgornja Orlica
Alina Kramljak	Adriana Mrak, Fredi Kramljak	Zgornja Orlica
Brina Koren	Hojka Zapečnik, Matjaž Koren	Hudi Kot
Eli Lesjak	Kristina Lesjak, Denis Lesjak	Hudi Kot
Ella Zapečnik	Amadeja Podlesnik, Franc Zapečnik	Josipdol
Ivana Hudernik	Lucija Hudernik, Jože Hudernik	Ribnica na Pohorju
Julija Petrun	Katja Petrun, Martin Petrun	Hudi Kot

V občini Ribnica na Pohorju je lansko leto na svet prijokalo 15 novorojenčkov, 9 deklic in 6 dečkov (na seznamu so tisti, katerih starši so dovolili objavo).

Enkratna denarna pomoč za novorojenčka v občini Ribnica na Pohorju znaša 150 € in ga novorojenček prejme na bančni račun, ki ga starši odprejo pri Banki Intesa Sanpaolo d.d., Poslovalnici Radlje ob Dravi.

POHORSKE PLANJE

Brkata zvončica (Foto: mag. Matjaž Jež)

Pohorske planje so visokogorska travišča na slemenih zahodnega Pohorja, ki so čudovit primer starodavne kulturne krajine ter sozvočja naravnih danosti in starodobnega načina življenja. Kot mehka preproga se razprostirajo po vrhovih in slemenih zahodnega Pohorja na nadmorski višini med 1400 in 1543 metri na Črnem vrhu, ki je najvišji vrh Pohorja. To so travišča na kislih tleh, za katera je značilen volk, posebna vrsta trave, ki mu domačini pravijo volčič. Planje so ljudje že stoletja uporabljali za pašo in košnjo. Sprva se je na njih samo paslo, v

novem času pa so se planje pretežno kosile za pridobivanje krme za vole, ki so bili osnova življenja na hribovskih kmetijah. Uporabljali so jih za oranje in druga poljedelska opravila, za spravilo lesa iz gozdov in za prevoze. Pogosto tudi za dodatni zaslužek s prevozom železove rude, oglja, železarskih in glažutarskih izdelkov in z delom v gozdu. Ko sta se v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja uveljavili gozdna in poljedelska mehanizacija in ko je bilo v hribih zgrajeno omrežje javnih cest, volov in volčiča naenkrat nihče več ni potreboval. Takrat se je opustila košnja planj, ki so se pričele zaraščati in izgubljati svoj izjemni pomen.

Značilna vrsta trave pohorskih planj je volk ali volčič. Konec maja zacveti v belih klaskih, ki od daleč dajejo vtis, kot da je

Oranžna škržolica (Foto: mag. Matjaž Jež)

slana pobelila trate. Skupaj z drugimi rastlinami tvori rastlinsko združbo vrstno bogatega volkovja na kislih tleh v gorskem svetu. Ti čudoviti cvetoči travniki so prava zakladnica biotske pestrosti. Značilne cvetnice planj so arnika, brkata zvončica, oranžna škržolica, enokoškasti svinjak, srčna moč, belkaste ročice, majnica, bela čmerika, panonski svišč in turška lilija.

Danes so planje prepoznane kot evropsko pomembno življenjsko okolje ter nahajališče ogroženih rastlinskih in živalskih vrst. Zato so določene kot območje Natura 2000 z namenom, da jih s trajnostnim in sonaravnim upravljanjem dolgoročno ohranimo.

Mag. Matjaž JEŽ

Velika Kopa in Črni vrh (Foto: mag. Matjaž Jež)

Volčič (Foto: mag. Matjaž Jež)

Borovničev mnogook (Foto: mag. Matjaž Jež)

»RIBNIŠKA ŽUPA«, JERNEJEVA NEDELJA IN OBISK ZGORNJE SAVINJSKE DOLINE

Lanskoletna Jernejeva nedelja je spet obudila spomine na pretekla druženja ob aktivnostih praznika sv. Jerneja, zavetnika farne cerkve. Tako smo v okviru projekta »Ohranjanje naravnih in kulturnih vrednot občine Ribnica na Pohorju (Ureditev vaškega jedra)« kuhali »Ribniško župo«. V nedeljo, 22. avgusta 2021, smo se že pred osmo uro zjutraj začeli pripravljati na travniku pred Restavracijo Ribnica. V soboto popoldne smo postavili šotor in mize (stojnice za posamezne ekipe) ter mize in klopi za obiskovalce. V nedeljskem jutru pa smo nadaljevali z označbami poti in navodili za sodelujoče in obiskovalce, saj smo bili še vedno v koronskem času. Kot organizatorji smo skrbeli, da so bile ekipe založene s potrebnim materialom.

Osem dobro razporeženih ekip, medgeneracijsko sodelovanje, dobra volja in je že dišalo ... Vsaka ekipa se je predstavila ter na svoji stojnici ponudila še druge dobrote. »Ribniško župo« smo pripravljali na različne načine. Osnovni sestavini sta meso in voda, zelenjavo, začimbe in zakuhe pa smo v vsaki ekipi oblikovali po svoje. Sproti smo sami »testirali« brbotajočo vsebino vloncih. Lepo vreme je privabilo domačine, apartmajske goste in druge na degustacijo naših žup. Obiskovalci so bili zelo zadovoljni, župe je bilo dovolj za vse lačne, za žejne pa je skrbela ekipa restavracije Ribnica.

V koronskem času so javne prireditve in druženja omejeni oziroma jih sploh ni. Veseli smo, da kljub vsemu nadaljujemo in da ostala društva naše občine sodelujejo z nami. S tem ohranjamo tradicijo in skozi različne prireditve predstavljamo naše kraje, domačinom prinesemo popestritev, obiskovalcem pa spoznavanje naših starih in novejših običajev.

Medgeneracijsko druženje smo organizirali tudi 2. avgusta 2021 z ekskurzijo v Zgornjo Savinjsko dolino. Zjutraj smo začeli z ogledom Mozirskega gaja (park cvetja in muzej na prostem ob Savinji), nato smo se z gondolo zapeljali na Golte (Krajinski park Golte). Po okusnem kosilu smo se v popoldanskem času peljali v Logarsko dolino in si »privoščili« okrepčilo v Orlovem gnezdu ... In slap Rinka je res veličasten.

Tudi v letošnjem letu načrtujemo ekskurzijo po Sloveniji. Avtobus in šofer Rok sta že »rezervirana«. Vas, bralce, občane in člane društev, vabimo, da se nam pridružite.

Hvala za tvojo voljo in trud, predsednik Danilo Petrun.
Turizem smo ljudje.

*Turistično društvo Ribnica na Pohorju
Helena EMAN*

Jernejeva nedelja

Na izletu

Priprave so v teku

DRUŠTVO ZA ŠPORT IN REKREACIJO JOSIPDOL

V leto 2021 smo v društvu stopili z novim predsednikom. Dolgoletna predsednica Danica Ladinek je vajeti predala mlajši generaciji in delo predsednika društva je prevzel Dejan Forneci. Z vizijo povezati društvene sekcije in različne generacije se je lotil vodenja. Ob zaključku leta je povedal, da je, kljub situaciji, ki je še vedno krojila naš vsakdan, društvo s svojimi sekcijami izpolnilo večino zadanih ciljev. Na športnih objektih so se izvajala vzdrževalna in gradbena dela, organizirali so se turnirji in druženja.

V nogometnih sekcijah se je uspešno izvedel turnir. Le-tega pa so uspešno organizirali tudi v sekcijah tenisa in odbojke. Dekleta, ki so svojo rekreacijsko dejavnost izvajala v dvorani, so zumbo zamenjale z jogo, dvorano pa si delijo s člani, ki svoj prosti čas preživljajo na badmintonu. Tekaška sekcija je tradicionalno organizirala tekmo v smučarskem teku na Ribniški koči, nova dejavnost, s katero so se začeli ukvarjati člani društva, pa je kegljanje. Ob vseh tedenskih aktivnostih in organizacijah turnirjev in druženj, so člani DŠR Josipdol uspeli tudi urediti športne površine.

DOGAJANJE OB NOGOMETNIH IGRIŠČIH:

Veterani smo znova zavihali rokave in nadaljevali z delom ob nogometnem igrišču. Uredili smo nadstrešek, da bodo naši navijači tudi v dežju tekme spremljali na suhem. Nadaljevali smo z delom v hiški, kjer smo uredili ličen prostor za druženje in preživljanje prostega časa. Seveda nogometaši nismo pozabili na vzdrževanje okolice ob obeh igriščih.

Eden izmed avgustovskih vikendov smo izkoristili za priredbo turnirja v malem nogometu za veterane, da pa je bila organizacija lažja, pa so se nam pridružili tudi mlajši nogometaši in hkrati organizirali še turnir v nogometu na asfaltu. S skupnimi močmi smo uspeli izpeljati prijetno druženje in tekmovanje.

Zmagovalci turnirja mlajših

Kegljači-nogometaši in kegljaški nasprotniki

Veteranska sekcija znova ureja okolico

Veterani Josipdol

JAVLJANJE IZ JOGE:

V času epidemije Corona virusa je naša dolgoletna vadba zumbe morala popolnoma prenehati, saj gre za skupinsko vadbo, ki je bila skoraj dve leti prepovedana zaradi omejitev druženja. Članice skupine Zumba smo imele veliko željo, da ponovno pričnemo s telesno vadbo, vendar v naš oddaljeni kraj težko dobiš resnega vaditelja za majhno skupino. Zato smo bile zelo srečne, ko se je vaditeljica joge odzvala na naše povabilo. Tako smo z oktobrom preteklega leta pričele s tedensko vadbo ob torkih popoldan. Vesele bomo, če bo še kdo začutil, da mu vadba joge ustreza in se nam pridružil.

POROČILO SMUČARSKEGA TEKA:

16. smučarski tek Ribniške kočice se je odvil 22. januarja 2022. Tekmovanje, ki je potekalo v lepem zimskem vremenu, je štelu za pokalno tekmovanje Slovenski maraton.

Tekmo smo pripravili na tekaških progah Ribniškega Pohorja s startom pri Ribniški koči, kateremu je sledil spust do sedla. Proga se je nato nadaljevala pod vznožje Črnega vrha. Sledil je spust s Črnega vrha proti Planjavi pri Zajcu, kjer se je proga obrnila proti severovzhodu do malega Črnega vrha, kateremu

je sledil cilj pri Ribniški koči. Krog je meril 7 km z 250 m višinske razlike.

V konkurenci SLO Maraton je bilo potrebno preteči 3 kroge, mogoče pa je bilo tekmovali tudi na 7 km. Tekme se je udeležilo 43 tekmovalcev, s čimer je bil trud organizatorjev poplačan.

Še o rezultatih: Pri moških je bil absolutni zmagovalec Mark Gavrički, ki je 21 km pretekel z rezultatom 1:03:05. Pri ženskah je bila na 21 km, z rezultatom 1:31:45, najhitrejša Bojana Klančar. Na 7 km je bil najhitrejši domačin Alen Turjak, pri ženskah pa Urška Sekavčnik.

Od 11 predvidenih tekmovanj za SLO Maraton so organizatorji zaradi pomanjkanja snega in drugih organizacijskih težav uspeli pripraviti le 4 tekmovanja: Bohinjski maraton, maraton Rogla, tek Ribniške kočice in Poključski maraton.

Veseli smo, da je smučarski tek Ribniške kočice postal tradicionalna vseslovenska tekaška prireditev, ki je hkrati promocija za smučarski tek in Ribniško Pohorje.

Tek Ribniške kočice

VIKEND TURNIRJEV NA IGRIŠČIH ZA TENIS IN ODBOJKO:

Ko se temperatura zraka dvigne nad 15 stopinj, članice in člani tenis sekcije pomanemo roke in se lotimo dela. Preden začnemo uživati v rekreaciji na tenis igrišču, je potrebno nekaj del, da se igrišče pripravi na uporabo. Znova so naši pridni fantje navozili pesek ter postorili težja dela, dekleta pa smo medtem počistila okolico ter hiško ob tenis igrišču. Kot vsako leto, so se akciji pridružile tudi članice odbojcarske sekcije in pomagale pri čiščenju okolice, same pa so ob nekaj pomoči še uredile igralno površino na odbojcarskem igrišču.

Lep julijski vikend smo izkoristili za organizacijo turnirjev. Člani tenis sekcije smo kot vsako leto imeli prijateljsko tekmovalje naključnih dvojic, kateremu je sledilo tradicionalno druženje. Odbojkarice pa so organizirale turnir, ki je bil malce bolj tekmovalne narave. Glede na situacijo se ga je udeležilo

Odbojcarska sekcija Josipdol

Zmagovalne trojke

Aktivnosti na tenis igrišču

lepo število ekip, obiskali so nas tudi tekmovalci drugih krajev. Turnir je minil v dobrem vzdušju, nagrajene pa so bile tudi zmagovalne trojke.

Po uspešno zaključenem prejšnjem letu se v društvu že veselimo novih aktivnosti, ki jih bomo izvedli v novem letu.

Društvo za šport in rekreacijo Josipdol
Kaja FORNECI

ŠD HUDI KOT V »DRUGEM COVID LETU« 2021

Albert Camus je nekoč zapisal: Ne hodi pred menoj, morda ne bom sledil. Ne hodi za menoj, morda ne bom vodil. Hodi ob meni in bodi moj prijatelj.

... zato v Športnem društvu Hudi Kot poskušamo gojiti prijateljstvo in preudarno, vendar z odločnimi koraki, stopamo začrtanim ciljem naproti.

Športno društvo Hudi Kot je društvo z dolgo tradicijo in ko se v to združijo še dobra volja, pogum, vztrajnost in velika želja po izpolnitvi začrtanih ciljev, se zdi, da tega ničesar ne more ustaviti.

V realizacijo del in izpeljavo planiranih prireditev za leto 2021 je tudi v naše društvo močno zarezala epidemija virusa Covid-19, saj vseh prireditev, kljub naporom, ni bilo možno izpeljati. Smo se pa zato člani in članice športnega društva toliko bolj posvetili tistim prireditvam in delom, katere smo lahko glede na dane razmere izvedli.

Na predvečer praznika dela nam je letos vreme le bilo naklonjeno, tako da smo lahko izpeljali že tradicionalno tekmo stari - mladi ter se zvečer in pozno v noč družili in zabavali ob prižigu kresa.

Ker se radi družimo, zabavamo in sproščamo v naravi, smo v mesecu maju organizirali pohod po Janževskem vrhu.

V mesecu juniju nam je bila, s strani vodstva Medobčinske lige v malem nogometu, zaupana organizacija enega od predkvalifikacijskih turnirjev v pokalnem tekmovanju. Kot že velikokrat smo tudi tokrat s skupnimi močmi prireditev izpeljali na zelo visokem nivoju.

V mesecu juliju smo na travnatem igrišču organizirali piknik za vse člane in članice športnega društva, na katerega so bili povabljeni naši sponzorji, donatorji in tudi župan Srečko Geč.

Pred pričetkom letnih dopustov smo izpeljali že 26. Voduškov memorial, katerega se je letos udeležilo 12 ekip. Pri

Pohod po Janževskem vrhu, maj 2021. Od leve proti desni: Hudernik Tjaša, Sebanc Vesna, Turjak Franc, Hudernik Matej, Vitrih Monika, Hudernik Tjaša, Višič Mitja, Prapertnik Rajko in Hudernik Timotej

tem se ne morem izogniti dejstvu, da je turnir v Hudem Kotu znan daleč naokrog, predvsem po dobri organizaciji, poštenosti in odličnem ambientu, saj na ta turnir vsako leto prihajajo ekipe od Velenja pa vse do Ptuja.

V poletnih mesecih se zelo radi srečujemo na našem travnatem igrišču, se hladimo pod krošnjami dreves ter kujemo načrte za naprej.

Z velikim veseljem lahko povemo, da smo kljub težkim časom zaradi epidemije Covid-19 lahko izpeljali vse zgoraj omenjene prireditve in dejavnosti, da je bilo organiziranih 6 delovnih akcij, na katerih smo opravili 100 delovnih ur. Velika večina delovnih ur se je opravila ob urejevanju travnatnega in asfaltnega igrišča.

Kresovanje Hudi Kot – Veteransko igrišče maj 2021

Okrepčilo na dolgi poti nikoli ni odveč. Hvala Miran in Jožica Grubelnik. »Štepišnikov mlin« maj 2021

Piknik ŠD Hudi Kot, veteransko igrišče - julij 2021

Kot vsako leto turnir v Hudem Kotu obišče zelo veliko gledalcev oz. navijačev. Vljudno vabljeni tudi v letu 2022

Po dobri hrani in pijači, je potrebno kalorije tudi potrošiti – nogometna tekma piknik ŠD Hudi Kot julij 2021

Kuhanje »hudikoškega bograča«. Sedijo od leve proti desni Mrak Rene, Turjak Bogdan, Jakob Anton, Mrak Franc in Šmid Rudi, veteransko igrišče - Avgust 2021

Ogrevanje ekipe KMN Hudi Kot Bar Šuler, pred prvo tekmo na 26. Voduškovem memorialu. Iz leve proti desni Leon Helbel, Miha Fric, Andrej Muzlovič, Valentin Razbornik in Miha Ivartnik. V голу stoji Valentin Planinšič.

Da pa bo naše športno društvo nadaljevalo trend uspešnosti ter pripadnosti kraju in krajanom še naprej, imamo v tem letu v planu izpeljati že vse zgoraj omenjene prireditve, katere so že stalnica v našem programu, izpostavil pa bi nekatere večje:

- Organizacija izleta za člane in simpatizerje ŠD Hudi Kot.
- Organizacija 27. Voduškovega memoriala, organizacija »Bolfanške« lepe nedelje ter konec meseca avgusta še veteranskega turnirja. Ponovno pa bo športno društvo kandidiralo za izpeljavo nogometnega turnirja za občinski praznik Občine Ribnica na Pohorju.
- Organizacija dveh pohodov za člane, članice in simpatizerje ŠD Hudi Kot.
- Na vaškem domu moramo obeliniti spodnje prostore ter v predprostoru zamenjati keramiko.

Zavedamo se, da so cilji visoki in da zahtevajo tudi finančna sredstva, zato upam, da nam bo na pomoč priskočila tudi Občina in seveda naši zvesti sponzorji.

Športni pozdrav!

**Predsednik Športnega društva Hudi Kot
Matej HUDERNIK**

OBELEŽILI SMO 30. DAN DRŽAVNOSTI, PONESLI SLOVENSKO OLIMPIJSKO BAKLO IN SKUHALI JERNEJEVO ŽUPO

Člani društva smo v preteklih dveh letih naše aktivnosti prilagodili razmeram, ki pa so bile zaradi prisotnosti koronavirusa precej omejene.

Lansko leto smo bili veseli, da smo lahko naš 30. Dan državnosti proslavili s pohodom k Sgermovi smreki. Popoldne smo se zbrali v centru vasi. Pot nas je popeljala po stezi čez travnik, skozi gozd do Slivnice. Tam smo imeli tudi prvi postanek, da smo pogasili žejo. Pot navkreber nam je mnogim dala kar nekaj rdečice na obraz. Pod kmetijo Miklavc so nas malo začudeno opazovale krave, ko smo kalili njihov počitek v senci pod drevesom. Do smreke ni bilo več daleč, zato smo pot kar nadaljevali in se ustavili šele ob mogočnem deblu naše lepote. Tu smo res zadihali s polnimi pljuči, se malo odpočili in naredili nekaj posnetkov. Na poti domov smo po dobrih starih običajih spili kozarček ali dva domačega mošta na kmetiji Sgerm. Dan je bil lep in topel in zvečer smo se počasi dobre volje vrnili domov in si obljubili, da bomo tak pohod na drugo lokacijo naredili tudi prihodnje leto.

21. julija 2021 je v Ribnico na Pohorju pripotovala slovenska olimpijska bakla, ki je 81 dni potovala po Sloveniji. Člani našega društva so jo prevzeli na vrhu smučišča ter jo po smučarski progi prenesli na prireditveni prostor apartmajskega naselja pred restavracijo Ribnica.

Da pa Jernejeva nedelja ne mine brez dobre Jernejeve župe, so poskrbeli tudi člani našega društva, ki so v velikem kotlu skuhalo župo in spekli jabolčne krljle z borovničevo marmelado. Skupaj z ostalimi društvi smo poskrbeli, da se je na obraze naših občanov in nekaterih turistov prikradel sladek nasmeh. Naš cilj je bil dosežen.

**Športno društvo Ribnica na Pohorju
Marija SGERM**

Zbor pohodnikov na vasi

Pri Sgermovi smreki

Jernejeva nedelja

Olimpijska bakla

MOŠKI PEVSKI ZBOR KUD STANE SEVER RIBNICA NA POHORJU

So še ptički to pomlad rekli, da letos pa ne bodo sami peli ...

Petju v skupini lansko leto res ni bilo naklonjeno. Pa kljub temu smo z Moškimi pevskimi zborom Kulturno umetniškega društva Stane Sever izpeljali čudovit koncert v osrčju pohorskega gozda, v starem pruhu/kamnolomu v Josipdolu. Petje med pohorskimi drevesi v družbi ptic in naših najbližjih je bilo nekaj čisto posebnega. Ker smo to leto težje sami ustvarili spomine, smo se obrnili nazaj in ponovno priklicali čas, ki je že za nami. Skozi pesem smo ponovno oživel pretekla leta in se z radostjo v srcu zazrli naprej. Vemo, da nas skupno petje osrečuje in da nam lepša dneve. Prijateljstva pa tudi krepijo naš značaj. Veselimo se prihajajočih druženj in skupnega muziciranja.

Smo rekli ptičkom, da letos pa ne bodo sami peli ...

*Kulturno umetniško društvo Stane Sever
Barbara MRAK*

Moški pevski zbor

KORONA, KORONA IN SPET KORONA

Ko sem leta 2009 prevzela vlogo vodje dramske sekcije, sem se zavedala, da jo moram prevzeti z največjo odgovornostjo in seveda za skupno dobro kraja, soigralcev in nenazadnje publike.

Zavedala sem se, da je ta vloga poleg moje odgovorne službe velik izziv, zato sem tudi bila vseskozi odprta za razne predloge, izboljšave ... Pa vendar smo se trudili in s skupnimi močmi povzdignili dramsko sekcijo na visoko raven, prvič v občini organizirali abonma komedij, si ustvarili ogromno poznanstev dramskih skupin, ki so k nam z največjim veseljem prihajale na oder, s pomočjo Občine pridobili nov oder, ozvočenje ... Od sofinanciranja, ki smo ga dobili na razpisih, smo si obnovili skoraj vse zvočne rekvizite, nabavili naglavne mikrofone ... Pa vendar se sedaj vsega tega ne moremo posluževati. Nepričakovano je marca 2020 prišel med nas Covid in v tem začaranem krogu smo se vrteli celo leto in se še sedaj. Nič kaj dosti se nismo srečevali, saj imamo v dramski skupini veliko starejših oseb, ostali hodimo v službe in smo se na nek način držali vsak zase, kar nekaj časa pa je trajala tudi prepoved druženja, nastopanja.

V Izoli

Velika škoda se dela na kulturnem področju, ni druženja, smeha ... ljudje pa iz dneva v dan bolj depresivni. Včasih je bilo toliko kulturnih prireditev v enem letu, da vseh niti nisem opisovala, sedaj jih je tako malo, da jih z lahkoto naštejemo, brez kakršnega koli spiska in slabe vesti, da katerega izpustim.

Tako smo v letu 2021 za literarni večer, ko je imel Tone Partljič predstavitev knjige, pripravili skeč Nebesa pod Pohorjem. 20. avgusta 2021 smo imeli srečanje z dramskimi skupinami in istočasno združili ogled veseloigre s petjem »Pri belem konjičku«. Od 18. do 21. novembra 2021 je bila gledališka delavnica v Izoli. Pripravljala se je igra iz obramboslovja, ki se je potem zadnji dan tudi nastopala, in sicer v hotelu Delfin. 17. decembra 2021 so bile izvedene intenzivne vaje za položitev venca ob Severjevem dnevu. Zaradi pomanjkanja promocijskega materiala smo dali ponovno v ponatis Zbornik in pa posnete dvd-je od komedij.

Ko razmišljamo o prihodnosti, ki prinaša nova pričakovanja, nas spremlja občutek neučakanosti in tudi kanček strahu pred neznanim, vsi se sprašujemo, kam ta epidemija vodi, kaj nas še čaka in upamo, da se nam vrata ponovno odprejo, da vstopimo in nadaljujemo z normalnim življenjem. Zato združimo vsi vse moči v bodočnost, da nam bo vsem bolje, bodimo ponosni na vse, kar smo ustvarili in se veselimo, če nam bo uspelo ustvariti še kaj boljšega. V vsakdanjem življenju vidimo, da ni sreča tista, kar nas dela hvaležne, pač pa nas hvaležnost dela srečne. Na področju kulture dela Covid ogromno škodo, ki se je bomo zavedali šele čez čas, saj smo se vsi razvadili, vsak se je posluževal tistih individualnih hobijev, ki jih je lahko opravljal. Težko bo spraviti na noge spet tako skupino, ki je sedaj 10 let aktivno delala, saj so vaje in nastopi veliko odrekanje prostega časa, družine, prijateljev in tu mora biti v ospredju delo, učenje, dobra volja ... Upam, da nam bo uspelo, da preidemo nazaj v stare tire in v Ribnici na Pohorju postavimo komedijo nazaj na oder!

*Kulturno umetniško društvo Stane Sever
Majda PUŠNIK*

V ŽIVLJENJU PUŠČAMO SLEDI IN RADI HODIMO PO DOBRIH SLEDEH

Dramatik Shakespeare je zapisal, da čas z vsakim teče drugače. To je v letu 2021 veljalo tudi za 120 članov Občinskega odbora društva invalidov Ribnica -Josipdol.

Zdravstvene razmere v državi so nam preprečile, da bi realizirali vse dejavnosti, ki smo jih imeli v načrtu. V drugi polovici koledarskega leta smo organizirali ekskurzijo v obalno istrsko mesto, ki ima nadmorsko višino le dva metra. To je Izola, mesto, ki ga nikoli ne pozabiš. Pot nas je vodila do kraja, ki ima komaj sto tri prebivalce. Tam smo se posladkali s tradicionalnimi trojanskimi krofi. V prijetnem vzdušju na avtobusu smo se peljali do našega cilja. V Izoli je prijazen in vedno ustrežljiv šofer Rok parkiral avtobus za več kot osem ur. Vsak je imel prosto izbiro, kaj bo počel. Na voljo smo imeli kopanje v prijetno topli morski vodi, sprehode, poležavanje v senci, iskanje kulinarčnih dobrot. Ob 19. uri smo se zbrali pri avtobusu in se čez nekaj časa zopet ustavili na Trojanah. Domov smo se vrnili v poznih večernih urah. Prepričana sem, da ni bilo nikogar, ki s to ekskurzijo ne bi bil zadovoljen.

Junija so Ribniški fantje (vsi so člani OO DI Ribnica - Josipdol) nastopili na reviji invalidskih pevskih zborov ZDIS, ki je bila na Vrhniki.

Mesec avgust je bil pester, saj je bilo vseslovensko srečanje invalidov na Kopah. V Radljah ob Dravi je bilo srečanje

invalidov, starih nad osemdeset let. 22. avgusta smo v družbi s predstavniki nekaterih drugih društev iz naše občine skuhali okusno Ribniško župo.

Organizirali smo otvoritev balinišča v Josipdolu. Na balinišče smo še posebej ponosni in smo hvaležni županu naše Občine Srečku Geču za pomoč in podporo. Krogle pa vabijo vse naše člane, da se preizkusijo v balinanju. Zaradi te nove pridobitve pa nismo pozabili na treninge pikada.

Članicam in članom, ki so v letu 2021 dopolnili sedemdeset, osemdeset ali devetdeset let, smo po pošti poslali čestitko in darilni bon za dve kosili v ribniškem gostišču Jelka.

V mesecu oktobru smo imeli kostanjev piknik. Vsem članom smo v mesecu decembru razdelili voščilnice, koledarje in Biltene.

Učenci OŠ Ribnica na Pohorju so znova uspešno sodelovali v Pedagoški akciji.

Zaključujemo naš tretji štiriletni mandat. Sanje, da bi postali bogati, so se uresničile, ko smo spoznali, kaj vse in koliko lahko damo.

Občinski odbor društva invalidov Ribnica - Josipdol
Nevenka KUTIN

Pikado

Na izletu

V Izoli

Žeja v Izoli

Na treningu

Ekipa za kuhanje

DRUŠTVO UPOKOJENCEV V LETU 2021

Veselili smo se pomladi, toplega sonca in prebujene narave, saj smo upali, da se bo epidemija končno umirila in bomo lahko svobodneje zadihali. Pa je kar trajalo in trajalo. Še sreča, da smo imeli na razpolago zaščito – cepivo in s tem možnost, da se nas bolezen ne bo dotaknila ali vsaj ne v hudi obliki. Vesela sem, da se vas je kar veliko odločilo za zaščito, takšno ali drugačno, saj smo tako varovali sebe in druge ter se imeli možnost družiti, kar je za nas starejše še posebno pomembno. Pa bo kdo rekel, da se lahko družijo z družino pa to ni isto kot izmenjati svoje poglede, izkušnje in tegobe z vrstniki, tudi kaj novega izvedeti ali se naučiti. Če vemo, da je vedno nekje nekdo, ki mu je mar za nas, je to neprecenljivo.

V društvu za svoje člane pripravljamo različne dogodke, ob katerih se družimo, učimo, spoznavamo našo domovino, preteklost, se zabavamo in sproščamo. Ko so razmere dopuščale, smo organizirali okroglo mizo – predstavitev nove knjige g. Toneta Partljiča. Pripravili smo predavanje o CPP – varstvo starejših v prometu in kako zavarovati sebe in svoje imetje pred nepridipravi. Izpeljali smo letno srečanje, kjer smo člane seznanili s preteklim delom in planom za tekoče leto. Ob tej priložnosti smo članom, ki so dopolnili 80 ali več let čestitali s pesmijo in cvetjem.

Priznanje Vlade Republike Slovenije

Župan Srečko Geč je našemu društvu v imenu Vlade Republike Slovenije predal spominski znak za požrtvovalnost v boju proti Covid-19.

V juliju smo se podali na ekskurzijo – raziskovali smo lepote Pohorja in se sprehodili med krošnjami.

V avgustu smo pripravili medgeneracijsko srečanje na travnatem igrišču v Hudem Kotu. Tam smo spoznavali zdravilne rastline našega področja in tudi tujerodne invazivne rastline, ki nam jih

je predstavila biologinja Zora Držečnik. Naši vnuki pa so v prijazni senci sproščali svojo energijo. Seveda smo se posladkali zokusnim pecivom, mesno-zelenjavno juho in sveže pečenim domačim kruhom, otroci pa tudi s slastnimi palačinkami. Razšli pa smo se z željo, da se tu še srečamo.

Novoletni okraski

Polni pričakovanja in želje po morskem zraku ter druženju smo se odpeljali na skupno letovanje v Izolo. Tam smo si nabrali moči za nove izzive. V jeseni smo organizirali delavnico – peka jabolčnega štrudlja. Odziv na delavnico je bil zelo dober. Podali smo se še na jesensko ekskurzijo. Obiskali smo Radence z okolico – obiskali živalski vrt, ki nas je zelo navdušil. Na Kapeli smo v vinski fontani okušali vrhunsko vina lokalnih pridelovalcev in srečali nekdanjo Ribničanko, ki nas je bila zelo vesela. Hvala našim organizatorjem za nepozabna doživetja. Člani našega društva so se novembra udeležili izobraževanja – ljubiteljske dramske igre, ki ga organizira ZDUS.

Poleg tega smo bili kot vsa društva upokojencev povabljeni k okrasitvi skupne novoletne jelke, ki je bila razstavljena v prostorih ZDUS-a. Okraski so morali biti iz naravnih materialov. Organizirali smo delavnico in izdelali smučarja, ker je v Ribnici na Pohorju doma smučarija. Naš okraski je bil postavljen na vrh novoletne jelke. Da smo popestrili dogajanje, smo pekli tudi sadni kruh.

Zaradi epidemije se aktivnosti oziroma razstave izdelkov rokodelskih sekcij niso mogle izvesti po pokrajinah, zato so bile s strani ZDUS-a organizirane virtualne razstave. Na njih so sodelovale tudi naše članice: Sonja Šmid je sodelovala s šopkom na razstavi Vse cveti in dehti; Marija Ričnik pa je s svojim nakitom sodelovala na razstavi Olepšajmo se. Svoj razstavljen nakit je na prošnjo vodstva ZDUS-a podarila za protokolarne namene.

V decembru je visok jubilej 100 let praznovala naša dolgoletna članica Štefka Lesjak, zato smo jo obiskali in ji v imenu društva zaželeli vse dobro. Poleg vsega povedanega smo sadili in zalivali rože kar na treh kozolcih v Hudem Kotu. Rože so nam skrb in ljubezen vračale z bujnim cvetenjem. Če vas je ob vsem predstavljenim vsaj malo zamikalo, se nam pridružite. Veseli vas bomo!

Naj končam z željo, da se ta norija s Covid že enkrat konča, da bo vladal mir v in okoli nas, da bomo spoštovali drug drugega in se imeli radi, kajti le tako bomo kot ljudje in družba napredovali.

**Društvo upokojencev Ribnica na Pohorju
Marija HUDERNIK**

Ustvarjalnice, ki vedno navdušijo

Na štrudlju pri Mariji Hudernik

Nakit, izdelan od rok Marije Ričnik

KULTURNO, ETNOLOŠKO IN TURISTIČNO DRUŠTVO JOSIPDOL

Zanimivo se mi zdi, ko pogledam nazaj, da smo kljub še enemu čudnemu letu pa le vseeno izpeljali vse, kar smo si zadali. Občni zbor smo prenesli na splet, ker se je v živo lahko dobilo samo deset članov in šele prvo, kaj smo lahko naredili, je, da smo ob prvomajskih praznikih postavili »maj pam«. Majsko drevo mogoče ni bilo popolno, je bilo pa vsaj največje v občini.

V juniju smo izpeljali prireditev Iskanje Pepijevega zaklada. Letos smo z otroki odšli od igrišča, mimo Hauza do muzeja na prostem, kjer jih je čakala delavnica iz kovaštva. Seveda pa so otroci, kot vedno, bili najbolj veseli skritega zaklada. Poletje smo nadaljevali z delavnicami za otroke: Kaj pa je včasih tu bilo? Delavnic se je udeležilo kar nekaj otrok, na koncu pa je nastala prav lepa zloženka, ki smo jo tudi natisnili in predstavili.

Stara lesena streha nad steklarsko pečjo je bila dotrajana, zato smo se lotili prenove strešne kritine. Zahvalil bi se Tadeju Rajnerju, ki nam je priskočil na pomoč in tako smo v dobrem dnevu na novo prekrili steklarsko peč s trajno kritino.

www.josipdol.si

V jesenskih mesecih smo organizirali plesni tečaj za odrasle, katerega se je udeležilo nekaj parov. Kljub vsem omejitvam smo na plesnem tečaju do dobra uživali in spoznali kar nekaj novih obratov in korakov. Moram vam povedati, da smo se pa vsako nedeljo do dobra ne samo naplesali, vendar tudi nasmejali.

Začel se je veseli december in s tem napoved, da v kraju ne bo dolgčas. Veselje se je začelo s prihodom sv. Nikolaja (Miklavža), ki se je sprehodil skozi naš Josipdol in obiskal otroke. Začeli smo načrtovati prihod Božička. Najprej smo mogli črtati veliko prireditev na prostem, ker pač to ni bilo izvedljivo, zato je na sestanku društva padla pobuda, da bi namesto živih jaslic letos naredili figure in hiško.

Pridni kot smo in z mnogo idejami, je nastala delovna akcija, postavitve drevesca in jaslic ob lipah. Ob kuhanem vinu in zagnanih članih smo dokaj hitro postavili prav lepo hiško. Tako nam je potem ostalo samo še zadnje dejanje vletu, in sicer Božičkovanje. Kristjanov štirikolesnik smo preuredili v Božičkovo vozilo, k vozilu pa smo priklopili prikolico polno daril. Na štirikolesnik smo povabili svetovnega prvaka v harmoniki Anžeta Krevha, škrate in seveda Božička ter popestrili božično-novoletne praznike.

Ponosen sem na to, da smo kljub letu, v katerem je bilo zaradi koronavirusa družbeno in društveno življenje onemogočeno, izpeljali vse zastavljene cilje. Zato bi se na tem mestu rad zahvalil vam članom in podpornikom društva, da smo s skupnimi močmi izboljšali in popestrili dogajanje v našem malem kraju.

**Kulturno, etnološko in
turistično društvo Josipdol
Marko KLEMENC**

Pepijev zaklad

Jaslice v Josipdolu

Božiček

NAŠI NAJMLAJŠI ...

V šolskem letu 2021/2022 smo odprli oddelek prvega starostnega obdobja, v katerem je vpisanih 14 otrok. Preko različnih področij, ki jih določa Kurikulum za vrtce, so in še bodo spoznavali sebe, vrstnike in odrasle v skupini. V skupini ustvarjamo prijetno vzdušje, tako da so otroci v uvajalnem mesecu septembru hitro občutili sprejetost, varnost in domačnost. Solze in jok je preplavil vesel nasmešek na obrazu otrok.

V prvi polovici šolskega leta se je v skupini zvrstilo veliko različnih dejavnosti, načrtovanih po LDN oddelka, mesečnih tematskih sklopih in dodatnih vsebinah. Zaradi slabih epidemioloških razmer smo kar nekaj dejavnosti, povezanih z zunanji sodelavci in s starši, izvedli na daljavo.

IGRA S SNEGOM V IGRALNICI ...

Igra je otrokova spontana, prostovoljna, prijetna in ustvarjalna dejavnost, ki sama sebe krepi in nagraduje. Preko igre otrok spoznava sebe, svet in se uči. Otrok s pomočjo igre razvija svoje različne sposobnosti. Igra vpliva na razvoj mišljenja, na pridobivanje izkušenj in znanja, na otrokovo čustveno in socialno življenje ter prispeva h govornemu razvoju.

Izdelali smo dobrega snežaka

Gibalne minutke v telovadnici...

Čajanka z babico in dedkom

Lepo torkovo januarsko dopoldne smo namenili stiku s snegom kar v igralnici, ki je omogočil ustvarjanje, igro, oblikovanje, predvsem pa prijetno druženje ob skupnem ustvarjanju in vzpostavljanju socialnih stikov z vrstniki. Otrokom sva najprej nadeli rokavice, nato sva večjo plastično posodo napolnili s snegom. Otroci so se z velikim zanimanjem lotili raziskovanja snega. Nekateri so bili pri tipanju snega zelo pogumni, drugi manj. Z najino pomočjo je nastal dobri snežak. Da pa je vse skupaj ostalo še v lepšem spominu, smo za konec še zapeli in zaplesali Mi delamo snežaka.

JUHUUHU, še več takšnih dogodivščin v vrtcu ...

SLOVENSKA BAKLA PRISPELA V RIBNICO NA POHORJE

S potovanjem bakle želimo širiti vrednote olimpizma, povezovati ljudi, prebujati jekleno voljo in navdihovati, zato smo se njenega sprejema v Ribnici na Pohorju udeležili tudi z otroki iz vrtca.

Vzgojiteljici

Alenka URNAUT in Špela HRASTNIK

Po napornem plezanju, smo naredili skupno fotko

Praznovanje rojstnega dne v naravi

SKUPINA METULJČKI

Rdeča nit našega oddelka so Štirje elementi. Le-te spoznavamo preko pesmic, zgodb, posnetkov, preko bivanja v naravi in eksperimentov. Naša skupina je vključena tudi v različne projekte. V okviru projektov Turizem in vrtec ter Gozdni vrtec smo obiskali turistično kmetijo tete Lene, v bližnjem gozdu smo si ustvarili gozdno igralnico in se v njej igrali. Gozdne plodove smo prinašali v igralnico in si pripravili »gozd v vrtcu«. V okviru Glasbene šole Radlje ob Dravi se v naši skupini vsak torek izvaja glasbeni program, imenovan »Glasbeni vrtec«. Učiteljica glasbe z nami poje, pleše, igra na instrumente, skupaj se igramo tudi razne glasbeno-ritmične igre. V mesecu marcu smo v skupini drugega starostnega obdobja dva sončna dneva izkoristili za smučarski tečaj. S pomočjo učiteljev smučanja so otroci svoje znanje smučanja krepili na domačem smučišču. Otroci, ki se niso udeležili smučarskega tečaja, so se ta čas igrali igre na snegu in s snegom. Zimsko sezono smo sicer izkoristili tudi za sankanje in za pogoste igre na snegu. V tem šolskem letu so nas obiskali policist, medicinska sestra, knjižničarka, pek Mišmaš in čarovnica, mi pa smo obiskali gasilski dom in vaško knjižnico. Zimo smo odganjali z izbranimi maskami in z maskami, ki smo jih ustvarili sami. Meseca decembra smo izvedli nastop ob prihodu dedka Mraza, posneli pa smo tudi nastop za naše mamice in babice ob njihovem prazniku. Pesnice smo utrjevali tudi v glasbeni učilnici, prav tako je naše nastope popestrila učiteljica glasbe z igranjem klavirja. V skupini preberemo veliko pravljic, vadbene ure izvajamo v igralnici, telovadnici ali na prostem, veliko časa pa namenimo tudi bivanju in gibanju na svežem zraku. Posejali smo semena paprike in paradižnika, sadike pa bomo odnesli tudi domov.

*Skupina Metuljčki z vzgojiteljicama
Katjo BRICMAN in Hermino OSTRUH*

Vrtčevsko pustno rajanje

Sejemo "za življenje"

Glasbeni vrtec pleše

Zimske norčije

Spoznavamo živali

STO LET ŠTEFANIJE LESJAK

Štefanija Lesjak

V mesecu decembru 2021 je članica društva upokojencev Ribnica na Pohorju stopila v družbo stoletnikov.

Sto let – dolga doba za vse, ki slišimo, da je nekdo star toliko let, če pa vprašamo tistega, ki je imel srečo dočakati tako častljivo starost, bomo gotovo presenečeni, saj je zanj čas, ki ga je preživel ob svojih ljubljenih in med nami, minil

kot lepe sanje, kljub temu da mu življenje sploh ni prizanašalo, kot ni prizanašalo tudi naši slavljenci. Njene vrline so vedno bile skromnost, pogum, trdo delo ter vera in upanje v boljšo prihodnost, zato je vse življenjske preizkušnje s pokončno držo lažje prenašala.

Dom in družino si je ustvarila v našem lepem kraju Ribnici na Pohorju, kjer je doma tudi lepa slovenska pesem, ki jo zelo rada posluša. Dolga leta je s predanostjo krasila farno cerkev, zato je bil njen vrt vedno poln cvetja. Za večje slovesnosti je pletla vence in k temu delu povabila tudi druge krajanke in krajanke in tako povezovala ljudi. Spomnim se, da je bilo ob teh dogodkih vedno lepo in prijetno druženje. Štefka, hvala vam za to.

Ko smo jo člani društva ob njenem jubileju obiskali na njenem domu, nas je z veseljem sprejela, z nami poklepetala, saj je, hvala bogu, še vedno vitalna, polna optimizma in srečna ob svojih dragih. Želimo, da tako tudi ostane, da se bomo lahko še srečevali.

**Društvo upokojencev Ribnica na Pohorju
Marija HUDERNIK**

100-letnica z županom, Srečkom Gečem

NATEČAJ OB 80. OBLETNICI USTANOVITVE OSVOBODILNE FRONTE

Ob 80. obletnici ustanovitve Osvobodilne fronte je Združenje borcev za vrednote NOB Novo mesto razpisalo literarni in likovni natečaj na temo Veš, poet, svoj dolg: s partizansko pesmijo v boju za svobodo, jezik, kulturo ...

Pri natečaju so sodelovali tudi učenci OŠ Ribnica na Pohorju pod mentorstvom Luke Omana in ilustrirali partizansko pesem Šivala je deklica zvezdo. Med vsemi sodelujočimi slovenskimi učenci so izbrali tudi risbo naše sedmošolke Aneje Kramljak in jo objavili v glasilu Združenja borcev za vrednote NOB Novo mesto Naprej.

Jasna LEDINEK

Šivala je deklica zvezdo: Aneja Kramljak, 7. razred

TIA FRIC OSVOJILA ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE

Brati, vrednotiti, utemeljevati, analizirati, primerjati, raziskovati, poglobljati se v literarno teorijo ter življenje in delo avtorjev, umetno se izražati – vse to in še več je potrebno, da nastane izvrsten razlagalni spis.

To je uspelo naši devetošolki Tii Fric, ki se je na državnem tekmovanju pogumno soočila z izzivom in osvojila zlato Cankarjevo priznanje. Za ta izjemen dosežek bo vpisana tudi v Zlato knjigo OŠ Ribnica na Pohorju.

Vabimo vas k branju Tiinega zlatega spisa, v katerem se je morala opredeliti do pisma nekega zaskrbljenega očeta. Po njegovem mnenju sta namreč knjigi, ki so ju prebirali tekmovalci letos, povsem neprimerni. Tia, ki se z njegovim zapisom ni strinjala, je svoje mnenje znala spretno utemeljiti.

Za izjemen uspeh ji učenci in delavci šole iskreno čestitamo.

Mentorica
Jasna LEDINEK

BLEDO RUMEN SVET

Zakaj sem dala spisu naslov Bledo rumen svet, se boste morda vprašali. Saj nima nobene zveze s knjigama, boste rekli. Pa ima. Naj obrazložim. Otroci in najstniki so (vsaj naj bi bili) vesela in nasmejana bitja. Izžarevajo neko toplino. Zato bi lahko rekli, da žarijo v rumeni barvi, ki pa je topla in vedra. Vendar ta rumena blede. Najstniki imajo vedno več težav, čutijo pritisk s strani odraslih, ki pa imajo kot avtor te kritike ozko usmerjen pogled. Silijo nas v stvari, ki jih sploh ne želimo, čeprav se tega niti ne zavedajo. Takoj, ko malo odrastemo, nam nadenejo navidezna očala, skozi katera je svet mrk in dolgočasen. Romana Elvis Škorc, genialni štor ter Gremo mi v tri krasne sta dokaz, da smo najstniki še vedno ta topla bitja in bomo naredili vse, da bi na svetu ohranili to toplino in odraslim odprli oči.

Avtor kritike meni, da sta knjigi skrajno sporni in neprimerni zaradi jezika ter da sta nevzgojni. Morda ju odrasli res tako vidijo. Nam, mladim, pa sta morda bili rešilna bilka, saj smo videli, da nismo edini, ki se spopadamo s težavami. Knjigi sta nas tudi marsikaj naučili. Glavni književni osebi iz romanov, Elvis in Uroš, sta zelo pozitivni in do situacij in problemov venomer pristopata z nasmehom. S tem sta nam bila vzor. Ne glede na to, na kakšno težavo sta naletela, je nikoli nista predstavila kot obremenjujočo. To se mi zdi ena pomembnejših stvari, ki sem se jih naučila iz knjig. Avtor kritike se zgraža nad Elvisovim »razočaranjem«, da bo dobil sestrico. Mar ni to žalostno? Najstnik je moral vse svoje težave zaupati še nerojenemu dojenčku, ker ob sebi ni imel nikogar, ki bi mu lahko pomagal. To je tudi tema romana: Elvisovo reševanje težav ali pa Elvisovo zapleteno najstništvo. Če bi bil kritik bolj pozoren, bi ugotovil, da Elvis uporablja kletvice le tam, kjer je v stiski. Vendar na žalost nobeden ne opazi njegove stiske. Kot je v intervjuju (Rastem s knjigo) avtorica Janja Vidmar povedala, da Elvis kliče na pomoč, vendar ga nobeden ne sliši. Mama je noseča, oče čas raje preživlja v fitnesu, malo neobičajna babica pa mu tudi ni v

Tia Fric s knjigama, o katerih so letos razmišljali tekmovalci.

pomoč. To je zaskrbljujoče. Ne pa sodobne besede, kot je napisal kritik. Slenga je največ v esemesih in na Facebooku, nekaj je tudi neologizmov pa tudi ljubljanskega govora. Z neologizmi Elvis največkrat poimenuje mlajšo sestro Elo – brezveznjakinja, smrkoleta, človekinja. In ravno ti neologizmi in sleng naredijo roman aktualen za mlade bralce. Tako je v intervjuju povedala tudi gospa Vidmar, ki je želela roman napisati v jeziku mladih in ga s tem približati najstnikom. To ji je odlično uspelo, saj se je vsak lahko na določenem mestu poistovetil z Elvisom. Kritik meni, da so starši vzgled otrokom, vendar mislim, da pri Elvisu ni tako. V tem kaotičnem in neurejenem življenju je Elvis popolnoma neopazen in nima osebe, po kateri bi se lahko zgledoval. Ravno zaradi tega se mu porajajo številna vprašanja, med njimi tudi kajenje. Vendar pa kritik sploh ni opazil, da Elvisu nikoli ni noben razložil, zakaj to ni prav. Prav tako avtor kritike pravi, da bi se morali najstniki z odraslimi pogovarjati o problemih. Verjetno ne ve, da nas odrasli pogosto utišajo in pravijo, da pretiravamo. Ker spadamo najstniki med občutljive in se težko odpremo, se po utišanju odraslih odpremo še težje. Tega se dobro zaveda tudi pisateljica Vidmar, ki ve, da je treba z najstniki delati v rokavicah. Prav tako je za svoja dela prejela nagrade desetnica, večernica in besede brez meja. Piše tudi razne scenarije in lektorira, to sem zasledila v Šolskem albumu slovenskih književnikov. Prav tako se ne strinjam, da je sporna druga knjiga. Mislim, da je iz romana Gremo mi v tri krasne krasno razvidno, da je uporaba telefonov škodljiva. No, vsaj mene je še bolj odvrnila od njih. Če dobro opazujemo Uroša in njegovo vedenje na začetku in proti koncu tabora, bomo opazili veliko razliko. Sprva je bil siten, godrnjav, vsi so mu šli na živce. To pripisujem temu, da je bil brez telefona in se mu je

zdelo skrajno pretirano udeležiti se tabora. Najprej je bil siten – pogrešal je telefon. Kmalu je začel spoznavati ljudi in prijatelje in proti koncu je bil Uroš živahen in nasmejan najstnik (takšen, ki izžareva toplino in vedrino). Tukaj se je lepo videl vpliv prisotnosti oziroma neprisotnosti telefona na Urošovo vedenje in počutje, zato menim, da nam roman lepo prikaže škodljivost telefonov. To je tudi tema, ki najbolj skrbi avtorico Natašo Konc Lorenzutti. Ko je poučevala na umetniški gimnaziji v Novi Gorici, je veliko delala z najstniki, ki so ji predstavili svoje stališče do telefonov in medijev. Tudi to ji je dalo zagon, da je napisala ta roman. Tako je povedala v intervjuju z dr. Gajo Kos, urednico Miš založbe, kjer je tudi izšel roman Gremo mi v tri krasne. Tema tega romana je odvisnost od telefonov, motnje hranjenja, težave najstnikov in spopadanje z njimi. Prav tako se v romanu lepo vidi posledica zasvojenosti od ekranov. V knjigi nastopa tudi Žan, ki pa je s telefonom zasvojen. Tukaj se zelo dobro vidi škodljivost telefonov. Sporočili sta v obeh knjigah podobni, pa vendar različni. V romanu Elvis Škorc, genialni štor bi sporočilo lahko bilo: še najmanjši problem je ogromen, če ga moraš reševati sam, ali pa: z nasmehom in vedrino je vse lažje. V romanu Gremo mi v tri krasne pa bi sporočilo lahko bilo: prijatelje spoznaš v stiski, sprejmi pomoč, saj je vse težje, če si sam. S stališči, izraženimi v kritiki, se ne strinjam, po drugi strani pa razumem Zaskrbljenega očeta. Mislim, da ima napačen pogled na obe knjigi. Ti dve knjigi sta nam, najstnikom, dali občutek, da nismo sami in da včasih ni

vse tako grozno, kot se zdi. Predajata nam sporočilo, da naj do stresnih situacij pristopamo z vedrino in pozitivnimi mislimi. Verjamem pa, da odrasle, sploh starše, skrbi, kaj beremo in po kom si jemljemo vzgled. Vem, da jih skrbi, a po drugi strani nas morda sploh ne poznajo – ne vedo, kako razmišljamo, ne vedo, kdaj rabimo pomoč, in ne vedo, da je lahko vsak, še tako majhen problem v njihovih očeh nepomemben, medtem ko nam predstavlja veliko oviro. Menim, da potrebujemo več knjig, kot sta ta dva romana v sodobni književnosti. Prav tako mislim, da postaja sodobna književnost in z njo ti dve knjigi eden od največjih razlogov, zakaj bodo mladi sploh še brali. V takih knjigah najdemo tolažbo in se poistovetimo s književnimi osebami ter posledično ugotovimo, da nismo sami in edini s težavami.

Morda bi si lahko odrasli in najstniki poskusili priti korak bližje. Tako eni kot drugi delamo napake. Odrasli bi lahko za začetek umaknili komentarje, kot so: »Ti nemogoči najstniki.« Mi, mladi, pa bi lahko bili malo bolj potrpežljivi in se vsaj potrudili prisluhnuti odraslim. Vsaj potrudimo se razumeti drug drugega in najti vmesno pot. Morda bomo na tej poti ugotovili, da se v bistvu zelo dobro razumemo. Le prej smo bili preveč trmasti, da bi prisluhnili en drugemu. Prinesimo na svet vedrino in ga naredimo obsijanega z rumeno, sončno svetlobo.

Tia FRIC, 9. razred

VOL, PODJARMLJENA MOČ

V Koroškem pokrajinskem muzeju sta v okviru projekta Turistična destinacija zahodno Pohorje nastala občasna razstava in dokumentarni film z istoimenskim naslovom Vol, podjarmljena moč. Vsebinsko se navezujeta na območje Ribniško-Mislinjskega Pohorja.

Za preživetje gorskih kmetij je bilo delo goveje živine, predvsem volov, vse do uvedbe motoriziranih delovnih procesov od začetka sedemdesetih let prejšnjega stoletja temeljnega pomena. Z njimi so opravljali vsa težaška dela na poljih, in sicer gnojvožo, oranje, brananje, sajenje in spravilo pridelkov, vozili seno ter spravljali les. Pred uvedbo elektrifikacije so vole

vpregali tudi v gepelj za vrtenje pogonske gredi, ki je gnala denimo mlatilnico ali futermašin, pripravo za rezanje krme.

Od ekonomske moči posameznega kmečkega gospodarstva je bilo odvisno število živine, ki so jo bili sposobni rediti. Iz potreb kmečkega dela pa je izhajalo, da je bilo optimalno rediti dva para volov: starejši, težji par volov, s katerimi so delali glavna dela, in mlajši, lažji par, ki so ga uvajali v delo. Vole pa so v približno petih letih redno zamenjevali. Mesto starejših volov, ki so jih prodali, so prevzeli prejšnji junci in za njimi so že učili nov mladi par. V hlevu so imeli voli svoje mesto, ki je bilo pomembnejše od mest, kjer je stala druga živina. Krmo so pokladali najprej volom.

Jorm je leta 1990 izdelal Mirko Ovčar. Jarem je v lasti Marijana Iršiča. (Arhiv Koroškega pokrajinskega muzeja, foto: Tomo Jeseničnik)

Maketa preše za vole, leta 2010 jo je izdelal Jože Helbel. V prešo so privezali vola, da so ga lažje okovali. (Arhiv Koroškega pokrajinskega muzeja, foto: Tomo Jeseničnik)

Spravilo lesa, Marijan Iršič z voloma Sivcem in Rumlom, foto: Jožef Mrakič, januar 2000

Na kmetijah, kjer niso imeli volov, so dela opravljali s kravami, vendar te za težje delo niso bile primerne, zato so si pogosto za težja dela vole sposojali. Delo volov so vedno odslužili z delom v naravi.

Mladega junca ali junico so začeli učiti z vpreganjem k starejšemu volu ali kravi. V ta namen so na roge privezali vrv, s katero so vodili živino in jo učili obračanja. S postopnim učenjem so stopnjevali obremenitve. Ko so junci dosegli primerno velikost in zadostno plečno širino, so jih skupili, z rezanjem so jim odstranili spolne žleze. Pogost kastracijski način je bil prekinitev semenovoda z močnim vščipom s kleščami, ki mu je sledila absorpcija testisov. Ta tehnika kastracije ni bila vedno uspešna, saj je ob neabsorpciji testisov imela taka žival še vedno spolni nagon in so jo imenovali pilar.

Najstarejša oblika goveje vprege je jarem. Pri vpreganju v jarem so oje namestili nepremično, živina pa je lahko močnejše vlekla predvsem po ožjih in bolj strmih poteh. Za oranje pa so živino, da se je lažje gibala med delom, vpregali v daljše jarme, plug pa so na jarem pritrdili z verigo. Jarmi, ki so jih izdelovali domači mojstri, so bili narejeni iz brezovega lesa in so se razmeroma tesno prilegali vratu živine.

Živina je razumela naslednje delovne ukaze: hej, hejc – naprej, voha – ustavi se, štizad – nazaj, štija – desno, hap, hop – levo.

Za vole so kosili posebno travo t. i. vovčič ali baloh, boloh (lat. *Nardus stricta*), na pohorskih planjah. V začetku avgusta so hodili kosit vovčič na planino, da so zagotovili krmo za vole. Vovčič je sicer veljal za slabši futer, krava, krmljena z volčičem, ni dajala mleka.

Voli so bili ponos gospodarja. Pozorni so bili, da sta bila vola sparana. To pomeni, da sta bila približno enake rasti, podobno težka, zaželeni sta bili enaki velikosti in oblika rogov. Pri t. i. pohorskih sivcih so morali biti špici rogov in maul (gobček) črne barve. Značilna imena za vole so med drugimi bila: Mandl, Bauh, Ruml, Sivc, Murč, Boc, Irs, Lisko, Rjavec in Pram.

Trgovanje z voli je bilo zelo živahno. Odrasel vol je sredi prejšnjega stoletja dosegal trikratnik povprečne plače. Vole so le delno prodajali na živilskih sejmih, praviloma so jih prodali kar v domačih hlevih. Teritorialno so bili kupci vezani na razdalje, ki so jih prehodili v dnevu. Kupci, večinoma z

Mirko Ovčar, s parom volov okoli leta 1975

ribniškega in mislinjskega območja, so bili med seboj povezani, vole so kupovali vse do Lovrenca na Pohorju in Vitanja in na zahod proti Slovenj Gradcu in Vuzenici. Obstajali pa so tudi posredniki t. i. volovji mušetarji, ki so se ukvarjali s preprodajo volov.

Za Pohorje je bila običajna marijadvorska pasma goveda, ki se je uveljavila od sredine 19. stoletja dalje in je bila značilne svetle, pšenične barve. Pogosto pa je bilo tudi govedo rjave barve, ki so ga domačini imenovali pohorski sivc.

Otrokom je bilo zgodaj dovoljeno, da so se družili z živino. Stari pet, šest let so že pomagali pri vodenju volov, desetletni pa so bili že obvezni kmečkega dela. Ena glavnih nalog otrok je bila muhanje volov. Poleti so bili obadi in muhe prava nadloga za živino. Otroci so odlomili smrekovo vejo ali leskovo šibo z listi ter z njo odganjali nadležni mrčes.

Vole so podkovali, da je bilo zimsko spravilo lesa po ledenih cestah varnejše, poleti pa so jih podkve ščitile pred ostrim kamenjem.

Za lažje podkovanje volov so uporabljali t. i. prešo, s katero so vola med postopkom stabilizirali. Vole so podkovali podkovni kovači, ki so izdelovali tudi volovske podkve različnih velikosti. Pogosto pa so vole podkovali tudi priučeni posamezniki.

V sedemdesetih letih prejšnjega stoletja je gradnja gozdnih cest v hribovskih predelih omogočila pospešeno uvajanje kmetijske mehanizacije. Prej kot v dveh desetletjih so traktorji nadomestili delovno moč volov. Zdi se, da so voli hitro utonili v pozabo, z njimi pa tudi tradicionalna znanja vzreje in vzgoje goveje delovne živine, ki je stoletja omogočala preživetje kmečkega prebivalstva predvsem v hribovskih predelih.

Brananje pri p.d. Pesniku. Od leve so Janko Grubelnik, Sivc, Ruml in Marijan Iršič, okoli leta 2000.

ZDRUŽENI ARABSKI EMIRATI – DRŽAVA BLIŠČA IN PRESTIŽA

Mošeja Šejka Zayeda, Abu Dhabi

Ob besedi »Dubaj« se nam v mislih zagotovo porajajo blišč, naftni derivati in neskončne puščave. Vse naštetu lahko najdemo v Združenih Arabskih Emiratih. Država se nahaja na Arabskem polotoku in meji na Oman ter Saudsko Arabijo. Sestavlja jo sedem emirатов, dva izmed teh sta Dubaj, največje mesto, in Abu Dhabi, glavno mesto.

Nekaj let nazaj sem tudi sama obiskala prestižno državo. V hladnem januarju leta 2018 sem se na Dunaju usedla na letalo, ki je letelo v mesto Abu Dhabi. Na obisk sem šla k prijateljici, ki je v tem mestu obiskovala univerzo. Ko sem stopila iz letala je vame pihnil topel zrak, nekje med 20 in 25 stopinj. Na cilj sem prispela šele zvečer, takrat sem se srečala z mojo prijateljico, pri kateri sem imela tudi prenočišče. Naslednji dan sem se odpravila z avtobusom proti mestu. Javni prevoz, s katerim potuje nižji sloj prebivalstva, je brezplačen. Mesto je nepredstavljivo veliko, najbolj so me presenetile visoke stolpnice in bloki. Tudi avtomobili, ki se vozijo po cestah, so že na prvi pogled za tri stopnje boljši kot v Sloveniji. Država je sicer večinsko muslimanska, zato je veliko žensk in tudi moških oblečenih v njihova muslimanska oblačila. Po drugi strani pa so

bolj liberalni, kot sem mislila. Po ulici se sprehajajo tudi ženske v kratkih hlačah ter kratkih rokavih in jih nihče za to ne obsoja. Čistih domorodcev je namreč le 20 odstotkov, ostali prebivalci so priseljenci in turisti. V Abu Dhabiju sem obiskala znamenito mošejo šejka Zayeda, kjer se združujejo tone belega marmorja, zlati dodatki in prestižne preproge v dih jemajočo zgradbo. Vstopnina je bila brezplačna, kljub temu pa so oblasti še vedno striktno pri upoštevanju njihovih verskih pravil. Ob vhodu je za ženske zagotovljena Abaya (dolga obleka s kapuco), tudi moški morajo biti pokriti in bos. Vstop v čevljih ni dovoljen. Po obisku mošeje sem se odpravila na enodnevni izlet v puščavo, kjer smo se vozili po puščavskih sipinah in opazovali beduinsko kulturo. Po nekaj dneh v Abu Dhabiju sem se z avtobusom odpravila v Dubaj. Po enourni vožnji po puščavski cesti sem prispela.

Dubaj ob sončnem zahodu

Prav tako kot Abu Dhabi je tudi Dubaj zrastel na puščavi. V tem mestu imajo res vse, kar srce poželi. Po nastanitvi v hotelu sem se odpravila na najvišjo zgradbo na svetu, Burj Khalifa, ki je povezana z največjim nakupovalnim centrom na svetu. Stavba je visoka 828 metrov, turisti žal ne morejo priti čisto do vrha. V tej stavbi, ki je zanimiva za turiste, je tudi prestižen hotel. Hrana je v teh krajih predvsem orientalska, ima značilnosti bližnjega vzhoda – jedi vsebujejo veliko začimb, veliko jedi je vegetarijanskih. Poskusila sem tudi kamelje mleko, ki je drugačno od kravjega.

V Dubaju se je moje potovanje zaključilo, po desetih dnevih sem letela nazaj domov v Slovenijo. Tukaj je zagotovo na razpolago blišč vsega sveta. Za dovolj denarja si lahko privoščite prav vse – kavo z zlatimi delci, smučičšče znotraj nakupovalnega centra ter najbolj prestižna prenočišča. Za nekatere je prav to smisel potovanja, meni je bolj pomembno, da sem se na potovanju srečala z mojo staro prijateljico, spoznala nove ljudi, kulturo njihovega naroda ter način razmišljanja.

Srečanje z beduini v puščavi

POTOPISNO PREDAVANJE: AFRIKA

19. avgusta 2021 je bilo preko javnih del Občine Ribnica na Pohorju v Kulturni dvorani Josipdol organizirano potopisno predavanje o Afriki, predavateljice Helene Smonkar. Tam je bila kot učiteljica in nasploh pomočnica tamkajšnjim otrokom. Helena je s fotografijami nazorno predstavila vaško jedro, njegovo okolico, šolo in ulično življenje. Pripovedovala je tako doživeto in slikovito, da se mi je za trenutek zazdelo, da sem tudi jaz tam. Ob tem se človek zamisli, kako kruta je realnost teh ljudi, po drugi strani pa preprostost, spontanost, brezskrbnost in brezčasnost življenja. Popeljala nas je v svet, kjer čas ne obstaja, kjer ljudje niso obremenjeni s tem, kaj bo jutri, ampak živijo, da preživijo, in ga opisala tako, kot ga je sama doživela. Tako blizu drugačne realnosti še nisem bila, zato, Helena, še enkrat hvala.

Tina FRIC

»NAJVEČJA VREDNOTA JE RESNICA, TA PA ZAHTEVA HRABROST, DA SE TA RESNICA TUDI POVE. NALOGA ZVEZE BORCEV JE, DA ŠIRI RESNICO O NAJBOLJ VELIČASTNEM RAZDOBJU NAŠE ZGODOVINE.«

(Janez Stanovnik, častni predsednik ZZB za vrednote NOB Slovenije – 2018)

Temeljna sporočila vseh naših slovesnosti so še vedno enaka, da je vsaka vojna porojena iz pohlepa, nesmiselna in obsojena na poraz. Da je le upor za pravo stvar, dostojanstvo, svobodo, pravico, enotnost, svoj jezik, rodno grudo in za ljubezen do sočloveka, lahko zmagovit.

V letu 2018 je naša organizacija ZZB za vrednote NOB Slovenije praznovala 70. obletnico in je ena največjih veteranskih organizacij, ki danes šteje 42.000 članov in se zavzema za vrednote domoljubja, svobode ter za ohranjanje človeškega dostojanstva. 11. avgusta 2021 pa smo mi praznovali 80 let napada Prve pohorske čete na orožniško postajo v Ribnici na Pohorju.

Začelo se je že v maju 1941, ko so se v Mejačevi hiši v Ribnici na Pohorju pričeli sestajati enako misleči domačini, v šolskem centru na Vrelenku, v Urbančevi lovski koči pa se je 29. julija 1941 zbralo 29 borcev in naslednjega dne dopoldan so svečano ustanovili Pohorsko četo in zaprilegli borce. Za komandirja čete je bil postavljen Avgust Svenšek, za političnega komisarja pa Vili Šlander. Do 10. avgusta 1941 je v četo prišlo še osem novih članov in za novega komandirja je bil izvoljen bivši podnarednik jugoslovanske vojske Franc Ekart. Od pokrajinskega vodstva je četa dobila nalogo, da čimprej začne z vojaškimi akcijami in da naj pridobi čim več orožja.

8. avgusta 1941 je bil v Mejačevi hiši že ustanovljen krajevni odbor OF, ki je sodeloval s Prvo pohorsko četo. Po podatkih domačina in zavednega aktivista Iva Skerlovnika so v odboru OF sodelovali še: Edvard Grubelnik, Ernest Vobovnik, Hinko Uran, Anton Ambrož, Jakob Urbanc, Viktor Pur, Filip Bratuža,

Viktorija Miklavc, Anton Uran, Karl Gradišnik, Jože Mačič, Leopold Petrun in sestra Rozika Petrun, Alojz Ladinek, Peter Pungartnik, Gregor Miklavc in Miha Verdnik.

11. avgusta 1941 je med 20. in 21. uro Prva pohorska četa, po predhodnih temeljnih obveščanjih ribniških članov OF, napadla orožniško postajo v Ribnici na Pohorju. V spopadu sta bila ubita prva dva Nemca na Štajerskem, in sicer vodja postaje Alfred Pildner in nemški župan Wilhelm Witzmann, ranjen pa je bil pomožni policist Zacharias. Četa ni imela izgub, tudi ni pridobila orožja, akcija pa je imela velik moralni in politični pomen, saj je bila prva organizirana zoper okupatorja na Štajerskem.

Nemška policija se je na napad in na njeno izgubo ostro odzvala, prehajkala je Pohorje, toda čete, ki se je že vrnila v skale pod Šumnikom, niso mogli najti. Orožniki, policisti in politični funkcionarji iz Maribora so preplavili vas, opravili več kot sto hišnih preiskav, v mariborske zapore pa so odpeljali

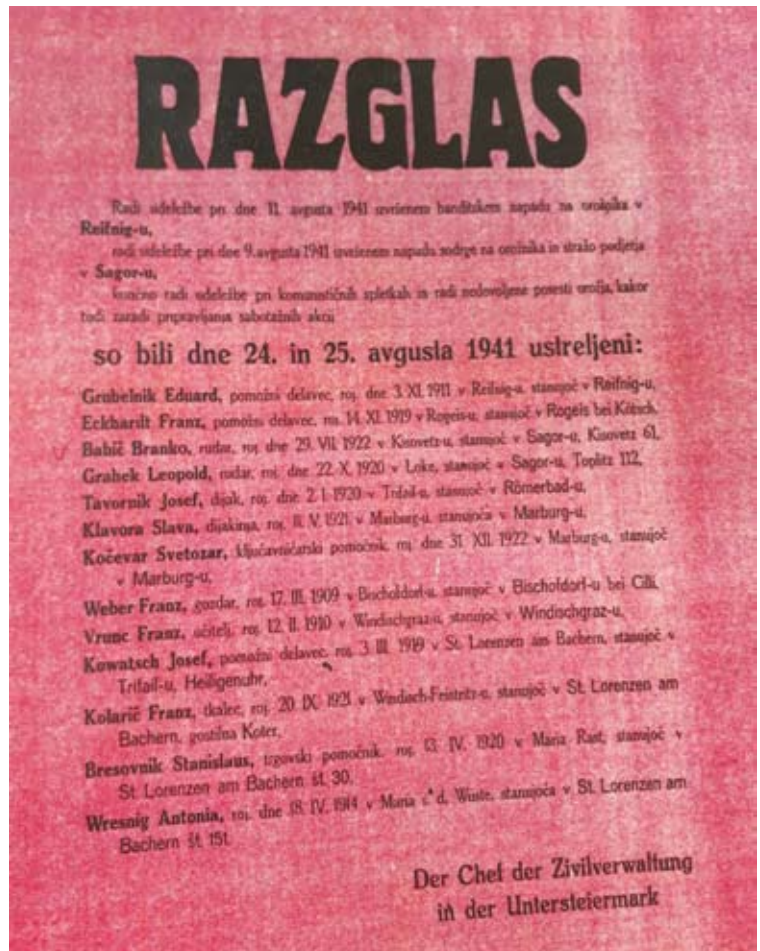
osemnajst oseb, med njimi enajst premožnejših vaščanov, ki so bili kasneje določeni za talce. To so bil: Luka Držečnik, Drago Čokl, Oto Pur, Dušan Cizej, Jože Cizej, Ivan Pušnik, Drago Sitar, Anton Skočir, Anton Lobnik, Andrej Uran in kasneje še Luka Grubelnik. Tudi zaradi te akcije je okupator 24. in 25. avgusta 1941 v Mariboru ustrelil trinajst zavednih mladih ljudi. Na okupatorjevem zloglasnem Razglasu je bil kot prvi napisan naš Edvard Grubelnik, sekretar partijske celice Ribnice na Pohorju in kamnoseški delavec. Ribnica na Pohorju je žrtvovala svojega prvega talca.

Kmet Luka Držečnik, ki je bil zaprt kot talec, je leta 1942 umrl za posledicami zavora. Za ubitega celjskega »Landrata« Dorfmeisterja pa sta dala svoje življenje Ludvik Garb iz Josipdola in Vili Vanco iz Lehna. V koncentracijska taborišča Mauthausen, Dachau, Auschwitz in Ravensbrück so bili odpeljani: Alojz Ladinek, Filip Bratuž, Avgust Kogelnik, Anton Ambrož, Antonija Bobovnik, Liza Kolman, Viktorija Miklavc, Berta Bobovnik, Mira Zapečnik, katero je mati celo zatajila pred okupatorjem, da je rešila svojo družino in kovač Jože Mačič, ki je bil že čez nekaj tednov ubit v Auschwitzu.

S to akcijo se je za partizane na Pohorju začelo novo razdobje. Kot majhna srčika v sredini pohorskega operacijskega območja je naša Ribnica na Pohorju, z njenim zavednimi in pogumnimi domačini, odigrala veliko vlogo v bojih z okupatorjem, ki je tudi tukaj zasedena ozemlja nadzoroval z močnimi vojaškimi silami. Ribnica na Pohorju je med NOB žrtvovala štiriinštirideset krajanov: šest je bilo ustreljenih, dve sta umrli v taboriščih, ena je za boleznijo umrla v zaporu, v borbah je padlo enaintrideset oseb in štiri so pogrešene.

Spoštovali so domovino in se za njo hrabro borili. Niso se vdali usodi, ki so jo krojili okupatorji, njihov uporniški duh je bil močnejši. Neukrotljivo hotenje po svobodi, ki ni spraševalo po žrtvah, je bilo silovito. Zavedali so se, da so vrednote, kot so svoboda, človeško dostojanstvo in suverenost nad drugimi prepričanji. Za majhen narod, kot je slovenski, je bilo žrtev preveč, dal pa je veliki prispevek k zmagi nad fašizmom. V Zvezi združenj borcev za vrednote NOB Slovenije smo dolžni spoštovati pieteto do vseh mrtvih in prenašati naprej resnico, ki je ne dovolimo spreminjati ali zlorabljati v politične namene. Težke zgodovinske preizkušnje iz NOB so nas utrdile in izoblikovale. Pomagale naj bi nam boljše razumeti sedanost in pomagale naj bi nam pri najboljših odločitvah za prihodnost.

Za Ribnico na Pohorju piše v arhivih, da so tukaj v letih od 1941 do 1945 partizani imeli tako rekoč svoj dom, saj ni bilo hiše, ki bi jih ne vzela pod streho, jim nudila zavetje in zavedno delala z obveščevalno službo. S skupnimi močmi so zgradili razna zavetišča, bunkerje ter bolnišnice. Bili so složni, odločni preprosti delovni ljudje, kmetje, ki jim je bilo mar za njihovo rodno zemljo, za družine in z jasnimi cilji, kako do svobode. Na planini v Dračah pod Sedlom v območju Ribnice na Pohorju je bila partizanska bolnica za 50 ranjencev, ki jo je opravljal dr. Pavček in je služila predvsem XIV. diviziji. Pol ure nad kmetijo Jakoba Urbanca so partizani s pomočjo domačinov zgradili manjšo bolnišnico, ki jo je vodil dr. Zmago Slokan in zvesto so mu pomagali tudi nekateri krajanji iz Ribnice na Pohorju.

Že od leta 1945 naprej je v vseh najpomembnejših mednarodno pravnih dokumentih, vključno z nastankom Evropske unije zapisano, da je cilj povojne Evrope ustvariti močno socialno državo. Prav s tem namenom in namenom, da pomaga pri obnovi in razvoju domovine ter pri obrambi njene ureditve in neodvisnosti, je bila 4. julija 1948 ustanovljena Zveza združenj borcev NOB Slovenije. Naša organizacija ni več le veteranska organizacija borcev in drugih udeležencev NOB, marveč organizacija, ki povezuje vse borce za vrednote, vse, ki imajo pozitiven odnos do NOB in so pripravljeni sodelovati pri ohranjanju in uresničevanju vrednot tega boja.

Tudi med desetdnevno vojno za samostojno Slovenijo je bil narod odločen in enoten, da ponosno brani svobodo, svojo čast, slovensko kulturo in naš slovenski jezik. Vsi želimo živeti v miru, v prijazni državi, s svojo kulturo in narodno identiteto. Mir je glavna vrednota in naš skupni temelj za enotnost Evrope.

Strogi predpisi za zajezitev širjenja epidemije Covid-19 so se iz leta 2020 nadaljevali tudi v leto 2021 in nam onemogočili izvesti pripravljeno večjo prireditve v počastitev 80. obletnice napada Prve pohorske čete na orožniško postajo v Ribnici na Pohorju. Spoštovali smo predpise in izvedli manjšo proslavo s kulturnim programom in podelili priznanja zaslužnim dobitnikom za posebna sodelovanja z našo organizacijo. Tudi druge obveznosti po zastavljenem planu smo glede na dogajanja s Covid-19 skoraj v celoti izpolnili in še naprej si bomo prizadevali, da bomo naše poslanstvo dostojno zastopali.

**Občinska organizacija borcev
za vrednote NOB Ribnica na Pohorju
Maksimiljana LADINEK**

DVODNEVNA DELOVNA AKCIJA – RIBNICA NA POHORJU 2021

Prostovoljstvo je v naših krajih še vedno zelo živo. K temu smo želeli svoj pečat dodati tudi člani Medobčinskega društva brigadirjev Radlje ob Dravi. Ne smemo pozabiti na leti 1984 in 1985, ko je republiška mladinska delovna akcija potekala prav v Ribnici na Pohorju.

Tako smo skupaj s srečanjem brigadirjev Slovenije organizirali dvodnevno delovno akcijo, in sicer 21. in 22. septembra 2021.

Prireditveni prostor je bil pred restavracijo Ribnica, delovna trasa pa stopnice, ki povezujejo spodnji del apartmajskega naselja med nogometnim in odbojgarskim igriščem do zgornjih apartmajske hiš.

PETEK: 21. 8. 2021 – priprava trase in prireditvenega prostora.

Zbrali smo se ob 9. uri. Akcije se je udeležilo 11 članov našega društva. Najprej smo poškopili travo na stopnicah in jo odstranili, nato pa smo pričeli z navozom materiala. Navozili smo 6 m³ materiala in ga po večjem tudi razgrabili. To nas je delalo šest udeležencev.

Trije so uredili – pokosili travnik pred Restavracijo, ki je služil tudi kot prireditveni prostor za srečanje brigadirjev Slovenije, v nedeljo pa za Jernejevo nedeljo, ki jo je organiziralo Turistično društvo Ribnica na Pohorju. Na tej prireditvi se je kuhala »župa«. Pokosili smo tudi vse okoliške robove in pot do nogometnega igrišča. Uredili smo cca. 1000 m² površine. Preostala dva udeleženca pa sta postavila razstavne panoje za razstavo, ki smo jo ponudili na ogled ob srečanju brigadirjev Slovenije ter obiskovalcem Jernejeve nedelje. Delali smo vse do 16. ure.

SOBOTA: 22. 8. 2021 – SREČANJE BRIGADIRJEV Z DELOVNO AKCIJO

Zbrali smo se ob 10. uri. Srečanja se je udeležilo 21 brigadirjev društva ter delegacije iz Kopra, Velenja in Ptuja. Gostov je bilo šest. Pripravili smo kratek kulturni program, v katerem so sodelovali Ribniški poubi, ki so med drugim zapeli himno. Naš krajan, častni član društva, g. Peter Vražič, je slavnostno dvignil državno zastavo na drogu. Pri tem sta mu pomagala g. Janez Vrhnjak, ki je vodil in razporejal dela in g. Božo Stepišnik, ki je bil zadolžen za druženje po delovni akciji. Slavnostni govornik je bil župan Srečko Geč, ki nas je pozdravil in poudaril, kako

Združeni brigadirji

pomemben je bil naš, brigadirski prispevek, k obnovi povojno porušene domovine in še kasneje. Dotaknil se je tudi akcij iz leta 1984 in 1985, ki sta potekali v naši občini.

Po dviganju zastave, odpetih pesmih, recitalih in povedanih zgodbah brigadirjev, smo se pod poveljstvom traserja Janeza odpravili na delo. Ponovno, natančneje, smo pregrabili vse stopnice in jih poteptali s teptalno ploščo. Delali smo vse do 14. ure.

Nato smo se družili, si pripovedovali zgodbe in opisovali dogodke, ki jih ni in ni bilo konca. Mimo nas so hodili domačini in obiskovalci od drugod. Veliko kdo je postal z nami, nas vprašal, kdo smo in zakaj to počnemo, pa saj niste več rosno mladi, je dejal domačin, ki se je preselil iz Nemčije v Ribnico na Pohorju. Brigadir Danilo Tertinek mu je dejal: »Po srcu smo še vedno mladi!« Domačin po imenu Igor se je nasmejal, se nam kasneje pridružil ter se včlanil v naše društvo. Na ta dan so se našemu društvu pridruži še trije novi podporni člani. Družili smo se pozno v popoldne ter si na koncu obljubili, da to še ponovimo.

V letu 2021 smo sodelovali še z OORK Ribnica na Pohorju. Opravili smo prevoz hrane iz Radelj ob Dravi v Josipdol ter se pridružili in sodelovali ob gostovanju olimpijske bakle v Ribnici na Pohorju.

*Medobčinsko društvo brigadirjev Radlje ob Dravi
Nenad LAUKO*

Stopnice pred ...

... in po obnovi

Podporniki našega društva

PRAZNOVANJE OB 30-LETNICI OSAMOSVOJITVENE VOJNE ZA SLOVENIJO V RIBNICI NA POHORJU

25. junija 2021 smo imeli v naši občini Ribnica na Pohorju osrednjo slovestnost s pohodom ob 30-letnici vojne za Slovenijo, na katero smo bili izjemno ponosni.

Slovestnost je orgarniziralo Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo zgornje Dravske doline, Območno združenje ZSČ Občin Muta, Podvelka, Radlje ob Dravi, Ribnica na Pohorju in Vuzenica.

Tako je s pomočjo Občine Ribnica na Pohorju, župana Srečka Geča, lokalnih društev in posameznikov bil izpeljan ta slavnostni dogodek. Pri tem dogodku sem sodeloval tudi jaz, saj sem bil tam službeno v okviru vojaško-civilnega sodelovanja po ukazu poveljnika 74. Pehotnega polka ppk Jureta Himelrajha, st Stanka Lenarta in švod Saša Dežmana. Tako sem med drugim skrbel za ozvočenje, glasbo, sodeloval pri sprejemu udeležencev in pri postavljanju razstavnih panojev.

Dogodek se je pričel z zbiranjem pred restavracijo Ribnica, kjer so nas postregli z jutranjo kavo, ostalo pijačo in izvrstnimi prigrizki. Po postavitvi razstavnih panojev, na katerih so bile slike iz osamosvojitvene vojne za Slovenijo izpred 30-ih let, ki so bile iz naših krajev, je po jutranjem zboru udeležencev sledil pozdravni nagovor predsednika OZ ZSČ mag. Jožeta Marhla in predsednika OZ VVS Dalija Cvara ter Franca Glaserja. Tako so tudi natančneje navedli potek dogodka, opisali traso samega pohoda in znamenitosti, katere si bodo pohodniki lahko ogledali. Za tem se je pričel pohod izpred restavracije Ribnica do centra Ribnice na Pohorju s karatkim postankom pred občinsko zgradbo v centru, kjer je udeležence nagovoril podžupan Občine Ribnica na Pohorju Alojzij Klančnik. Nato se je pot nadaljevala do znamenite Sgermove smreke (z višino 61,8 m je tudi uradno najvišje drevo v osrednji Evropi) in do kmetije Tete Lene, kjer smo se okrepcali z domačo pijačo in jedmi, značilnimi za naše Ribniško Pohorje. Po vrnitvi se je pred restavracijo Ribnica odvijala osrednja slovesnost s proslavo ob 30-letnici osamosvojitvene vojne za Slovenijo.

Na tej slovestnosti so spregovorili že prej omenjeni mag. Jože Marhl, Dali Cvar in Franc Glaser. Udeležence sta nagovorila še podžupan Alojzij Klančnik in župan Občine Radlje ob Dravi Alan Bukovnik, ki je bil tudi udeleženec tega pohoda. Zaigral nam je absolutni svetovni prvak v igranju na diatonično harmoniko, domačin Anže Krevh, ki je navdušil vse, tudi tiste,

Prizorišče dogajanja pred Restavracijo Ribnica

ki smo ga že večkrat slišali. Udeleženci smo bili po slovestnosti postreženi z izvrstnim domačim bogračem, katerega so nam pripravili v restavraciji Ribnica. Ob vsem tem smo poslušali slovensko glasbo, tudi popevke, katerih mnogi niso slišali že več let.

Razstavne panoje z bogato izbiro slik izpred 30-ih let pa smo si ogledovali tako udeleženci dogodka kot ostali gostje, ki so bili nastanjeni v turističnih apartmajih.

Po druženju smo počasi pospravili in odšli domov z dogovorom, da se naslednje leto zopet udeležim podobne slovestnosti, saj bom skrbel za ozvočenje, glasbo in ostalo potrebno pomoč.

12. oktobra 2021 smo sodelujoči v orgarnizaciji te slovestnosti v restavraciji Ribnica prejeli zahvale za pomoč pri izvedbi tega dogodka. Zahvale so nam izročili mag. Jože Marhl, Dali Cvar in Franc Glaser.

Prejemniki tah zahval so bili župan Občine Ribnica na Pohorju Srečko Geč, njegov podžupan Alojzij Klančnik, lastnica restavracije Ribnica Terezija Helbel, Slavko Slatinek in jaz.

Ker sodelujem v raznih športnih, kulturnih, turističnih in ostalih orgarnizacijah v naši občini in širše v zgornji Dravski dolini, sem tako velikokrat polno zaseden, ampak za domoljubne orgarnizacije, kot je ta, bom vedno pripravljen pomagati in sodelovati, saj na tovrstna združenja, ki obujajo spomine na vojno za Slovenijo, ne smejo biti pozabljena.

Zdravko URAN

Skupina pohodnikov

Govorec mag. Jože Marhl

ŽUPNIJSKA KARITAS RIBNICA NA POHORJU

“Gledal sem namreč tvoj obraz kakor človek gleda Božje obličje, tako prijazno si me sprejel.” (1Mz 33,10)

Beležimo dvajset let naše Župnijske karitas Ribnica na Pohorju. Hvaležni smo za našo skupno prehojeno pot.

To je priložnost, da se s hvaležnostjo ozremo v preteklost, se zahvalimo Bogu in vsem tistim, ki so nam pomagali in sodelovali na takšen ali drugačen način. Prosimo pa tudi Boga, da nam še naprej da vztrajnosti in potrpežljivosti, da bomo znali to ljubezen v dejanju živeti tudi v prihodnje.

Naša Župnijska karitas ni samo seznam prostovoljcev, dobrotnikov in zunanjih sodelavcev, tistih, ki pomoč potrebujejo in zneska, ki ga imamo na našem računu. Smo ljudje, ki smo odločeni biti dejavni v skrbi za drugega in drug do drugega in tako vero v Jezusa kazati in živeti.

V številke in statistiko lahko zajamemo količino hrane, ki smo jo razdelili, število prostovoljnih ur dela, znesek denarja, ki smo

ga zbrali in še bi lahko našteval. V nobeno statistiko pa se ne da zajeti ljubezni in odnosov med ljudmi, saj se ne moreta meriti s številkami. Prav tako ne naše potrpežljivosti, prijaznosti in dobrovoljnosti. Vse, kar smo naredili v času našega delovanja, nismo naredili iz dolžnosti, ampak iz srca, iz naše ljubezni do Jezusa. »Kar koli ste storili enemu teh najmanjših bratov ste meni storili.« (Mt 25,40)

Le Bog nas lahko osvobaja za služenje in resnično življenje. Lahko ga spozna tisti, ki vanj veruje in kdor ljubi. Ljubi pa lahko tisti, ki dopusti, da se ga Bog dotakne v njegovi krhkosti in grešnosti. Duhovni očetje pravijo, da so nebesa resnična samo takrat, ko so utelešena.

In kakšno telo naj jim damo danes? Samo telo služenja, ponižnosti, molitve in zahvale. Kdor se Bogu zahvaljuje, živi izpolnjeno življenje, saj opazi in ceni predvsem to, kar ima in manj pogreša tisto, česar mu manjka.

Blaž KRISTAN

PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO RIBNICA - JOSIPDOL V LETU 2021

Gasilci smo nadaljevali svojo tradicijo varstva pred požari in naravnimi nesrečami, kljub temu da se je nadaljevala pandemija Covid-19. Kar nekaj naših članov je zbolelo hitro po praznovanju novega leta, zato smo omejili število članov na sami intervenciji. Tako smo glede na zahtevnost intervencije prilagodili število članov.

Prav tako nam je odpadel obnovitveni tečaj za prve posredovalce in uporabe AED-ja, kar bomo nadoknadili spomladi leta 2022.

V društvu se nenehno izobražujemo, in sicer strokovno za čine, nižje gasilske častnike in častnike, saj društvo potrebuje mlad izobražen kader za nadaljevanje gasilskega poslanstva. Prav tako operativno s specialnostmi, kot so nosilci dihalnih izolirnih aparatov, strojniki motornih črpalk vode, šoferji intervencijskih vozil, skrbniki UKV radijski naprav.

V maju 2019 so naši pionirji na tekmovanju GZDD dosegli drugo mesto in se tako uvrstili na regijsko tekmovanje Koroške regije, kjer so dosegli drugo mesto in si s tem pridobili pravico nastopa na državnem mladinskem tekmovanju v Celju. Ker se je pandemija širila, je tekmovanje leta 2020 odpadlo, kar ni bilo dobro za vso gasilsko mladino v Sloveniji. Tako so se spomladi leta 2021 zopet pričeli pripravljati za mladinsko tekmovanje v Celju in dosegli lep rezultat, in sicer 22. mesto od 43 pionirskih enot. Gasilsko državno tekmovanje v Celju je bila generalka tudi za prireditelje, saj bo letos poletni od 17. do 24. julija 2022 potekala gasilska olimpijada.

Pionirji PGD Ribnica - Josipdol

Novo gasilsko vozilo

Gasilci smo v letu 2021 opravili devet intervencij, dva požara na objektih, dva zavarovanja helikopterja ter pomoč NMP, dvakrat opravili tehnično reševanje ter tri intervencije ob poplavih. Prav tako smo prepeljali 50.000 litrov pitne vode, čistili cestne prepuste ter kanalizacijske vode in okraševali kraj ob novem letu.

Ker je bila pandemija Covid-19 v razmahu, smo se odločili, da zaradi naše in vaše varnosti tudi letos koledarje pošljemo našim krajanom po pošti, da smo zmanjšali prenos bolezni. Za dano donacijo se gasilci zahvaljujemo vsem. Prostovoljne gasilce čaka še veliko dela, saj moramo najprej po uredbi ministrstva urediti dovoljenje za uporabo gasilskega doma. Na zadnjem zboru članov smo govorili o obnovi gasilskega doma v Ribnici na Pohorju. Obnovili bi fasado doma, zamenjali dotrajana okna, uredili dvorano ter zamenjali strop v njej in jo s tem povišali ter prenovili toaletne prostore. Na stopnišču bi montirali napravo za sušenje tlačnih cevi po intervenciji.

Delo gasilcev redno spremlja UO in NO društva. Člani in članice ter mladina smo skupno opravili preko 1.500 prostovoljnih delovnih ur.

V letu 2022 vam gasilci in gasilke PGD Ribnica - Josipdol želimo obilo zdravja in vas pozdravljamo z gasilskim pozdravom, NA POMOČ!

**Prostovoljno gasilsko društvo Ribnica - Josipdol
Drago ODER, GČ II.**

VSI CVETOV PRIHODNOSTI SO V SEMENU SEDANJOSTI

V Slovarju slovenskega knjižnega jezika piše, da je joga smer, praksa, da se z dihalnimi vajami in duševno koncentracijo doseže telesna in duševna uravnovešenost, skladnost ...

Udeleženske vadbe smo z vajami izredno zadovoljne in si želimo, da bi se nam še katera izmed krajank pridružila. Telovadnica je dovolj prostorna za vse, ki bi si želele take vadbe. Tudi moškim ne branimo, da bi se nam priključili.

Izmed številnih vaj smo navdušene nad asano khatu pranam, ki je sestavljena iz dvajsetih različnih položajev. Z njimi krepimo in raztezamo ter sproščamo mišice celotnega telesa. Vaje so koristne tudi za gibljivost hrbtenice, krepijo odpornost in delujejo na psihično stabilnost. Povečujejo pretok življenjske energije (prane).

Me naredimo tudi dvanajst vaj, ena vaja pa ima dvajset položajev. Vsak ponedeljek uživamo v 90-minutni vadbi in se hkrati veselimo že naslednjega druženja.

Nevenka KUTIN

Del skupine med vadbo

10 LET – OD ZUMBE DO JOGE

Teče že deseto leto, odkar se je v moji pisarni na hitro oglasila Silveli in me povabila, da se pridružim vadbi zumba v dvorani v Josipdolu. Seveda sem bila navdušena, da je v naš mali kraj pripravljena hoditi vadiateljica zumba, saj je bila ta oblika športa v tem času zelo popularna. Prišla so dekleta vseh starostnih skupin iz naše in tudi okoliških občin. Vadba je bila najprej zelo naporna tako kondicijsko kakor tudi zaradi številnih koreografij, ki jih je bilo potrebno osvojiti. Nekatere so prihajale, druge odhajale, nekaj pa nas je vztrajalo, predvsem ženske v zrelih letih.

Nihče pa ni pričakoval, da se bo to druženje žensk v našem okolju tako prijelo in se iz vadbene razvilo v prijateljsko skupino. Ni nam zadostovala samo vadba zumba, organizirati smo pričele tudi pohode po bližnji okolici, ki so prerasli v večdnevne zahtevnejše ture, pozimi smo krepile svojo odpornost v savnah, skupaj praznovali obletnice in osebne jubileje ...

V letu 2020 pa je v našo dejavnost ostro zarezala epidemija Covida-19. Naenkrat smo se morali zapreti med svoje štiri zidove. K sreči so se na pomlad ukrepi delno sprostili in omogočili druženje na prostem in v mehurčku. Željne druženja smo organizirale dvodnevni pohod v Julijcih z nočitvijo v Bohinju v Stari Fužini. Skozi obdobje coronskih ukrepov smo se navadile družiti

v »svojem mehurčku«, ko so se ukrepi tako sprostili, da so nam to omogočili. Ker je bila dvorana v Josipdolu še vedno zaprta, smo organizirale predvsem pohode. Kljub težkim časom corona virusa smo si polepšale to obdobje z lepimi doživetji. V jeseni smo se za vikend odpravile celo na morje, saj smo z veseljem sprejele Danijelino povabilo v Baško in tako prehodile kar nekaj poti na otoku Krku. Nepozaben pa je bil naš vikend lansko pomlad v Bohinju – vsaj za nekatere pogumne punce. Organizirale smo pohodne ture z izhodišči pri Bohinjskem jezeru, nekaj »ekstremistk« pa se je že leto prej odločilo, da si tokrat ogleda Blejsko jezero in okoliške vršace iz zraka. Odločile so se za tandemski polet – paragliding. Polovica, ki si je upala poleteti, ne bo nikoli pozabila tega edinstvenega pogleda iz zraka, ostala polovica nas, ki smo ostale na trdih tleh, pa prelepega panoramskega pogleda na jezero z našimi pogumnkami v zraku.

V jeseni so se vrata naše dvorane ponovno odprla z določenimi omejitvenimi ukrepi. Željne vadbe v prihajajočih dolgih zimskih večerih smo bile zelo vesele, da se je na naše vabilo odzvala vadiateljica joge. Tako smo enkrat tedensko, ob torkih popoldan, pričele z vadbo v manjši skupini. Zelo bomo vesele, če se nam pridruži še kdo. Če ne sedaj, pa v jeseni, ko bomo pričele z novo sezono.

Judita KOTNIK

Sredi cvetočega travnika

Potep po Baški

Zumba

POUČEVANJE BORILNIH VEŠČIN V NAŠEM KRAJU

Starši in otroci naše občine so izrazili željo, da bi se ob petkih uporabljala Josipdolska telovadnica za športno vadbo, katero vodim brezplačno. 8. oktobra 2021 sem imel na Osnovni šoli v Ribnici na Pohorju prilagojeno športno vadbo iz borilnih veščin za naše otroke, le-ti pa so bili nad njo zelo navdušeni. Prav zato je nastalo veliko povpraševanje, da bi redno vodil takšno vadbo za otroke in tudi za odrasle v prostorih večnamenske dvorane v Josipdolu.

Ker sem na to pristal, smo nato naslovili na Občino Ribnica na Pohorju in na Društvo za šport in rekreacijo Josipdol prošnjo za uporabo le-te. Prvič smo jo uporabili 15. oktobra 2021, uporabljamo pa jo redno, razen v primerih, ko so bili prazniki ali pa v primeru velikega izpada zaradi bolezni, tudi zaradi primerov Covida-19.

Kaj počnemo, je navedeno v programu, ki je narejen, da je vadba zanimiva in vodena ter varna. Začnemo ob 18. uri. Otroci se najprej z mehko žogo igrajo igro »med dvema ognjema«. Ta igra je odlična, saj se učijo izmikavanja in hitrega gibanja, sprememb smeri gibanja s kratkimi teki, pri katerih se vadi koordinacija gibov, gibanje na malem omejenem prostoru ... Hkrati pa je to zelo zabavna oblika igre. Nato začnemo prilagojeno vadbo borilnih veščin. Najprej je vsakič uvodni pozdrav in kratki govor ter predstavitev, kaj so borilne veščine, njihova kratka zgodovina, borilne veščine v Sloveniji tudi kot Olimpijski športi, znane osebnosti (boks – Dejan Zavec, tae kwon doe – Tomaž Barada, judo – Urška Žolnir) ... Nato sledi trenig:

- ogrevanje z rahlim tekom in hojo (kombinirano),
- vaje za razgibanje, raztezanje (»od glave do pete«),
- prikaz in vadba osnovnega položaja v samoobrambi – borbi (iz karateja in boksa),
- vadbe osnovnih udarcev z rokami in nogami – brce (iz karateja in boksa),
- vadbe osnovnih blokov pred udarci in brcami,
- kombinacije udarcev in blokad pri samoobrambi.

Sledi kratka pavza, zatem delamo v parih, kjer vadimo:

- osnove samoobrambe (iz ju-jitsuja in karateja) s kontra udarci z rokami in nogami,
- samoobrambe – iz napada pred prijemom od spredaj za roko, vrat, lase ... z uporabo različnih strokovnih prijemov (iz aikidoja).

Nova generacija pogumnih borcev

Otroke tudi poučujem, kako se izognejo in umaknejo nasilnim osebam in kako se v primeru nasilja zapomnijo osebe in o tem povedo naprej ali doma staršem ali učiteljem.

Še nekaj besed o meni.

Od leta 1982 sem pod strokovnim vodstvom treniral 15 let in še rekreativno 17 let, kar je skupaj 32 let najrazličnejših borilnih veščin – športe kot so karate (sankukai, shotokan), judo, aikido, ju-jitsu, kung fu, ful kontakt ... v borilnih klubih ali pa v službi kot službena obveznost. Svoje znanje sem uporabil tudi za predavanje kot vadbo samoobrambe v službi in v borilnih klubih. Bil sem tudi na nekaj seminarjih v Sloveniji in v tujini, kjer sem srečeval številne mojstre in borce ter si z njimi izmenjeval izkušnje in znanje.

Kratka zgodovina in razvoj borilnih veščin.

Neka stara indijska legenda umešča nastanek borilnih veščin celo v čas izpred 5000 let. Pri preučevanju borilnih veščin je opazna zenovska filozofija, saj so bili kreatorji teh veščin v začetku gorski duhovniki in potujoči pridigarji orientalskih religij. Najbolj znana oseba, ki se je začela ubadati in poučevati z borilnimi veščinami, je indijski menih Bodhidarma (470–557), ki se je rodil kot tretji sin indijskega kralja. Ker je bil v svojem učenju zena in borilnih veščin preveč dosleden, se je kmalu zameril cesarjevemu najožjim sodelavcem in je tako moral zapustiti dvor. Na povabilo cesarja Wu Tia je leta 520 pripotoval iz Indije preko Tibeta na Kitajsko. Sama pot, ki jo je opravil čez gorovja in skozi pragozdove Kitajske, kjer je mrgolelo divjih zveri in roparjev, nazorno priča o izjemnem značaju tega človeka, ki je potoval sam. Pot ga je zanesla v severno kitajsko provinco Honan, kjer se je ustavil v samostanu Sil Lum, bolj znanem po mandarinskem nazivu Shao Lin, kar pomeni Mali gozd.

Tamkajšnje duhovnike je poskušal navdušiti nad zenom in je za lažje izvajanje zena uvedel sistem telesnih vaj oziroma 18 boksarskih tehnik. Ti telesni gibi – kate so oponašale gibe živali, so vsebovali spretnost, hitrost in moč. Z leti se je v katah nabralo zelo veliko elementov napada in obrambe. Dobile so naziv shaolinski boks ali kung fu. Samostan Shao Lin je naglo zaslovel po nepremagljivih borcih in potujoči trgovci, ki so prihajali iz Japonske, Koreje, Tajske in drugod, so oponašali njihove gibe in si prikrojili sistem borbe in vadbe. Tako so vplivali na razvoj tamkajšnjih veščin, v Koreji na tae kwon doe, na Okinawi na karate, na Tajskem in Burmi na boks z nogami (Tajski boks) ...

Šole kitajskega boksa se med seboj ločijo po stilih, formah in geografskih vidikih. Širitev borilnih veščin po svetu je nastopila šele po letih po 2. svetovni vojni, ko so se veščin v tem obdobju naučili vojaki in tuji zastopniki in jih nato ob vrnitvi v domovino začeli poučevati v svojih državah. Na širitev borilnih veščin je imela velik vpliv tudi filmska industrija, saj so kinematografi s filmi s tematiko borilnih veščin, predvsem slavnega Bruce Leeja, navduševali milijone mladih po vsem svetu.

Razvoj karateja v Sloveniji je prisoten že več kot 40 let in je povezan z razvojem karateja v bivši Jugoslaviji. Prva širša karatejska organizacijska struktura je bil Karate odbor Slovenije, ustanovljen leta 1968 pod okriljem Judo zveze Slovenije. Naslednje leto se je preoblikoval v samostojno Karate zvezo Slovenije (KZS) s 7 karate klubi in okoli 500 aktivnimi člani.

Po podatkih iz leta 2016 v Sloveniji lahko treniramo nekje 60 borilnih veščin in športov, pod okriljem Olimpijskega komiteja pa deluje 12 športnih zvez, kot so boks, rokoborba, judo,

karate, tae kwon doe in sablanje, ki so tudi olimpijski športi. Najštevilčnejši je judo, ki je imel 154 športnikov in je edini, ki je osvojil olimpijske medalje.

Na področju borilnih veščin v Sloveniji je ali pa še deluje veliko priznanih mojstrov, katerih pa javnost ne pozna, saj delujejo zaradi sebe in predanosti določenemu borilnemu slogu in filozofiji.

Zdravko URAN

KO PRIDE KIMAVEC, JE ČAS ZA SREČANJE

Beseda tradicija pomeni to, kar se je ustalilo in uveljavilo na področju kake dejavnosti med njenim daljšim obstajanjem.

Leta 2018 smo po dolgem čakanju v naši ulici vendarle dobili novo javno razsvetlavo, pločnik in obnovljeno cesto. Pridobitve smo se razveselili in na pobudo družine Helbel sklenili, da bomo vsako leto v mesecu septembru organizirali srečanje stanovalcev te ulice. To je postalo tradicionalno.

Tudi v letu 2021 smo se kljub težkim časom zaradi korone zbrali na Dornikovi ravni, kjer sta nas velikodušno sprejela Iztok in Jerneja. Ob okusni hrani in osvežitni pijači smo

klepetali, debatirali, se šalili ... in čas našega druženja je hitro minil. Pri pripravi hrane sta Iztoku znatno pomagala Igor in Boris. Družine (Uran, Pivc, Helbel, Grubelnik, Ivartnik, Pušnik, Planinšič, Ladinek, Valek, Laznik, Črnko, Turner, Stramec, Hoič, Klančnik, Laznik (Zoran), Zlatinek, Držečnik, Eman-Širec, Germut, Kutin) smo enotnega mnenja, da to tradicionalno srečanje ohranimo in negujemo.

Nevenka KUTIN

Tine s harmoniko

Zatopljeni v pogovor

Naša slaščičarka

Na mladih svet stoji

Spretni kuharji

CELA ULICA (NORI) ŠPORTA!

Ko smo že vsi mislili, da se bodo stvari vrnile v stare tirnice, se situacija ni obrnila na boljše. Res smo se veselili okroglega desetega druženja, pa smo in bomo mogli še malo počakati. V ulici zaradi takšnih in drugačnih stvari ponovno ni bilo klasičnega druženja. Smo se pa zato znašli drugače in se kljub vsemu pov veselili, koliko smo se lahko.

V okviru vseh (ne)dovoljenj smo uspeli organizirati 1. ulični pohod. Kot se spodobi, smo za prvo destinacijo zbrali nekaj domačega, sosedskega. Za 1. maj smo se odpravili do Lavtrove kočice. Res prijetno druženje, pohajkovanje po čudovitih pohorskih gozdnih poteh in lepem vremenu. Lavter je poskrbel za tradicionalno malico – pohorsko friko, pa tudi žejni nismo bili. Veliko glasbe in smeha se je širilo med drevesi, prešerna volja pa je vztrajala ves čas druženja.

Sledili so dnevi pozdravov in objemov na daljavo, kot že prejšnje leto pa smo se ponovno trudili vsaj malo »razmigati« na odbojkarskih terminih. Kako tudi znotraj omejitev v hladnejšem delu leta ostati povezani in ohranjati načelo »zdrav duh v zdravem telesu«, pa smo se spraševali, ko je postalo prehladno za mivko. Odločili smo se za igranje badmintona. Cela ulica ter vsi ljudje dobre volje, so bili vabljeni na naš

termin. Nikoli ni manjkalo zabave, smeha ter tudi zdrave mere tekmovnosti. Za zaključek smo organizirali še prijateljski turnir v badmintonu, ki smo ga zaključili s tradicionalnim druženjem.

So se pa (končno) že začele priprave na tradicionalno druženje, ki bo (upajmo) letos še večje in glasnejše. Navsezadnje moramo nadoknaditi dve (izgubljeni) leti, pa še okroglo obletnico imamo!

Kaja FORNECI

Cela ulica pri Lavtru

Gasilska iz badminton turnirja

OLIMPIJSKA BAKLA V RIBNICI NA POHORJU

21. julija 2021 smo v naši lepi Ribnici na Pohorju gostili olimpijsko baklo.

Projekt se je odvijal po celi Sloveniji od 22. aprila 2021, ko je štartala iz Raven na Koroškem, do 23. julija 2021 s prihodom v Slovenj Gradec oziroma nazaj na Ravne na Koroškem. Sodelovalo je 9330 tekačev, ki so skupaj pretekli 7118 kilometrov. Dogodek se je odvijal 64 tekaških dni, sodelovalo je 212 slovenskih občin s sloganom: »Imamo olimpijske sanje!«

Olimpijska bakla je bila na Triglavu, vozila se je s čolnom po reki Dravi, bila je na ladji v Piranu, nosili so jo tudi s padalom iz vrha Pohorja ...

Bila je tudi pri nas, v Ribnici na Pohorju, in katero smo s ponosom nosili člani raznih društev. Jaz sem predstavljal

Društvo za šport in rekreacijo Josipdol. Tekachi – nosilci olimpijske bakle smo se zbrali pred restavracijo Ribnica, kjer so uradni organizatorji že postavili ciljno mesto za slovesnost. Nato smo po skupinah odšli na svojo mesto. Bil sem v skupini športnikov, skupaj s Športnim društvom Ribnica na Pohorju in Hudi Kot. Šli smo na vrh Ribniškega smučišča. Tam smo počakali olimpijsko baklo, ki so jo iz Ribniške kočice prinesli člani Planinskega društva Ribnica na Pohorju. Na Ribniško kočico pa so jo prinesli iz Mislinje. Ko smo jo prevzeli, smo si jo štafetno v teku podajali vse do prireditvenega prostora pred restavracijo Ribnica. Tako smo jo nosili vsi. Zadnjih nekaj metrov so jo pomagali nositi otroci iz vrtca Ribnice na Pohorju z vzgojiteljicami.

Na prireditvenem prostoru pred restavracijo Ribnica je bila krajša slovesnost in zatem smo olimpijsko baklo predali naslednji skupini, Turističnemu društvu Ribnica na Pohorju, in jo skupaj z njimi pospremili do centra Ribnice na Pohorju, kjer so jo predali zopet naslednji skupini, Medobčinskemu društvu brigadirjev Radlje ob Dravi, in jo pospremili naprej. Pri »majskem križu«, kjer je znak Ribnice na Pohorju, pa smo vsi udeleženci naredili še skupinsko sliko in nato je bakla nadaljevala pot proti Podvelki.

S slovensko baklo za olimpijske igre Tokio 2020 se je Skupina SIJ, Slovenska industrija jekla, ki je bila tudi sponzor Olimpijskega komiteja Slovenije – Združenja športnih zvez, priklonila vsem jeklarjem in tudi vsem športnikom, ki so barve Slovenije zastopali na olimpijskih igrah v daljnem Tokiu. Slovenska bakla je izdelana iz nerjavnega jekla in bukovega lesa. Oblika in izbor materialov sta prepletena z močno simboliko: reciklirano nerjavno jeklo kot simbol trdnosti in trajnosti ter bukovega lesa kot simbol modrosti in samozavesti. Plamenico zaključuje krona v silhueti Triglava. Ročaj iz bukovega lesa objema pet olimpijskih krogov, simbolov povezovanja. Plamen v kroni širi svetlobo, simbol upanja.

Ob rojstvu bakle je dejala Petra Majdič: »Nihče ti v življenju ne more dati zagotovila, da boš postal najboljši, vedno pa se lahko zaneses na svojo jekleno voljo. Ta je edino zagotovilo, da se dan za dnem trudiš postati boljši in dosežeš svoj cilj. Zato prebudi v sebi jekleno voljo!«

Slovenska bakla je simbol povezovanja. Z njenim popotovanjem po Sloveniji v spremstvu njene ambasadorke Urške Žolnir Jugovar in tekačev, nosilcev plamenice, želimo povezati občanke in občane iz vseh 212 občin, v njih prebuditi jekleno voljo in širiti vrednote olimpizma.

Na poletnih Olimpijskih igrah v Tokiju je Slovenijo zastopalo 54 športnic in športnikov, ki so upravičili pričakovanja, nekateri pa so jih celo presegle.

Zlato olimpijsko medaljo so tako dosegli:

- Primož Roglič; kolesarstvo, kronometer
- Benjamin Savšek; kanu na divjih vodah
- Janja Garnbret; športno plezanje, olimpijska kombinacija

Bronasto olimpijsko medaljo je dosegel:

- Tadej Pogačar; kolesarstvo, cestna dirka

Srebrno olimpijsko medaljo je dosegla:

- Tina Trstenjak; judo, do 63 kg

Poudariti je potrebno tudi, da se je Slovenska košarkarska reprezentanca prvič v zgodovini uvrstila na olimpijske igre in osvojila zgodovinsko 4. mesto.

Tudi na paraolimpijskih igrah je Slovenija dosegla izjemne uspehe, saj je naš strelec Franček Gorzad Tiršek dosegel kar dve olimpijski medalji, in sicer:

- srebrno medaljo v strelstvu, zračna puška 10 m stoje, SH2
- bronasto medaljo v strelstvu, zračna puška 10 m leže, SH2.

Zdravko URAN

Pri majskem križu

Predaja olimpijske bakle vrh smučišča

Na poti v »dolino«

OSVOJIL JE ZLATO

Nejc Garmut je osvojil izjemen uspeh na 13. evropskem prvenstvu v lovski kombinaciji, ki je potekalo med 9. in 11. julijem 2021 na strelišču Csakbereny na Madžarskem.

Naš mladinski strelec je bil odličen v streljanju na glinaste golobe (kompak), v streljanju na razdalji 100 metrov in v streljanju na bežečega merjasca. Pometel je s konkurenco ter

postal evropski mladinski prvak. Hkrati pa je sodeloval z ekipo Lovske zveze Slovenije, s katero so dosegli odličen rezultat, in sicer so osvojili skupno drugo mesto v streljanju na glinaste golobe.

Nejc, iskrene čestitke in upamo na še več takšnih dosežkov v prihodnje.

Špela HRASTNIK

Nejc Garmut

Odličen dosežek

Ponosna družina Garmut

Še skupinska slika...

KAKO POSTATI VODNIK PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE

Moji prvi spomini na gore segajo v otroške dni, saj smo z družino precej hodili v naravo. Najbolj mi je ostal v spominu pohod na Uršljo in njeno »stopalo« tik pod vrhom. V najstniških letih sem dobila odpor do gibanja, saj veste, puberteta naredi svoje, ter svojo pot nazaj med gore našla kasneje. Po priključitvi k Planinskemu društvu Ribnica na Pohorju sem se pričela s planinstvom aktivno ukvarjati, najprej kot pohodnica, kasneje pa me je pritegnilo tudi vodništvo.

V vodništvu poznamo različne kategorije za vodenje, vsaka pa ima svoje pogoje in zahtevnosti. Poznamo kategorije A, B in C. To so kopne ture, ki se ločijo po zahtevnosti. Med njimi A označuje lahke, B zahtevne in C zelo zahtevne kopne ture. Sledita kategoriji D in E, ki označujeta snežne ture, kategoriji G in H, ki označujeta turne smuke, kategorija I za ledeniške ture, kategorija K so ledeniški turni smuki ter kategorija F, ki so plezalni vzponi. Vsak, ki si želi opraviti tečaj in s tem pridobiti licenco za vodenje, pa se mora najprej prijaviti na začetni tečaj kategorije A, tako kot sem se tudi jaz.

Ideja o prijavi se je pričela razvijati v letu 2018. Prvo prijavo smo izvedli v letu 2019, a je bila le-ta zavrnjena. Vlogo smo skrbno pregledali in popravili pomanjkljivosti ter jo v letu 2020 ponovno vložili.

Na izbiro smo imeli različne kombinacije tečaja:

- prva izbira je bila zaposleni ali nezaposleni (razlika je v ceni samega tečaja)
- druga izbira je med deljenim (več vikendov in več destinacij) ali pa skupnim (10 dni)

Pri prvi sem spadala med zaposlene, pri drugi možnosti pa sem se odločila za deljen tečaj.

Kot priloge vlogi je bilo potrebno dodati še prijavnico, odobritev društva, zdravniško potrdilo, mnenje mentorja ter seznam zahtevanih tur.

Druga prijava je bila uspešna, ampak to še ne pomeni, da postaneš tečajnik, saj je pred samim začetkom potrebno opraviti še sprejemne izpite iz praktičnega in teoretičnega znanja. Dobili smo navodila za literaturo, vozle, kraj opravljanja sprejemnih izpitov in tako so se pričele priprave na sprejemne. Učila sem se iz določene literature in s pomočjo Marjana spoznavala vozle. Priznam, da je včasih kar obupaval nad mano, ampak na koncu sem vse osvojila do te mere, da če bi me zbudili sredi noči, bi vam jih znala pokazati. Samo snov, ki pa je ni malo, je potrebno predelati v dobrih dveh tednih in že sledi sprejemni izpit. Pravijo, da kjer je volja, je tudi pot in tako sem se zadnjo soboto v februarju odpravila v dolino reke Glinščice na sprejemne izpite. Prvi del je potekal praktično. Razdelili smo se v štiri skupine, vsaka s svojim mentorjem iz Planinske zveze Slovenije ter se podali po pohodniški poti po dolini. Vsak izmed kandidatov za tečajnike je moral voditi določen del poti, mentor pa ga je medtem ocenjeval. Naj povem, da nisem imela občutka, da nas mentorica skrbno opazuje, ampak je opazila vsako malenkost. Po končani turi smo se odpeljali na Planino pod Vrhniko, kjer nas je čakal test, ki kljub temu da sem nanj bila dobro pripravljena res ni bil mačji kašelj. Po testu pa so preverili še znanje zahtevanih vozlov. Po kosilu so nam razglasili rezultate. Če sprejemnih nisi opravil, se je zate pot zaključila in si imel novo priložnost poskusiti naslednje leto. Ker pa smo vsi

kandidati opravili, se je tečaj nadaljeval. Povedali so nam, kaj vse nas čaka. Tukaj zame ni bilo presenečenj, ker sem že vedela, kaj pričakovati, nekateri pa so bili nad slišanim presenečeni. Kasneje in naslednji dan so že sledila predavanja snovi.

Tečaj je potekal ob sobotah in nedeljah skupno šest vikendov, ki so bili zelo natrpani s predavanji in praktičnim delom, tako da prostega časa skorajda nismo imeli. Imeli pa smo ga ob večerih in smo se družili v jedilnicah ali na prostem ter klepetali ob kozarčku ali dveh, seveda brezalkoholnih pijač, saj je alkohol na tečaju prepovedan. Tečaje smo opravljali po celi Sloveniji, in sicer na Planini pod Vrhniko, Uštah, Šmohorju, Lisci, Golteh in na Vršiču. V okviru tečaja smo vsak vikend predelali novo temo, iz katere nas je ob ponovnem snidenju čakal test. Kljub temu, da je bilo predavanj kar veliko, pa smo imeli tudi precej praktičnega usposabljanja. Spoznali smo se s prvo pomočjo v gorah, pripravili so nam lutko, kjer smo lahko stvari preizkusili tudi praktično.

Poseben poudarek smo imeli na orientaciji in navigaciji, kjer smo se morali razdeljeni v skupine sami s pomočjo danih napotkov, zemljevida in kompasa znajti na terenu. Naša skupina se je dobro odrezala, saj smo pravilno prispeli do mesta, kjer smo čez noč tudi prespali. Postaviti smo si morali vsak svoj tako imenovani bivak s stvarmi, ki smo jih prinesli s seboj, vendar postavitve šotora ni bila dovoljena, lahko pa smo uporabili šotorsko krilo za streho. Kasneje smo to pot morali vrisati v karto, napraviti višinski profil, opis poti, ki smo jo prehodili ter opis poti od svojega doma do izhodišča.

Velik poudarek se na tečaju daje tudi vozlom, saj so ti za nas lahko življenjskega pomena, saj nepravilno izveden ali uporabljen vozal lahko odloča med srečnim ali nesrečnim koncem. Pokazali so nam, kako jih pravilno zavezati in tudi seveda uporabljati. Naučili so nas, kako pravilno postaviti varovalno ograjo, se spuščati po vrvi, izdelati improvizirana nosila ... Naredili smo si tudi improvizirani zip line, ki smo ga seveda preizkusili.

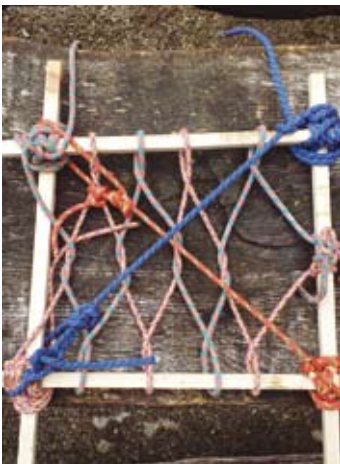
V okviru usposabljanja smo sredi pomladi poiskali tudi sneg, ki smo ga našli pod Prisojnikom. Tam smo se učili pravilne hoje po snegu z derezami, pravilnega ustavljanja v primeru zdrs, postavitve snežne ograje iz vrvi in cepinov. Preverili smo tudi, če je potok Pišnica pri jezeru Jasna ta čas hladen, saj smo se v njem učili pravilnega prečenja potokov. Zabijali smo kline v skalo, kjer so mentorji preverjali, če je le-ta dobro zabito, da ne popusti. Da pa stvar ne bi bila vedno tako resna,

so nam prikazali tudi zabavne igre, kako se spoznati med sabo, krajšati čas otrokom na poti, ali pa samo popestriti odmor na pohodu. V zelo kratkem času smo prejeli ogromno informacij, ki so pomembne, da postaneš dober vodnik, kar pa so seveda preverili na izpitni turi, ki smo jo izvedli na Boču. Vendar preden smeš pristopiti na izpitno turo, te čaka še izdelava seminarske naloge, za katero si izbereš destinacijo za pohod, ki pa ti ga ni treba izpeljati. Smisel izdelave seminarske je, da se preveri znanje celotnega tečaja, saj mora vsebovati vse elemente, ki jih tam spoznaš. Moja destinacija je bila Jezerski vrh – Rogla.

Ker sem seminarsko oddala pravočasno in je ustrezala vsem kriterijem izdelave, sem lahko pristopila k zaključni oziroma izpitni turi. Sama tura je potekala podobno kot tista za sprejemne izpite. Razdelili so nas v skupine, vsaka s svojim mentorjem, ki pa smo ga tokrat izžrebali. Na turi so preverjali znanje vozlov, tehniko vodenja, orientacijo ... Pred samim začetkom sem bila opozorjena, da naj pričakujem nepričakovano ter da so res strogi. Na tej turi ne gledajo, kdo bo prvi na cilju, štejejo malenkosti, ki jih skrbni mentorji hitro opazijo. Naša je minila brez večjih posebnosti, saj smo se vsi kandidati odlično odrezali in jo tudi opravili. Po končani turi pa smo prejeli rezultate, da smo celotna skupina opravili tečaj. Po zaključku tečaja pa še ne pridobiš licence za vodenje, opraviti moraš še pripravniške ture pod vodstvom mentorjev, ki si jih sam izbereš. Dodelijo ti pet tur z dvema različnima mentorjema ali pa osem tur s tremi mentorji, za katere imaš tri leta časa, da jih izvedeš in s tem pridobiš licenco. Koliko tur prejmeš, pa je odvisno od ocenjevana testov, praktičnega dela s celotnega tečaja in oddane seminarske naloge. Jaz sem jih prejela pet z dvema mentorjema, kar pomeni, da sem se na izpitu dobro odrezala. Do sedaj sem zaradi osebnih okoliščin izpeljala še eno pripravniško, vendar imam namen izpeljat vseh pet do konca letošnjega leta.

Če zaokrožim celoten tečaj, naj povem, da so se mi najtežji zdeli sprejemni izpiti, kasneje je stvar malce preprostejša. Nikakor pa na tečaj ne smeš priti nepripravljen, saj inštruktorji PZS ne gledajo skozi prste. Če bi se lahko vrnila v preteklost in imela ponovno možnost, da se prijavim na izpit, bi stvar definitivno tudi ponovila, saj mi niti za trenutek ni žal, da sem se prijavila. Želim pa si tečaj tudi nadgraditi s kategorijo B in C.

Planinsko društvo Ribnica na Pohorju
Klara PODRZAVNIK

Izdelano nosilo

Pravilno zaustavljanje v snegu

Zabijanje klinov

NA JEŽI

Na povabilo Planinskega društva Kanal ob Soči smo se planinci Planinskega društva Ribnica na Pohorju in prijatelji iz drugih Planinskih društev Dravske doline podali na dvodnevno raziskovanje Vipavske doline in Posočja.

2. avgusta 2021 smo se v zgodnjih jutranjih urah podali na dolgo pot proti Ajdovščini, kjer sta nas pričakala prijatelja Robert Gorjan in Darjo Šuligoj. Po pristrčnem sprejemu in jutranji kavici smo se odpravili na pot proti izhodišču za Golake. Na parkirišču smo se hitro opremili in se kljub slabi vremenski napovedi podali na pot na Mali in Veliki Golak. Kljub slabšemu razgledu smo si ogledali Vipavsko dolino, Nanos in ostale okoliške vršace.

Po vrnitvi do kočje pod Golaki je seveda sledila obvezna planinska malica, ki se je glede na zgodnje vstajanje še kako prilegla. Ker nas je čas priganjal, smo se seveda hitro odpeljali na naslednje izhodišče v Kanal ob Soči in se podali na naslednji cilj Sabotin. Vreme nas je razveselilo z obilo sonca, tako da smo se na poti pošteno znojili. Ves čas poti so nas spremljali pogledi na ostanke rovov, kavern, postojank, opazovalnic in drugih ostankov iz I. svetovne vojne. Z vrha Sabotina se nam je odprl čudovit pogled na Soško dolino, Kanal, Novo in staro Gorico ter na romarsko svetišče Svete Gore. Pogled na Svete Gore nas je tako fasciniral, da smo se odločili, kljub pomanjkanju časa, da si jo ogledamo. Ogled Svete Gore in bazilike nas je napeljal na idejo, da se naslednjič nanjo povzpemo peš skozi rove, ki so jih uporabljali vojaki v I. svetovni vojni.

Polni dobre volje, čudovitih vtisov in idej, kaj bi si še bilo vredno ogledati, smo se podali proti domu na Ježi, kjer so nas že v somraku pričakali naši gostitelji iz PD Kanal ob Soči. Srečanje s prijatelji je bilo res prijetno in čustveno, saj smo nekateri med seboj stkali čudovite vezi in smo v stalni povezanosti. Planinci

PD Kanal ob Soči so dobili od Občine svoj dom na Ježi, in sicer v prostorih nekdanje stražnice. Stražnico so z lastnim delom ob podpori Občine in lokalnih sponzorjev spremenili v čudovit dom, ki jim je res lahko v ponos. Na vsakem koraku je zaznati prijaznost, domačnost in predvsem si deležen občutka, da so veseli vsakega obiskovalca, ki se ustavi pri njih.

Naslednji dan smo se pod njihovim vodstvom podali na Ježo, 9 Konfin in Kolovrat, kjer smo si ogledali muzej I.

svetovne vojne na prostem. Odlično urejen muzej, v katerem si lahko ob sprehodu predstavljate vse strahote, ki so jih doživljali vojaki na fronti. Ker nas je s Kolovrata pregнал dež, smo zadnji del obiska prestavili v muzej I. svetovne vojne v Kobaridu, kjer nam je lokalni vodnik opravil 2-urno predstavitev muzeja in predvsem prikaz vseh ofenziv, ki so potekale v Posoškem gorovju.

Polni čudovitih vtisov smo se poslovili od naših gostiteljev in se podali domov z obljubo, da se naslednje leto zopet vidimo na Ježi.

Hvala Katji Žagar in ostalim planincem iz Kanala ob Soči za povabilo, prijetno druženje in izčrpni prikaz Posočja in njegovih lepot.

Marjan MARKL

Svete gore nad Novo Gorico

Klopca na ježi

Muzej I. svetovne vojne na prostem

Na vrhu Čavna

Planinski dom Ježa

Pred muzejem v Kobaridu

Zbor udeležencev v Ajdovščini

9. julij 2021, Severjeva dvorana, Ribnica na Pohorju

LITERARNI VEČER S TONETOM PARTLJIČEM

V petek, 9. julija 2021, se je v Severjevi dvorani v Ribnici na Pohorju odvil kulturni dogodek s Tonetom Partljičem. Le-tega je vodil župan, Srečko Geč.

Župan je med uvodnimi besedami na kratko predstavil Partljičev življenjepis: Tone Partljič je prišel v Ribnico na Pohorju davnega leta 1960 kot mladi, nadobudni učitelj slovenskega jezika. Je eden izmed najbolj priljubljenih in vsestranskih ustvarjalcev književne umetnosti. Za svoje delo je prejel mnoge nagrade, naj omenimo samo: nagrado Prešernovega sklada za satirično-komične igre, Grumovo nagrado za najboljše slovensko dramsko besedilo *Moj ata*, socialistični kulak, Glazerjevo nagrado za življenjsko delo, Levstikovo nagrado za knjigo *Hotel sem prijeti sonce in seveda* Prešernovo nagrado za življenjsko delo. Nenazadnje pa je Častni član Občine Ribnica na Pohorju, saj je s svojim delovanjem zelo pripomogel h kulturnemu razvoju kraja.

Tone Partljič je v svojih, zelo doživeto pripovedovanih zgodbah večkrat izpostavil, da se še danes, pri svojih osemdesetih, večkrat zaloti, da se sam pri sebi zamisli in vpraša, zakaj se mu je ravno Ribnica na Pohorju tako usedla v srce. Ko pa je že govora o zgodbah, bi povzela dve:

»štoria«, čeprav je nastala po resničnih dogodkih, o kmetih, ki so »švercali« krave ... pozimi so jim obuli škornje, da se v snegu niso videle njihove stopinje ...

Zgodba o tetici: » Mama je vzela zvečer malo Miciko v posteljo, jo stisnila in skoraj vsakič rekla, zakaj sta ravno oni dve tako nesrečni. Ampak Micika je bila še premajhna, da bi razumela mamine besede. Sčasoma je tudi sama ugotovila, da pa res nista enaki drugim, saj sta jedli iz iste sklede kot drugi vedno zadnji in če je želela s tal pobrati jabolko, ji je mati rekla, da mora vprašati kmeta, čeprav so jih vsi drugi lahko pobirali, pa ne samo to, še trgali so jih lahko. Tako je Micika ugotovila, da nima očeta, kot ga imajo vsi drugi otroci. Ko pa je po očetu vprašala mamo, se je ta ujezila, da tega ne sme več kdaj vprašati. Nekega dne, ko sta z mamo šli na Barbarin sejmen na Ptuj, pa je mama zagledala moškega in ji rekla, da je to njen oče. Ko je Micika od hrepenenja želela steči k očetu, ji je mati rekla, da ne sme, ker za to nista vprašali. Ampak moški je odšel naprej z drugo žensko in fantkom ob strani. Ko je Micika dopolnila nekje 6 ali 7 let, je začela pasti kmetove krave. Med pašnjo je sanjarila, da je angel, saj imajo očeta in bi ga tako imela tudi ona. Zgodilo pa se je, da sta se dve kravi bodli med sabo in je ena izgubila rog. Na poti domov, ji je ena ženska – tetica rekla, da bi tudi ona imela takega otroka, kot je ona. Micika je bila doma zaradi krave tepena z bičem od gospodarja. Med tepežem je vstopila mama in jo zaščitila, češ, da otrok ni kriv, saj se ni sam naredil. Tisto noč Micika od vseh dogodkov ni mogla zaspiti. Mislila si je, da čeprav nima očeta, ima pa mamo, ki jo je zaščitila. Nato pa se je v jeseni zgodilo, da so ji krave pobegnile v koruzo in je bil velik del njive popasen in stebila so bila polomljena. Ko je gospodar videl stebila, ni bil dobre volje. Ko se je Micika vračala, je spet naletela na tetico, ki je rekla, da bi imela otoka, kot je ona. Zaradi škode je kmet ponovno kaznoval malo deklico. Tokrat mama ni vstopila skozi vrata, ker je morala delati dlje.

Micika spet ni mogla spati, zato se je odločila, da pojde k tetici, ker se je spomnila, da bi pa ona imela otroka, kot je ona. Sredi noči je rekla tetici, tako, zdaj sem pa jaz prišla, ker ste rekli, da bi radi imeli takega otroka, kot sem jaz. Na vrata se je ženski, ki je bila v pričakovanju naraščaja, pridružil tudi moški, ki je rekel, da je sredi noči pač ne moreta poslati nazaj ... in tako je Micika ostala pri hiši ... do svojega sedemnajstega leta je skrbela za pri hiši rojene otroke. Svojo pot je nadaljevala kot dekla v Hočah. Pri teh kmetih je spoznala majhnega moškega, s katerim se je poročila. V njuni zvezi so se jim rodili trije otroci. Eden izmed njih sem bil jaz, Tone Partljič.

Ajda Rižnik Solero in Tone Partljič

Pesnica je nastala, tako, mimogrede ... po pogovoru z Mitjo Čandrom, pesnikom, literarnim zgodovinarjem in kritikom, da bi nekaj napisal. Najprej nisem vedel, da bo sploh kaj nastalo. Bilo pa je tako, da je bil oče hudo bolan in v trenutku misli, da bi ga razvedril, sem začel pisati brez prestanka, da bi le oče še dočakal mojo izdajo. Spomnil sem se tudi očeta, ki je bil najprej pri kmetih za hlapca, ko pa je dobil službo v Pesnici na »ajzelponu«, na prvi železniški postaji na Slovenskem od leta 1846, in dobil dve službeni uniformi, se je za družino začel socialni vzpon. Dobili smo celo kočjo. To je bil čas, ko se je veliko jedlo, pilo in plesalo. Na podlagi teh motivov sem začel ustvarjati in nastala je moja prva pesem.

Pesnica je moja bibliografija. Pesnica povezuje tri poimenovanja, in sicer reko Pesnico, ki izvira v Avstriji in se po 70-ih km izliva v reko Dravo, čemur pravim kar Pesnica, vnukinja Drave. To je zame izjemna pesniška dolina; Občino Pesnica in kraj oziroma zaselek na slovenski strani meje. (Tone Partljič)

Ljudje z otoka je pisanje o načinu življenja, ki izginja. Skoraj 40 let že obiskujem ta isti otok, na katerem je vse manj prebivalcev, tisti, ki pa so, pa so stari 90 let in več. (Tone Partljič)

Na koncu pa je Tone Partljič karikiriral svoje literarno ustvarjanje. Primerjal se je z Don Kihotovo kobiljo, s strahom pred začetkom ustvarjanja, češ, da ne bo več ustvarjal kvalitetno.

Seveda mi poznamo dejstvo, da se kaj takšnega ne more zgoditi. Vemo, česa je sposoben. V najslabšem primeru nas bo vedno nasmejal. Vesela sem, da sem bila del dogodka, da sem lahko v živo poslušala njegovo doživeto pripovedovanje. Upam, da bo takšnih dogodkov še več, saj se človek nikakor ne more naveličati takšnih in drugačnih zgodb, ki so prava »bio« hrana za našo dušo.

Tina FRIC

JOSIPDOLSKI KAMNOLOM

Že od malih nog sem rad prisluhnil zgodbam iz »pruha«, saj je bil tam zaposlen moj ded. On mi je govoril o kamnolomu in včasih me je peljal s seboj, da sem si lahko tam ogledoval ogromne kamnite stene. Kasneje me je začela zanimati tudi zgodovina kamnoseštva v naši okolici in tako sem se s pomočjo svojega učitelja zgodovine Muktanande Jöbstla poglobil v to temo.

Prvi kamnolom so nad propadajočo glažuto v Josipdolu odprli leta 1885. Za kamnolome je značilno, da so v njih delo dobili predvsem izkušeni kamnoseki iz tujine, večina jih je bila iz Italije. Ostalo delovno silo so predstavljali domačini, ki so jih v tistem času vse manj zaposlovali v glažutah. Sčasoma so se v kamnolomu začeli zaposlovati tudi delavci iz širše okolice. Njihovo življenje je bilo zelo siromašno.

Lastnik posestva, kjer je deloval kamnolom, je leta 1908 postal Josip Lenarčič. Leta 1913 pa je lastnik postal njegov sin Milan Lenarčič, ki je posestvo obdržal vse do druge svetovne vojne. Na začetku delovanja kamnolomov so izdelovali le granitne kocke, ki so jih uporabljali za tlakovanje cest. Kasneje, ko so se nad prvim kamnolomom odprli še drugi kamnolomi, so izdelovali tudi večje plošče, kvadre in robnike. Okoli leta 1923 pa je dal Milan Lenarčič zgraditi do kamnoloma ozkotirno železnico, po kateri so odvažali obdelan kamen do železniške postaje v Podvelki.

V tridesetih letih dvajsetega stoletja je bil razvoj kamnoseštva v naših krajih največji. V kamnolomih je bilo zaposlenih okoli 140 delavcev, vendar orožniško poročilo navaja, da jih je bilo zaposlenih 300. V kamnolomih so bili zaslužki zelo slabi in delavci so živeli v skrajno slabih razmerah; povprečna plača delavca je znašala 757 dinarjev. Večina kamnoseških delavcev je stanovala v stanovanjih, ki so pripadala lastniku kamnoloma, Milanu Lenarčiču. Nekateri so stanovali v barakah, ki so jih zgradili glažutarji, drugi pa kot kočarji na kmečkih posestvih. Izkoriščanje lastnikov kamnolomov, Milana Lenarčiča in Antona Resa, je izzvenelo 4. avgusta 1938 v splošni stavki delavcev, ki se je odvila v vseh treh kamnolomih. V stavki so se zavzemali za povišanje plač vsaj za 30 % in za izvajanje socialne zakonodaje. V stavki so delavci zasedli kamnolome, jih stražili in onemogočali odvažanje kamna. Kamnolome so stražili tudi ponoči, se izmenjavali in grozili, da bodo pričele stražiti tudi njihove žene, če jih aretirajo. 7. septembra 1938 je bila na denarno in zaporno kazen obsojena prva skupina delavcev.

Pruharji v josipdolskem pruhu konec 20. let 20. stoletja

Obsodbe so postajale vedno strožje in pogostejše. Delavce je pestil vedno slabši ekonomski položaj. Vrhunec negotovosti pa je njihov položaj dosegel, ko so izvedeli, da lastnika po končani stavki ne nameravata zaposliti več vseh delavcev. Enotnost delavcev se je začela krhati, saj jih je bilo strah izgube dela. 3. oktobra 1938 so straže umaknili. Po končani stavki je res veliko delavcev ostalo brez dela (140), lastnika kamnolomov pa sta privolila le v majhne spremembe glede višine plač. Zmaga oblastnikov je bila popolna, delavci razen podpisane pogodbe niso dobili ničesar. Med obema vojnoma je bilo zaposlenih tudi veliko oglarjev, ker so oglje potrebovali kovači v kamnolomu za izdelavo svedrov, železnih palic, sekir in drugega kamnoseškega orodja. Med drugo svetovno vojno je kamnolome izkoriščal nemški okupator, in sicer z ujetniki na prisilnem delu. Po vojni pa so bili kamnolomi nacionalizirani in so delovali še trije, ki jih je prevzelo podjetje Granitna industrija Josipdol, kasneje preimenovana v Industrio granita, marmorja in glinice Josipdol (INGMAG). Čeprav so izdelke izvažali tudi v Avstrijo, Nemčijo in Švico ter jih prodajali po vsej Jugoslaviji, so zaradi finančnih izgub 18. aprila 1984 kamnolome zaprli. S tem je delno zamrl tudi kraj. Kamnolom so ponovno odprli julija 1985 z le 12 zaposlenimi. Kamnolom je leta 1992 prevzelo družinsko podjetje PRUHAR, d. o. o. Danes ima novega lastnika, vendar se iz kamnoloma izvažajo le še pesek.

Bor ČRNKO, 8. razred

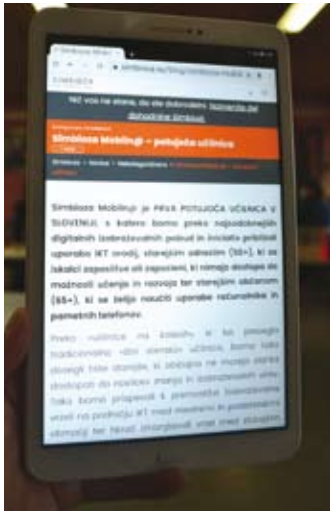
Tisa Praprotnik

TISA PRAPROTRNIK: (NAD)NARAVNO

V okviru delovanja preko javnih del na Občini Ribnica na Pohorju sem gostila mlado fotografkinjo Tiso Praprotnik, ki se je v Vicmanovi vili predstavila s svojo razstavo (nad)naravno. Tisa je dekle, ki se v svojih delih ukvarja z ekološko problematiko spreminjajoče narave in človeškega poseganja vanjo oziroma človeške interakcije z njo. Njena dela črtajo vzporednice med sublimnimi trenutki osamljene narave, ko jo doživljamo tako, kot je, sama po sebi, nedotaknjena, in človekom, ki stopa po njej. Osamljeni osebk, ki jih najdemo na njenih fotografijah, tako vabijo k trenutku samorefleksije – kaj točno je naše mesto tu, v teh pokrajinah, ki smo jih zavzeli in nad njimi zavladovali? V času sodobne ekološke krize se vedno bolj izkazuje, da je prepreka med nami in naravnim svetom mnogo večja kot pa smo si kadarkoli mislili ...

Tina FRIC

SIMBIOZA MOBILN@

SIMBIOZA
MED GENERACIJAMI

Rokovanje s tablico

11. oktobra 2021 je bila v prostorih gasilskega doma Ribnica na Pohorju izvedena prva računalniška delavnica, ki sem jo organizirala preko javnih del na Občini Ribnica na Pohorju. Vodil jo je Gorazd Garafol s podjetja Simbioza Mobiln@. Za nemoteno delovanje je imel dovolj tablic za vse obiskovalke, prav tako je imel prenosni internet.

Uvodoma je predstavil sebe in delovanje ter namen Simbioze. Simbioza je medgeneracijski zavod, ki izvaja razne dejavnosti, med drugimi začetne, nadaljnje in napredne računalniške tečaje za vse generacije. Za naprednejše nudi tudi možnost sodelovanja oziroma priključitve na delavnice preko spletne povezave. Njihov cilj je obiskati vsako slovensko vas in pomagati premagati strah pred sodobno tehnologijo.

Naša delavnica je bila na začetni stopnji. Udeležence so se rokovale s tablico in se naučile osnov, kot so pregledovanje menijev in aplikacij (koledar, vreme, you tube ...). Naslednja

delavnica bo že bolj napredna, in sicer smo se dogovorili, da se bomo naučili ustvarjati nove datoteke, prenašati fotografije iz telefona na računalnik in jih shraniti ter jih uporabiti za razne namene (prilepiti kot prilogo v e-pošti, narediti objavo na socialnem omrežju ...).

Tako sem z medgeneracijskim sodelovanjem uspela, da se je k nam, v Ribnico na Pohorju, pripeljala potujoča računalniška učilnica Simbioza Mobiln@. Bilo je druženje, za katerega si z zagotovostjo upam reči, da smo združili prijetno s koristnim.

Tina FRIC

Potujoča učilnica

OZKOTIRNA ŽELEZNICA PODVELKA–JOSIPDOL

Alojz Kodrun, rojen dne 19. 6. 1933, to pišem pri moji starosti 89 let. Leta 1948 sem se šel učiti za poklic avtomehnika. Vajenski staž sem pričel v ozkotirni remizi, ki je bila v nasprotni strani parne žage v Josipdolu (domačini so jo imenovali damf žaga). Remiza za popravilo lokomotiv je bila dobro urejena. V same prostore je bila vpeljana ozkotirna proga. Vodja remize je bil Slavko Vasle iz Ribnice na Pohorju. Bil je mojster. Zaposleni so bili še delavci, med njimi Janez Zaplotnik in Maks Čučej. Zaposleni so bili še razni pomočniki, ki so delali le za kratko obdobje, pretežno so bili ti delavci poslani na prisilno delo takratne jugoslovanske vlade. Granitna industrija je poskrbela tudi za podmladek strokovnega kadra z učenjem stroke poklica avtomehnika. Najstarejši vajenec je bil Dani Fric. On je pričel uk dve leti pred menoj. V njegovem času še ni bil organiziran pouk teorije avtomehnik. Leta 1948 smo bili sprejeti za učenje trije vajenci – imenovali so nas kar »ler pubeci«, in sicer Alojz Kodrun, Janko Gradišnik in Maks Ošlovnik. Praktični pouk je bil 6 mesecev na leto v delavnici in 6 mesecev teorije v Ljubljani. Šolo sva dokončala le jaz in Janko Gradišnik.

Moji mojstri so bili: Slavko Vasle, ki je bil po poklicu stojni ključavničar, imel je mojstrski izpit, bil je zelo sposoben. V

njegovem času ni bilo avtomehanske šole. Govoril je zelo dobro nemški jezik. Nemci so imeli razne knjige za uk avtomehnike. V Sloveniji si se znanja v njegovem času lahko naučil le iz nemške literature. Mojstra Vasleta sem zelo cenil. Vse, kar mi je rekel, sem si zelo zapomnil. Imel se ga bolj rad, kot svojega očeta. Zelo mi je ostal v spominu, ko sem se odločil, da bom začel kaditi cigarete. Moja odločitev je bila: jutri začnem kaditi! Naredil sem 20 cigaret, povil sem jih v cigaretni papir in jih lepo zložil v posebno dozo, v katero je šlo vseh 20 cigaret. Moja odločitev kajenja pa je bila zelo kratka. Pokadil sem le 7 cigaret, seveda naskrivaj, da me ni nihče opazil. Poklical me je mojster: »Pridi mi pomagat prijeti bolj težko železo!«, ki ga je moral vpeti v strugalni stroj. To je bilo nekako ob 12. uri. Glej ga šmenta, opazil je, da imam rumen noht in rekel: »Poba, ti kadiš!« Seveda, jaz sem priznal, da sem začel kaditi. Vprašal me je, kdaj sem začel. Pošteno sem mu rekel, da danes zjutraj. Ojej, je dejal! Izklopil je strugalni stroj in mi rekel, naj grem z njim v pisarno, ki je bila v delavnici. Pisarna je služila tudi za priročno skladišče. »Usedi se!« mi je dejal. Začel je pogovor: »Dragi poba, v kaj se ti podajaš, ne počni tega, pogledaj mene, kako trpim, ko kadim! Boli me želodec, pljuča in še kaj. Če bi bil še enkrat tako mlad in imel tako pamet, kot jo imam sedaj, ne bi nikoli kadil!« Pogovor med

nama je trajal kar štiri ure in to dve uri dalje od delovnega časa. Še danes se mi zdi, da slišim njegove lepe besede, ki so me v tistih štirih urah pogovora popolnoma spremenile. Uporabljal sem začel svojo pamet. V mojem življenju sem pokadil vsega sedem cigaret, ostale sem zvečer podaril vaškim fantom. Rekel sem jim: "Ne bom poskušal kaditi!"

Mojster Maks Čučej se je učil za avtomehanika v Mariboru, v Mlinski ulici v splošni avtomehanični delavnici. Šole za avtomehanika ni dokončal, ker je bil prisilno mobiliziran v nemško vojsko v drugi svetovni vojni. Njegova sreča pa je bila, da je vojsko služil kot šofer. Nemška vojska je imela zelo dobro organizirano znanje za avtomehanično stroko. Pridobil si je veliko znanja, delal je v operativi za popravilo vozil. Posebno srečo je imel tudi, ko je bil ujetnik v ameriški vojski. Tam si je pridobil znanje na ameriških vozilih znamke GMC (Džems). Po mobilizaciji je imel največ znanja na teh vozilih v granitni industriji v Josipdolu. V avtoparku smo imeli 5 vozil znamke Džems, eno vozilo znamke Studebaker in eno vozilo znamke Chevrolet. Mojster Janez Zaplotnik je bil po poklicu ladijski mehanik. Zelo dobro je govoril nemški in angleški jezik. V granitni industriji je bil zadolžen za popravilo viličarjev. Viličarje so kamnoseki imenovali pod imenom "sloni". V njegov delokrog so spadali tudi kompresorji in cepilni stroji (špoltne). Janez Zaplotnik je bil zelo dober strokovnjak, jaz sem ga zelo cenil.

OZKOTIRNA PROGA PODVELKA-JOSIPDOL

Ozkotirna proga je imela skupno dolžino približno 14 km, ko je bila v celoti izgrajena. Širina tirov je bila točno 76.2 cm ali 762 milimetra ali po meri inče (cole) 30 inč (25.4 mm x 30 = 762 milimetra). Ozkotirna proga, ki je imela širino 60 cm, je bila le v najvišjem ležečem kamnolomu št. 5. Uporabili so jo za odkop zemlje in ročno dostavo cepilnega kamna na cepilne stroje. Prva proga je bila izgrajena le do kamnoloma št. 3 in do spodnjega dela kamnoloma št. 4. V kamnolomu

Vozilo Studebaker in delavci v delavnici

so imeli tudi dve žični vlečnici. Prva je bila v kamnolomu št. 1 do ceste pri Fišerju. Most pri Fišerju je bil poškodovan in na novo zgrajen v letu 1949. Do kamnoloma ni bilo ceste za prevoz z avtomobilsko tehniko. Žična vlečnica št. 2 je bila za dostavo kamna do spodnjega dela proge. Služila je za dovoz cepilnega kamna v cepilne stroje, proga do kamnolom št. 3 je bila izgrajena pozneje.

Prevoz na obstoječi progi je bil zelo komercialen in zelo nevaren. Delo strojevodij in zaviračev (žlerferjev), ki so pomagali zavirati kompozicijo, je bilo težavno. Lokomotiva je zaradi slabo urejene proge večkrat iztirila. Zavirači so jo morali postaviti ponovno v progo, uporabljali so posebne "vinte", da so jo postavili ponovno v tir. Najtežje je bilo, kadar je iztiril vagon, polno naložen s kamnom. Vagon so morali razložiti, postaviti nazaj na tir in ponovno naložiti. Strojevodje so večkrat opozorili odgovorno vodstvo, da je treba progo popraviti, vendar so naleteli na gluha ušesa pri predpostavljenih ljudeh. Velikokrat je kompozicija zdrsula po progi. Celotno kompozicijo je bilo zelo težko ustaviti, za zdrs je bilo največkrat krivo listje in seveda tudi porasla trava na progi. Najboljša zavora za zdrs je bil suhi pesek, katerega je imela lokomotiva nameščenega v zadnjem delu stroja. S posebno loputo je lahko strojevodja reguliral posip na tirnice, vendar suhega peska strojevodje niso dobili ali pa so dobili vlažnega, ki se ni dal lepo posipati. Najstarejši strojevodja Marko Hostinger mi je povedal, kako je imel to urejeno še pred vojno lastnik Lenarčič. Seveda, pri njem je bila v lasti tudi parna žaga in kurjač parne žage je moral nositi pesek na gornji del parne lokomotive. To je bil posebni del za sušenje peska, za posip je bilo dovolj in do zdrsa pri vozilih ni prišlo.

LOKOMOTIVE, KI SO VOZILE NA OZKOTIRNI ŽELEZNICI

Granitna industrija je skupaj imela 5 lokomotiv. Opisal bom vsako posebej od ena do pet. 1: meni je najbolj ostala v spominu lokomotiva, ki je na sliki v Etnološkem muzeju v Josipdolu. Ta je doprinesla največ dobička podjetju. Imela je posebno lastnost, da je lahko vozila naprej in nazaj z enako hitrostjo, torej 4 prestave naprej in s posebno prestavo ročice 4 nazaj. Vse ostale lokomotive so imele le eno prestavo za vožnjo nazaj. Ozkotirna železnica ni imela obračališča, da bi lahko lokomotivo obrnili,

Slika zgoraj: osebno vozilo znamke Chrysler, šofer spodaj Jože Plevnik, levo Lojze Kodrun, zgoraj Maks Kotnik, desno: vajenec Gradišnik Janko

Zgoraj levo Lojze Kodrun, desno Kotnik Maks, spodaj Jože Stražišer

da bi bile le za vleko, ampak je morala kompozicijo potiskati do železnice Podvelka. Te lokomotive so bile večinoma izdelane v Republiki Avstriji v kraju Linz. Za pogon so uporabili različne motorje. Ta lokomotiva je imela odlično lastnost, da si lahko z manjšim posegom vstavil drugi motor v lokomotivo, ni imela vgrajenega menjalnika skupaj z ohišjem kot ostale lokomotive. Prvi motorji, ki so bili vgrajeni, so bili nemške znamke DAF. Kratica je pomenila "dojče arbait front", po slovensko nemška delavska stranka. To je bila tovarna Volkswagen. Tej stranki je Adolf Hitler rekel: "Naredite mi avto, ki ga bo lahko kupil vsak delavec, cena ne sme biti višja od 2000 DEM!" Uspelo jim je. Motorji, ki so bili vgrajeni, so bili zelo spremeni za spremembe. Če si zamenjal glavo motorja in s tem ustvaril večji tlak, mu dodal visokotlačno črpalko, je imel pogon na dizel gorivo in z menjavo uplinjača si lahko priredil na lesni plin CO. Ko sem še bil vajenec, mi je starejši gospod rekel, kaj ti poba veš, v času vojne je ta lokomotiva vozila na parni pogon, jaz sem za to lokomotivo moral pripraviti drobno nasekana suha bukova drva za pogon. Seveda gospod ni vedel, da so iz drv pridobili plin CO. Kako je bilo mogoče voziti na plin CO? Meni je o tem največ povedal najstarejši strojevodja Marko Hostinger. Kakšne težave je imel, da je pripravil s posebnim ventilatorjem na ročni pogon do čistega plina za pogon. V času vojne ni bilo dovolj pogonskega goriva za prevoz. Lesni plin so uporabljali še dve leti po končani drugi svetovni vojni. En agregat, še čisto nov, smo dali na odpad. Motorji DAF so imeli tudi eno veliko napako, ojnični ležaji niso imeli mazanja pod pritiskom na ojnici. Na koncu ojnice je bila zajemalka v obliki žličke, ki se je pri obratih motorja namočila v karter olja in s tem naoljila ležaj na ojnici (po nemško se to mazanje imenovalo tauh smirung). Vzrok je bil, ker strojevodje niso dovolj pazili na količino olja v karterju. Ko je bila vožnja v hrib, je prvi ležaj ostal brez mazanja in nastala je velika okvara na motorju. Ko sem jaz bil vajenec v prvem letu, sem prosil mojstra, če lahko te pokvarjene motorje razstavim. Dovolil mi je. Jaz sem to delo opravil po delovnem času, saj sem s tem učil, kako je motor grajen. Po končani vojni ni bilo mogoče kupiti rezervnih delov za motorje DAF. Mojster Vasle se je odločil, da montira v lokomotivo drug motor. Prodal je svoj lastni motor od avtobusa znamke Renault. Gospod Vasle je bil pred vojno in v času nje privatni avtobusni prevoznik. Motor je bil odličen, z menjalnikom na štiri prestave. Pri menjavi motorja smo zraven pomočnikov sodelovali tudi vajenci: Dani Fric, Lojze Kodrun, Janko Gradišnik in še drugi. Montiran motor je deloval vse do mojega odhoda v služenje vojaškega roka 1953. leta. V času moje odsotnosti so montirali še en motor in to zadnji pod vodstvom mojstra Mirka Lavreta. Motor je bil znamke ZIS, kar pomeni Zavod imena Stalin.

Lokomotiva št. 2: znamka Humbod. Kot sem že v začetku povedal, so bile vse lokomotive izdelane v Linzu, a ta lokomotiva je imela vgrajen motor znamke Humbod na vgrajenem menjalniku za brzine, pogon na dizelsko gorivo. Lokomotiva je imela 3 prestave za vožnjo naprej in eno za vožnjo nazaj. Njena vlečna moč je bila le za vleko enega vagona. Brzine je bilo zelo težavno menjati, s posebnimi kolesji na menjalniku. V hrib se je premikala zelo počasi, lahko bi rekel, kot da bi hodil peš.

Lokomotiva št. 3. Je bila za tiste čase najbolj moderna. Imela je vgrajen 8-valjni bencinski motor znamke Horst. Njena moč je bila, da je z lahkoto vlekla dva vagona, kar je bilo tovora za 10 ton materiala ali za en vagon za normalno slovensko železnico. Njena slaba stran je bila (in tudi to za skoraj vse lokomotive razen najnovejše), da si zagon motorja opravil le z ročnim zagonom (imenoval se kurbelj). Pri zagonu je strojevodja pozabil vklopiti ročno zavoro, motor je spraval v pogon, pri tem pa je lokomotiva zapeljala v prepad. Pri žični vleki, v kamnolomu št. 3, moderne lokomotive ni bilo mogoče popraviti zaradi preloma menjalnika, ki je bil vgrajen ob motorju, zato smo lokomotivo dali za odpadno železo.

Lokomotiva št. 4. Prevozi na železnici so bili v tistem času zelo pomembni in tudi najbolj komercialni. Ceste za prevoz z avtomobilsko tehniko niso bile urejene, da bi material pripeljali na določen kraj. Odgovorno vodstvo je moralo ukrepati. Direktor Bartol je bil prisiljen, da uredi dostavo izdelkov in polizdelkov na določeno mesto. Odločil se je, da kupi rabljeno lokomotivo v rudniku Trbovlje. Gospod Bartol je bil pred nastopom službe v Josipdolu zaposlen v rudniku. Kupljeno lokomotivo so pripeljali na tovornem avtomobilu in jo raztovorili ter postavili na tir. Ha, ha, lokomotiva je imela širino med kolesi 60 cm, proga Josipdol pa je široka 76 cm. To je bila velika blamaža za direktorja, saj niti ni poznal širine tira. Naročil je mojstru, da razširijo kolesje na širino 76 cm in jo usposobijo za vožnjo. Delo je moralo biti končano najpozneje do 25. maja in če bo delo končano v tem roku, bo plačal 25 litrov vina! Korajža velja, kdo jo ima. Čas za delo je bil res kratek, ampak vino nas je pa še bolj mikalo. Gremo na delo! Lokomotivo smo razstavili. Na sprednji in zadnji strani smo montirali 20 mm debele jeklene plošče, kolesje smo z varilnim aparatom ogreli in s posebnimi napravami raztegnili na določeno mero 76 cm. Uspelo nam je! Določen čas je bil en dan prej, kot je določil direktor, seveda z nadurami z nedeljskim časom. 24. maja smo lokomotivo po cesti pripeljali na ozkotirno progo, priključili en vagon, se usedli na njega in se s pesmijo zapeljali do menze. Mojster Čučej nas je z direktorjem čakal pred menzo. V menzi smo dobil obilno kosilno in seveda 25 litrov sladkega vinca, slaba stran pa je bila, da sem ga preveč popil, ker sem imel dva dni bolečine v glavi. Lokomotiva št. 4 je bila rudniška. Ni imela kabine, zato je strojevodja prosto sedel na njej ter s posebnimi ročicami vodil lokomotivo. Prvi strojevodja te lokomotive je bil Janko Kodrun. Prevoz je bil določen za dostavo cepilnega kamna iz kamnoloma št. 3 do cepil (špolte).

Lokomotiva št. 5. Nova kupljena v Linzu. Za nakup nove lokomotive je izposloval direktor, gospod Vinko Plevnik. Kupljena je bila v Republiki Avstriji in dostavljena na železniško postajo Podvelka. Razkladanje je bilo zelo težavno, saj takrat ni bilo hidravličnih dvigal. Morali smo razložiti z našo ročno spretnostjo. Izdelali smo posebno napravo s tiri, da smo jo lahko pripeljali na ozkotirni tir. Razkladanje je trajalo dva dneva skupaj z dostavo v Josipdol. Tip lokomotive je Deutz ag jembacher, en valj, mehanski menjalnik, 50 km, hitrost 28 km/h, teža 12 ton. Zelo slaba lastnost te lokomotive je bila, da je imela lokomotiva le eno brzino za vožnjo nazaj. Lahko

si zamislimo, kako počasi se je kompozicija premikala proti Podvelki. Na lokomotivi so se kar hitro pokazale okvare. Prva je bila, da strojevodja ni mogel premikati prestave na menjalniku. Zahtevali smo garancijo, da jo odpravijo. Prišel je inženir iz Avstrije, pogledal in se je odločil za demontažo menjalnika. Demontirati smo ga morali, to veliko težo z našimi rokami, in ponovno montirati. Zelo težko delo brez tehničnih priprav. Druga večja okvara je nastala, ko motor ni imel moči. Deloval je le v manjših obratih, v večjih obratih ni imel nobene moči. Zopet smo poklicali inženirja, da odpravi okvaro. Delal je dva dneva, a napake ni ugotovil. Glej ga šmenta, okvaro sem ugotovil jaz, vajenec tretjega letnika. Pri dajanju "gasa", sem slučajno videl, da se turbokompresor, ki služi za dovajanje zadostne količine zraka v motor, ne vrti dovolj hitro. Imel sem malo kladivo v roki in potisnil leseni ročaj v kompresor in lopute so se ustavile! Novico sem povedal inženirju in ta je bil tako vesel, da me je "nosil" na rokah, me večkrat slikal in mi obljubil, da mi bo poslal eno veliko sliko, vendar slike nisem dobil. Ostal je še dva dneva v Josipdolu. Zvečer smo popivali na menzi – seveda jaz sem moral biti pri njemu. Zadnja okvara na lokomotivi je bila, ko sem jaz že postal kvalificiran avtomehaničar. Strojvodja je poslal sporočilo, da ne morejo zagnati motorja. Mojster Lavre mi je naročil, naj napako popravim. Ugotovil sem, da je visokotlačna črpalka goriva odvita, napako popravil in stroj je bil pripravljen za vožnjo. Po opravljenem delu me je vprašal mojster, kakšna je bila okvara. Povedal sem, kaj je bil vzrok. Mojster je začel misliti, kako je lahko taka okvara, če je bila po končanem delu lokomotiva parkirana v garažo v delovnem stanju, naslednji dan pa ni delovala. Sumili so, da je sabotaza. Delo na lokomotivi je končal strojevodja Rudolf Izdolec, ki je naslednji dan nastopil svoj redni dopust. Novi strojevodja je bil določen, in sicer je bil to Rek Anže. Jaz ne morem trditi, da je bila sabotaza, saj je bil Rudolf Izdolec pošten človek in sem ga zelo cenil. Tudi moje delo se je s tem končalo, bil sem vpoklican na služenje vojaškega roka.

Delo strojevodjev je bilo zelo težavno, naporno in brez pravega vodenja nadrejenih. Bili so zelo pridni delavci, vendar niso bili strokovno usposobljeni, saj v tistem času ni bilo kadra za te poklice. Vsi so znali dobro voditi lokomotive, niso pa vedeli, da stroj rabi tudi mazanje in vzdrževanje tirnih vozil, sami niso bili krivi za napake, saj niso bili usposobljeni. Veliko napak je bilo na vagonih, vendar se je po nastopu službe mojstra Mirka Lavreta precej spremenilo. Zahteval je, da se dva delavca zaposlita za popravilo vagonov. To delo sta uspešno opravila, že upokojena, Marko Hostinger in Ivan Kodrun. Vagone sta s konjsko vprego pripeljala do delavnice in jih uspešno popravila ter postavila nazaj na tirnice.

KONEC OBRATOVANJA OZKOTIRNE ŽELEZNICE

Kot sem že v začetem pisanju povedal, so bile težave strojevodij, da so vedno opozarjali, da mora vodstveni kader poskrbeti za vzdrževanje proge, ki je bila v določenih krajih zelo poškodovana in porasla s travo. Naleteli so na gluha ušesa in to do dobe, ko se je zgodila velika nezgoda s smrtnim izidom. Zaradi iztirjenja vagonov se je smrtno ponesrečil mladi Bogdan

Sebanc. To je bilo 11. 9. 1953, star je bil komaj 19 let. Bil je moj veliki prijatelj. Kadar je nesreča velika, nastopi tudi inšpekcija pri delu. Pri pregledu je inšpektor prepovedal vožnjo v strmine. Dovolil je voziti do hoje, to je nekako do mostu reke Velke, naprej pa je zahteval, da se vgradi tretji, v sredini zobati tir (po nemško canrad antrib). To je naprava, ko lokomotiva pripelje do strmine, strojevodja vklopi na zobati tir, ki je vgrajen v sredino tira. Granitna industrija ni bila sposobna komercialno izvesti tako velike investicije, da bi preuredila lokomotive in položila dodatni tir. Inšpektor je dovolil voziti le med kamnolomoma št. 1 in 2. Granitna industrija je železne tire prodala za odpadno železo. Za izkupiček denarja je kupila novo tovorno vozilo znamke FAP (Fabrika avtomobilov Pribol na reki Limi). Nakup vozila je bil zelo nestrokovno. Zakaj niso nabavili vozila na kiper? Uboge delavke so morale nakladati vozilo s svojimi rokami in še tudi na železnici.

TRANSPORT GRANITNE INDUSTRIJE JOSIPDOL

Po končani drugi svetovni vojni je bila velika potreba materiala, ki ga je izdelovala granitna industrija, za dokončanje elektrarne Mariborski otok, popravilo mostu na reki Dravi, popravilo železniških nadvozov ... To so bili granitni kvadri, bi lahko rekel veliki granitni zidaki. Te velike zidake oz. kvadre so lahko izdelali le v najvišje ležečem kamnolomu št. 5. V ta kraj pa ni bilo nobene prave poti. Pot je bila le za konjsko vprego. Železna proga je bila izgrajena le do kamnoloma št. 4. Ni bilo proge do kamnolomov št. 3 in 5. Progo so dogradili pozneje, večinoma delavci iz Republike Hrvaške. Zaradi teh velikih potreb so po vojni namestili nemške ujetnike za pomoč. Za prevoz kamna so namestili odlična ameriška vozila znamke Džems, pet vozil, ki so imeli pogon na vse tri osi in ni bilo problema voziti zidake kvadre v Maribor. Vozili so tudi ponoči. Imeli smo še vozilo Chevrolet in Studebaker. Ta velika akcija se imenovala "vse za pet-letko". Ko sem vstopil v urad, sem moral dvigniti svojo pest na čelo in pozdraviti "vse za pet-letko". Ko je bilo te velike gradnje konec, so nam ameriška vozila vzeli in to JLA. Dali so nam ruska vozila znamke ZIS. Joj, joj, kako slaba vozila. Imela so mehanske zavore, v strmini je bilo nemogoče ustaviti. Vožnja v kamnolom št. 5 ni bila mogoča zaradi preslabih zavor. Za granitno industrijo so postali zopet zelo težki časi.

Za konec mojega pisanja bi se rad zahvalil vsem bogovom, če res obstajajo, da so me čuvali, da se nisem ponesrečil pri tem težkem delu avtomehanične stroke v tistih časih. Nismo imeli nobene prave opreme za naše delo, a dočkal sem že skoraj 89 let, ko zapisujem te dogodivščine. Zahvalim se tudi vsem pokojnim strojevodjem, ki se jih spomnim. To so bili junaki v tistih težkih časih: to so bili najstarejši, ki sem jih imel najraje – dosti so mi tudi oni povedali. Bili so: Marko Hostinger, Rudolf Izdolec, Najžer Lojze, Grubelnik Jože, Vajs Stane, Janko Kodrun, Rek Anže in zadnji strojevodja Tone Rek. Zelo mi je žal, da se ne spomnim tudi delavcev zaviračev. Ti delavci so bili zelo pogumni, da so delali v teh težkih časih. Posebno se zahvalim tudi Etnološkemu društvu Josipdol za pogumno zbiranje zapisov naših prednikov.

Lojze KODRUN

NAGRADNA KRIŽANKA

												ZAČETEK GESLA	GLICERID OLEINSKE KISLINE	MOŠKO IME				
												ZABAVNA ODDAJA						
												ZAKRIVA OBRAB						
											AFRIŠKA DRŽAVA							
											KOROŠEC ANTON							
										TRDNA SNOV ZEMLJE								
ZOLCA																		
	FILMSKA PREDST.																	
	MARIA TAGLIONI																	
DRŽAVNIK CETUNG																		
JAPON. UTEŽNA MERA																		
	VODNJAK																	
	GRŠKA ČRKA																	
ČLOVEKO-LIUBI																		
OPOZARJA NA KAJ																		
NOVAKO-VIČ STOJAN																		
URE-JENOST																		
SMUČARKA MAZE																		
PISATELJ. ŽELEZNIK																		
ANGL. SVETLO PIVO																		
ŠTEVILO PRIPOVED V VERZIH																		
PROZNO DELO																		
SOBI PESN. PEROCI																		
LETovišče OB ČRNEM MORJU																		
AVTOR: ANA HUDER-NIK																		
																		
AGRO-NOM IN POLITIK FRANC																		

Če želite sodelovati v nagradni križanki, izpišite geslo na dopisnico, pripišite vaše ime in priimek ter naslov stalnega prebivališča in dopisnico pošljite na naslov: **OBČINA RIBNICA NA POHORJU, Ribnica na Pohorju 1, 2364 Ribnica na Pohorju.**

Vse dopisnice s pravilno napisanim geslom, ki bodo na Občino prispele do vključno 15. 6. 2022, se bodo uvrstile v nagradno žrebanje. Trije izžrebani bodo prejeli publikacijo Danijela Cvetka: Lipe, Josipdol, Josipdolčanke in Josipdolčani.

Pravila in pogoji sodelovanja v nagradni križanki Ribniških novic so objavljeni na spletni strani Občine Ribnica na Pohorju, www.ribnicnapohorju.si. Nagrajenci bodo objavljeni na spletni strani in oglasni deski Občine Ribnica na Pohorju.

IZID 22. ŠTEVILKE RIBNIŠKIH NOVIC SO FINANČNO PODPRLI

Vabimo vas na nepozabno doživetje aktivnega preživljanja prostega časa na Kope

Pozimi raj za smučarje, poleti raj za vse tiste, ki radi preživijo aktiven dan v naravi. Obisk Kop je primer za en dan ali pa večdnevne počitnice. Kope so odlična izhodiščna točka za razmeroma nezahtevne pohode. Nudimo tudi vodene kolesarske ture z električnimi gorskimi kolesi. Za otroke je na Kopah lociran mini trail, ki je namenjen bodočim kolesarjem v bike parkih. V poletnih mesecih se živalce iz doline za nekaj časa preselijo na Kope v MINI živalski vrt. Adrenalinska poslastica je zagotovo BIKE PARK Kope. Prav posebno doživetje pa predstavljajo teambuildingi.

www.kope.si | T: 02 88 39 850 | E: rezervacije@kope.si

KAMNOSEŠTVO GRUM, MATJAŽ GRUM s.p.

Josipdol 12, 2364 Ribnica na Pohorju
P.E. Kovaška cesta 100, 2344 Lovrenc na Pohorju
M: 031 482 059, E: grummatjaz@gmail.com
S: www.kamnosestvo-grum.si

GROSEK MARJAN s.p

Josipdol 57, 2364 Ribnica na Pohorju
M: 041 668 975

TURI d.o.o.

Ribnica na Pohorju 30 A, 2364 Ribnica na Pohorju
T: 031782908, E: booking@ribnisko-pohorje.si
S: www.ribnisko-pohorje.si

GEOMERITVE d.o.o.

Pohorska cesta 15, 2380 Slovenj Gradec
T: 02 882 13 20, E: info@geomeritve.si
S: www.geomeritve.si

IMONT d.o.o.

Otiški Vrh 156, 2373 Šentjanž pri Dravogradu
T: 02 878 50 82, F: 02 878 54 98, E: info@imont.si
S: www.imont.si

KOROŠKI ZIDAR, BOŠTJAN VEZOVIK s.p.

Sv. Primož na Pohorju 67 B, 2367 Vuzenica
T: 041 788 489, E: koroski.zidar@siol.net
S: www.koroskizidar.si

TISA vzdrževanje cest in gozdarske storitve, JOŽICA PRASSNITZ s.p.

Ribnica na Pohorju 43, 2364 Ribnica na Pohorju
T: 041 522 343

PREVOZNIŠTVO IN GOSTINSTVO VIKTOR PUŠNIK s.p.

Ribnica na Pohorju 22 B, 2364 Ribnica na Pohorju
T: 02 876 84 63; E: viktor.pusnik@siol.net

ŠTRASER, družba za projektiranje, svetovanje, prodajo in inženiring d.o.o.

Lackova ulica 7, 2360 Radlje ob Dravi
T: 041 209 049, E: bojan@straser.si; S: www.straser.si

ATRIVA d.o.o.

Koroška cesta 61 A, 2360 Radlje ob Dravi
T: 041 605 482; E: vanja.kolar@atriva.si
S: www.atriva-kandelabri.si

PAHERNIKOVA USTANOVA

Malgajeva 6, 2360 Radlje ob Dravi
S: www.pahernikovaustanova.si